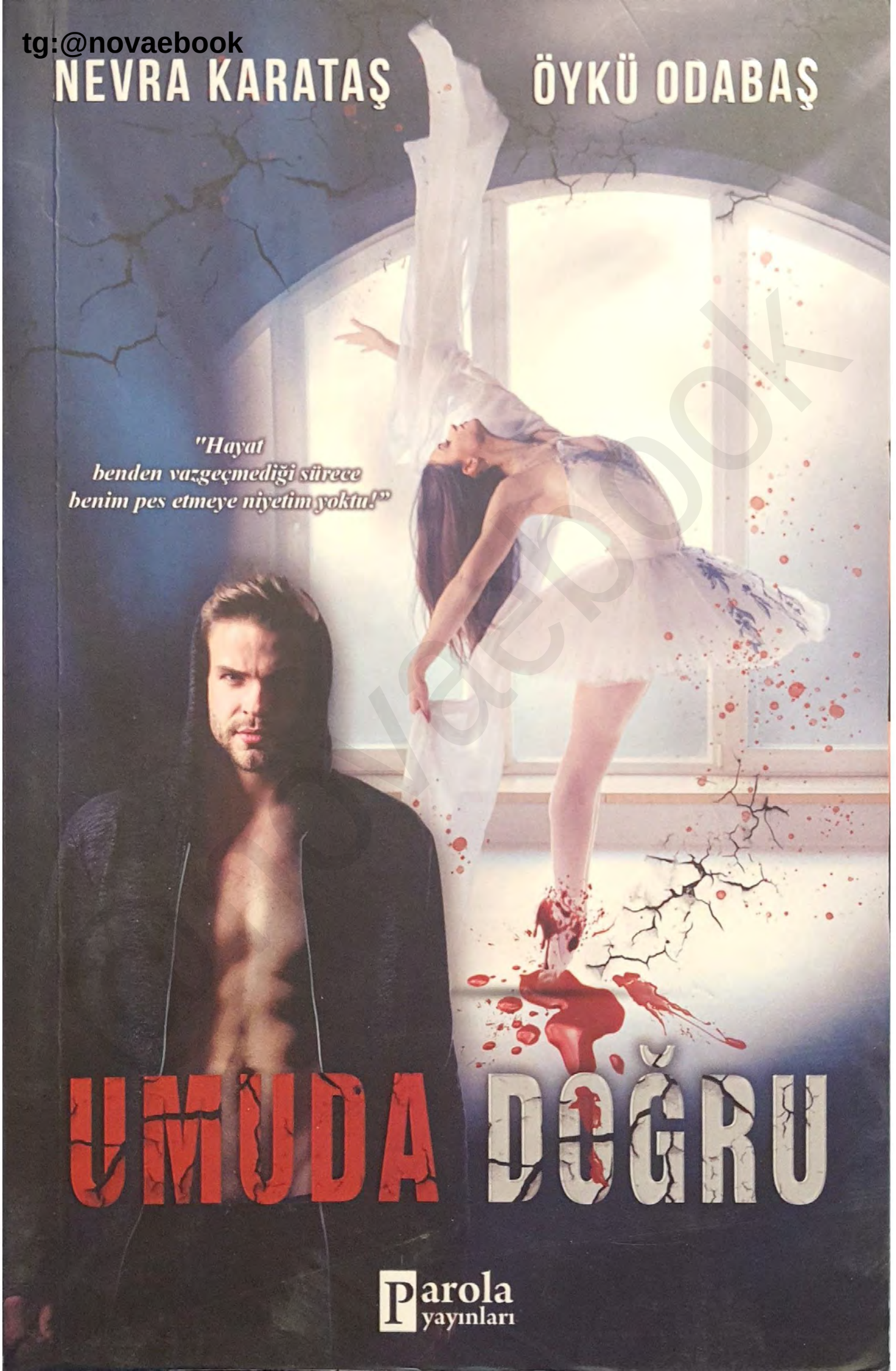
tg:@novaebook

NEVRA KARATAŞ

ÖYKÜ ODABAŞ

"Hayat benden vazgeçmediği sürece benim pes etmeye niyetim yoktu!"

UMUDA DOĞRU

Parola yayınları

tg:@novaebook

UMUDA DOĞRU

Umut izlendiğini hissedip kafasını çevirdiğinde, bakışları Leonard'ın bakışlarıyla kesişti. Bu bakış iki gencin kalbinin ritmini değiştirirken, ikisi de hayatlarında ilk defa böyle bir duyguyu hissediyorlardı.

Etraftaki tüm insanlar silinmiş, müzik kesilmiş ve sadece ikisi kalmıştı.

Leonard Evertone, kalp atışını hızlandıran genç kızla tanışmanın yollarını ararken; Umut Gökçen, kendisini ilk defa etkileyen bir adamın gözlerinin rengini görmeye çalışıyordu.

İki genç bu düşlere dalmışken, o gecenin böyle biteceğini hayal etmemişlerdi: Karanlık bir sokak, bir gölge ve bir bıçak!

Günler sonra aynı hastanenin farklı bölümlerinde uyanan iki genci neler bekliyordu?

Merhaba sevgili okur!

Bu kitap bir başka. Fakat lafta değil, gerçekten başka!
Elinizdeki kitapta bir aşk romanı yazarı var: Nevra Karataş!

Sevip de kavuşanları çok seviyor ama kavuşturana kadar da kök söktürebiliyor. Öyle âşık, öyle güzel seven adamlar yazıyor ki kitaplarının kapağını kapattığınızda o adamların gerçek olduğuna inanmak istiyorsunuz.

Fakat kitaba bir de sürpriz kattık.
"Yahu, bitsin şu aşk mevzusu da aksiyona girelim artık," diyerek kitaplarındaki tüm aşkları kısa kesen başka bir yazar da bu kitapta: Öykü Odabaş!

Ortaya çıkan kaosun tatlılığında ve hararetinde boğulurken, yazarlarımızı etiketleyerek kitap hakkındaki görüşlerinizi paylaşmayı ihmal etmeyin.
Bu fırsatı kaçırmayacak herkese keyifli okumalar dileriz.

İLKNUR ÇİLOĞLU

www.parolakitap.com

twitter.com/parolayayinlari
instagram.com/parolayayinlari
facebook.com/ParolaYayinevi

tg:@novaebook

UMUDA DOĞRU

NEVRA KARATAŞ
&
ÖYKÜ ODABAŞ

Parola yayınları

@novaebook

tg:@novaebook

PAROLA YAYINLARI: 628
Roman: 195

Eser: Umuda Doğru
Yazar: Nevra Karataş - Öykü Odabaş

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Türker Alpertonga - Yaren Uludağ
Editör: Özge Tataroğlu
Kapak Tasarım: Seyhan Uluçay
İç Tasarım: Parola Grafik

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Sti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D K:1
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 482 11 04
Mat. Sertifika No: 45159

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310
ISBN: 978-625-7522-17-5

1. Basım: Şubat 2022

© Nevra Karataş - Öykü Odabaş 2022
© Parola Yayınları 2022

Bu kitabın her türlü basım hakları *Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti*'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyenin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

Parola Yayınları:
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sok. No:8/D
Örme İş Mrkz. Kat:1 Topkapı-Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 47 96 Faks: 0212 483 47 97
web: www.parolakitap.com
e-posta: parolayayin@gmail.com

tg:@novaebook

UMUDA DOĞRU

NEVRA KARATAŞ
&
ÖYKÜ ODABAŞ

Parola yayınları

@novaebook

tg:@novaebook

Bu kitabı, hiç bıkmadan düzenleyen, keyifle bizim arkamızı toplayan ve kitaba renk katan İlknur Çiloğlu'na ithaf ediyoruz. Seviliyorsun kuzucuğum, hep bizimle kal.

@novaebook

tg:@novaebook

BÖLÜM 1

MUTLU ANLAR

Anne... Küçük domuzcuğun hikâyesini anlatır mısın bana tekrar? Hani mutlu oldukları o günleri... Kötü kurt gelmeden önceki hâllerini...

"Umarım, Renée yine bir işler çevirmiyordur."

Ayça elindeki valizi evin kapısına doğru sürüklerken, Umut'un sözlerine gözlerini devirdi. "Nasıl bir şey bekliyorsun mesela?"

Umut, iki katlı villa tarzı evin önündeki merdivenlere gelince elindeki valizi kaldırarak taşıdı ve kapının önünde durdu. "Bir şey beklemediğimi en iyi sen biliyorsun. Ama Renée'nin beni karşılamaması -ki bu onun yapacağı türden bir şey değil- ve evin..." diyerek pencereleri gösterdi. "...karanlık olduğuna bakılırsa, benim hiç hoşlanmayacağım bir olay gerçekleşmek üzere, yanılıyor muyum?"

Ayça, "Heathrow Havalimanı, bizim eve sadece otuz dakika uzaklıkta, niye gelsin ki? Evde kalıp sana yemek yapacaktı," diyerek arkadaşını geçiştirmeye çalıştı.

Umut, birden arkadaşına dönüp ellerini göğsünün altında bağladı. "Öncelikle Londra'da hiçbir yer bizim evimize 'otuz dakika' uzaklıkta değil. Ayrıca hafızanı tazelemek adına söylüyorum; Renée, en son bize yemek yaparken neredeyse

tg:@novaebook

evi yakacağı için sen bizzat yemek yapmayı ona yasakladın!"

Ayça, "Of," dedi ve devam etti. "Bir kere de bir şeyi hatırlamasan olmuyor. Bırak, kız istediğini yapsın. Yoksa sen arkadaşının mutlu olmasını istemiyor musun? Yazık ona!"

Umut gülümsedi. Anahtarlarını çıkarıp kapıyı açarken, "Hadi bir de drama bağla da tam acıtasyon olsun," dedi. Kapıyı açıp içeri girdi ve "Beni böyle kandıramazsın! Sen de çok iyi biliyorsun ki..." derken her şey bir anda oldu; ışıklar açıldı, üniversiteden tanıdık tanımadık otuza yakın kendi yaşlarında gençler ortaya çıktı, hep bir ağızdan üç gün önceki doğum gününü kutlayan sözleri söylediler ve konfetiler patladı! Salonun dev yükseklikteki tavanına doğru baktığında da Renée'nin ikinci katın duvarından, kendisinin en sevdiği çiçek olan papatyaları aşağıya saçtığını gördü. Ateş kırmızısı, iddialı elbisesiyle gerçekten de ateş parçası gibi görünüyordu ve elindeki masum papatyalar görünüşüne hiç uymuyordu. Umut istemeden gülümsedi ve Renée, bunu yakaladığı anda coşkuyla bağırmaya başladı.

"Hoş geldin papatya güzeli, iyi ki doğdun!"

Umut ona bakarak, "Çatlak," diye fısıldadı. Çoktan elindekileri bırakmıştı ve Ayça tarafından kalabalığın içine doğru çekiliyordu. Arkadaşları tek tek ona iyi dileklerini sunarken, bazıları da ona sarılıyordu.

Arka planda kalmayı sevmeyen Renée ise kimseyi umursamadan herkesi itekledi ve kollarını genişçe açarak Umut'a sarıldı. Kulağına duygu yüklü bir ses tonuyla, "Seni çok özledim," dedi. Oysa Umut, Türkiye'ye, teyzesini ziyarete, sadece bir haftalığına gitmişti. Ama okul ve evde hiç ayrılmayan kızlar için bu ayrılık gerçekten de zor olmuştu.

Umut, "Ben de canım, ben de," derken birden aklına Türkiye'deki yaptırdığı testler geldi. Fakat anında bu düşünceyi silerek arkadaşlarına gülümsedi.

Arkada bir hareketlilik olmuş, Umut'un yarı zamanlı

tg:@novaebook

çalıştığı kafedeki arkadaşı Henry, panda şeklindeki pastayı masaya getirmişti. Henry, Umut'un yılışıklığı sevmediğini bildiği hâlde ona yaklaşıp yanağından öperek, "Hoş geldin, güzellik," dedi.

Umut yüzünü buruşturup, onu iteklerken, "Yapma şu sulu sulu hareketleri," diyerek onu sahte bir sinirle azarladı.

Henry dâhil birkaç arkadaşı bu duruma gülerken, Ayça ateş saçan gözlerini genç adama dikmişti. "Bu fırsatçı bir gün elimde kalacak!"

Umut ona sarıldı ve yanağından öptü. "Boş ver, geveze işte."

Sonraki saatlerde bu kadar patırtı gürültüyü sevmeyen Umut bile eğlencenin dibine vurmuş, Renée'nin hazırladığı kıyafeti giymiş ve deli gibi dans etmişti.

Gecenin geç saatlerinde herkesi uğurladıktan sonra Ayça ve Umut salonda yalnız oturmuş, Ayça'nın aşk hayatının son bir haftada nasıl gittiğini konuşuyorlardı.

"Hayır, sanki peşimde koşan kendisi değilmiş gibi birdenbire değişti. Ben zaten onunla bir ilişki istemedim ki kendisi tutturdu, beraber olalım diye. Biliyorsun, onun bu baskısı yüzünden tamam dedim."

"Yani ilk baştaki o büyülü anlar bitti mi?"

Ayça uzun, sarıya yakın kumral saçlarıyla oynarken mini elbisesinin açılmasını umursamadan koltukta gelişigüzel oturdu. "Yani, zaten bende öyle çok büyülenecek bir şey yoktu ama benimle ilgilenmesi ve beni böyle sevmesi hoşuma gidiyordu. Tabii kendince sevmesi, diyelim ona."

Umut düşünceli gözlerle arkadaşına baktı. "Belki sana anlatamadığı bir sorunu vardır. İşle ilgili bir durumdur."

tg:@novaebook

Ayça başını koltuğa yaslayıp tavana baktı ve tam o sırada Renée'yi gördü. Arkadaşının ona işaret parmağıyla "sus işareti" yapması ve göz kırpmasıyla birlikte zaten doğası gereği soğukkanlı olan Ayça, bir şey olmamış gibi devam etti.

"Açıkçası ilk onu düşündüm ve başlarına üstleri olarak gelecek patronun oğlunu hiç sevmediğini ve bu sebeple biraz gergin olduğunu söyledi ama sorun bu değil. Ben anlarım."

Renée'nin hareketlerini takip eden Ayça, sözleri biter bitmez hızla ayağa kalktı. Umut daha arkadaşının bu tavrına bir anlam veremeden üstüne bir kova dolusu, silikon yılan döküldü. "Bu da hediyelerin tatlım!"

Umut eline aldığı bir yılanı, çığlık çığlığa, fark etmeden Ayça'nın üstüne atarken bütün geceyi yaran çığlığıyla kendisini bahçe kapısından dışarı attı. Bir süre bahçeden koşup üstünde bir şey kalmadığından emin olduğunda, gözleri kendisinin çıktığı kapıda durmuş, kahkaha atan kızları buldu. Umut yaşadığı korkudan ve hissettiği öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Renée ve Ayça, "Sana kırmızı çok yakışıyor," şarkısını söylerken; Umut'un siniri birden geçivermişti. Çünkü Renée, bozuk Türkçesiyle çok komik şarkı söylüyordu. Umut'un gülümsediğini gören kızlar, cesaretlenip yanına gittiler.

Üçü birden kızlar sarılması yaparken; Umut, "Bu kadar yıldır Türkçe öğretiyoruz, hâlâ 'yakışıyor' yerine 'yekişiyör,' diyorsun Renée," dedi ve hepsi yeniden kahkahalara boğuldu. Zaten hiçbir zaman ikisi de Renée'ye kızgın kalamazlardı.

Yine de Umut'un aklına gelen bir ödeşme yöntemi, onu içten içe keyiflendirmişti. Kızlardan bir iki adım geriye doğru çekildi ve aniden yere eğilip, çamuru avuçladı. Londra hava şartlarına göre kuru toprak bulmak biraz zordu. Renée, Umut'un ne yapacağını anlayıp kaçmaya fırsat bulmadan suratına çamuru yemişti. Renée'nin ilk baştaki çığlığı üstün gelme hırsıyla kahkahaya dönüştü.

tg:@novaebook

"Ay çamur cilde iyi geliyormuş, eğer bu cildime iyi gelirse artık o saçma kremlere tonla para vermek zorunda kalmam," dediğinde bu sefer Ayça bile şok içindeydi.

"Vallahi arsız bu, hâlâ krem, çamur, diyor."

Bu sözlerle Umut'un gözleri haince parlayınca, Renée'nin gülümsemesi yüzünden silindi ve birkaç saniye içinde korktuğu başına geldi: Ateş saçan kırmızı elbisesi çamur içindeydi!

Renée ilk şoku atlattığında kızlar çoktan bahçe kapısından içeri girmişti. Renée ise arkalarından bağırıyordu.

"Bence bu gece uyumayın. Çünkü en kötü kâbusunuz olacağım!"

@novaebook

tg:@novaebook

BÖLÜM 2

KURŞUN ASKER'İN BALERİNİ

Biliyor musun anne, Kurşun Asker'imi hiç bulamayacağım sanırım... O kendini benim için ateşe atamadan, ben çoktan ölmüş olacağım...

Hayatın akışında kaybolup giden küçük detaylar vardır. Umut, bu detayların tamamını her zaman yakalardı. Türkiye'den döneli bir hafta olmuştu ve arkadaşları Umut'ta bir değişiklik görüyorlardı.

Genç kız normalde olduğundan daha dikkatsiz, umutsuz ve durgundu. O, hiçbir zaman dışa dönük bir kız olmamıştı ancak yine de bu tavırlar ona göre değildi. Umut her zaman *umut* doluydu. Renée ve Ayça, günlerdir Umut'a yaklaşmaya çalışıyorlardı. Fakat genç kızın ördüğü sahte mutluluk duvarı, ikisinin de elini kolunu bağlıyordu. Gözlerine ulaşmayan sahte kahkahaların yalancılığına inanmak zorunda bırakılıyorlardı.

Ancak Ayça ile Renée, bu duruma sessiz kalmamışlar ve Umut'u konuşturmaya karar vermişlerdi. Ayça, Umut'un en sevdiği Türk yemeklerini yapmış; Renée ise masayı, bir kraliyet ziyafeti olacak gibi hazırlamıştı. İki kız da bu kadar hazırlığa değmesini umuyor ve Umut'un sıkıntısını öğrenmek istiyorlardı. Türkiye'den geldiğinden beri odasına kapanıyor ve yüzü gülmüyordu. İkisi de eski, neşeli Umut'u özlemişlerdi.

tg:@novaebook

Umut aşağı indiğinde mis gibi kokan etli sarma kokusunu alınca, gözlerini kapatıp gülümsedi. Gözlerini açıp, şatafatlı masayı görünce kızların bir şeyin peşinde olduğunu anladı. Ayça salatayı, Renée de ekmek sepetini masaya koyduktan sonra meydan okuyan gözlerle Umut'a baktılar. Umut ise omuz silkip gülümsedi ve "Önce yemek kızlar," dedi.

"İnsan öleceğini, son günlerini, belki de son saniyelerini yaşadığını bilse ne yapardı? Filmlerde gördüğümüz tepkilerden hangilerini verirdi?"

Umut, karşısında duran ve teyzesi dışında kimseyle konuşmadığı bir gerçeği söylemek üzere olduğu iki arkadaşına bakarak sormuştu bu çetin soruyu. İçinde bulunduğu durumu daha iyi anlamalarını sağlamaya çalışıyordu. El yordamıyla karanlıkta aranan bir patika gibiydi sorularının gelişi. İki kız da birbirlerine bakmıştı ve Umut'un bu sorularla nereye varacağını merak ediyorlardı.

Cevap vermeyi başaran Renée oldu. "Bilmem. Ben bunu hiç düşünmedim."

Umut hüzünle gülümsedi. "Ben... Ben bunu her zaman merak etmiştim, çok merak etmiştim. Kendimi ölümcül senaryolar içinde hayal edip durdum hayatım boyunca. İlk başta çocukluktan kalma travmatik bir durumdu sanırım. Biliyorsunuz, ailemin trafik kazası! Önce sürekli kâbus görüyordum. Fakat sonra, uyanıkken de aklımı doldurmaya başladı bu hayaller. Sanırım en sonunda davranışlarıma da yansıdı, ha?" diyerek acı bir gülümsemeyle arkadaşlarına baktı.

"Allah aşkına Umut, böyle karamsar düşünceler nereden geliyor aklına? Ülkeden döndüğünden beri bir garipsin."

tg:@novaebook

Umut, her zaman deli dolu olan Ayça'ya dikkatle baktı. Söyleyeceği sözler boğazında bir düğüm gibi duruyor ve o düğümü çözüp çözmemek arasında gidip geliyordu.

Kızlara her şeyi anlatacaktı, söz vermişti ve arkadaşları bunu bekliyorlardı. O, bu durumu kimseye anlatamamıştı. Bu sebeple, yapacağı şey bir devrim niteliğindeydi. Fakat artık kararlıydı. Dostları zaten pek çok sırrını biliyordu ama hayatındaki en önemli sırrını da söyleyecekti!

"Evet," diyerek Ayça'nın sözlerine katıldı Renée. "Türkiye'de ne oldu? Bize anlatamadığın ne var Umut?"

Umut önce derin bir nefes aldı, kafasındaki tüm sesler durmuştu. Karşısındaki kızların gözlerinin içine baktı ve kelimeler bir anda dudaklarından fırladı.

"Ailemin öldüğü trafik kazasında yanlarında ben de vardım!" Umut'un söyledikleriyle iki genç kız soluklarını tuttu. "Belki de kazanın verdiği bilinçaltı şokundan kaynaklanıyor bu durum." Kelimeler ağzından öylesine çıkmıştı ki bir hatırayı anlatmaktan ziyade bir anıyı yaşıyor gibiydi.

Umut'un ailesinin trafik kazasında öldüklerini ve hatta Umut'u teyzesinin büyüttüğünü biliyorlardı ama o kaza yaşandığında Umut'un da arabada olması... Bu gerçek, iki kızın da en korkunç senaryolarında bile akıllarına gelmeyecek bir trajediydi.

Bir haftadır Umut'un Türkiye'de ne yaşadığını açığa çıkarmak için verdikleri savaşın sonunda duydukları bu acı hikâye, iki genç kızın da sus pus olmasına sebep olmuştu. Zaten böylesi bir yok oluş için söylenebilecek ne vardı ki? Ölümün hiçbir tesellisi olmazdı.

Normalde Amerikalılar ve Avrupalılar, kişisel hikâyelerinin paylaşımında çok katı olurlardı ama Renée, Türk genlerine karşı koyamayan Ayça'ya hemen uyum sağlamış gibiydi: Sırlar onu da bir Türk gibi cezbediyordu! En sonunda, Umut'un dudaklarından dökülenlerle aradıkları cevabı bul-

tg:@novaebook

muş olduklarını sansalar da bu geçmişe ait bir sırdı ve Ayça'nın içini kemiren başka bir şey vardı. Umut, son dönemde içine kapanması ve hayatı sorgulaması için bu çocukluk travmasını ortaya çıkarmıştı. Fakat neden şimdi ruh hâli, hareketlerine bu kadar yansımıştı? Mutlaka başka bir şey olmalıydı!

Yine de Ayça, duyduğu sözlerden sonra ona karamsar dediği için kendini o kadar kötü hissetti ki sesi çıkmıyor hatta yutkunamıyordu.

Umut onlara bakmasa da ne hâlde olduklarını bilerek sözlerine devam etti. "İki gün boyunca, ormanlık bir alanda, hurdası çıkmış arabanın içinde ölmüş ebeveynlerimin yanında kalmışım. Teyzem ve iki amcam dışında akrabamız yok, biliyorsunuz," dedikten sonra geriye yaslanıp devamını anlatabilmek için biraz güç toplarcasına tekrar derin bir nefes aldı.

"İki gün mü?" diyen Renée idi ama Ayça da aynı şeyi sormak istemişti.

Umut, dolu dolu olmuş gözleri ve hüzünlü bakışlarıyla başını salladı.

"Annemler hafta sonu için tatile giderlerken teyzeme haber vermişler ama sadece iki günlük olduğu için bizden telefon alamayan teyzem çok da umursamamış. Hani belki bir yerlere takılmışızdır diye... Ta ki, dönmemiz gereken zamanda dönemeyişimize kadar. Aramalara başlamışlar ve tabii ki şarampolün dibindeki arabayı o zaman bulmuşlar. Amcamlar yaşlı oldukları için beni almamış ya da almak istememiş, bilmiyorum. Onların ne yaptığıyla küçük yaşta ilgilenmeyi bıraktığım için şu anda bile ne hâlde olduklarını bilmiyorum. Neyse... Böylece ihalem teyzemde kalmış."

Umut avuç içleriyle yüzünü ovalayıp, zaten sıkıntı olan konuşmayı zorlaştırmamak için birkaç saniye mola verdi. Kızlar ise Umut'u susturmamak için ağızlarını dahi açmıyorlardı.

"Beni teyzem büyüttü, bunu da biliyorsunuz. Üstümde o kadar çok emeği var ki bana anne yarısı değil, hem anne hem

tg:@novaebook

baba oldu. İşte tam da bu sebeple ikimizin hayali için artık ondan binlerce kilometre uzaktayım. İngiltere'nin göbeğinde mükemmel notlarımla ve derslerimle bulduğum bu muazzam bursun tadını çıkartmaktan uzak olduğum gibi! Evet, ne yazık ki her zaman merak ettiğim ölümün gelişine ait hisleri artık biliyorum. Son saniyelerimi yaşamıyorum belki, hatta son günlerimi ama..."

Renée, duyduğu sözler üzerine hıçkırdı. Hiçbir zaman sessiz ağlamayı başaramazdı zaten. Ayça ise sanki kâğıttan bir kuleyi bozmaktan korkar gibi hâlâ kıpırdamadan duruyordu. Çünkü Umut'tan gelecek olan sözleri tahmin etmişti: Umut'un bir hastalığı vardı! Ayça buna inanmak istemiyordu ve kıpırdarsa bu kâbustan uyanabilir, her şeyin gerçek olduğunu anlardı. Buna hazır değildi. Her ne kadar Umut'un üzerinde bir hastalığın belirtilerini görüyor olsalar bile, bu durumun gerçek oluşu Renée gibi Ayça'yı da şok etmişti.

"...Belki de umut hâlâ var benim için ama bunu öğrenmek üzere doktora gitmeye o kadar korkuyorum ki... Yine de bu son zamanlarda bu güzel günlerimin sayılı olduğunu, çok sevdiğim bu hayatın sorgusuz sualsiz ellerimden alınacağını hissetmeye başladım."

Genç kız o an arkadaşlarının gözlerine baktı. İkisi de anlattığı çocukluk sırrının, o an ifade etmeye çalıştığı şeyden daha kötü olmadığının farkındaydı. Renée'nin gözyaşları bunu kanıtlıyordu zaten!

Renée'nin aklına dolan şeylerse, daha önce bizzat yaşadığı şeylerdi. Şimdiyse kardeşi gibi gördüğü en yakın arkadaşında vardı, öyle mi?

"Daha önce hayatımın hiçbir anında karamsar olmamıştım. Türkiye'deyken AFAD üyesiydim, bunu da biliyorsunuz. Ciddi bir eğitim almış, gidebileceğim her göreve mutlaka gitmiştim. Ne kadar melankolik olsam da içten içe her zaman bir umudum vardı bu hayatta. Hayat benden vazgeçmediği

tg:@novaebook

sürece, benim pes etmeye niyetim yoktu!" Yeniden acı bir gülümseme genç kızın yüzünü kapladığında, Ayça istemsizce elini ona uzattı.

Artık neler olduğunu çok merak ediyor, gelecek olan belanın adının duymak istiyordu. Ayça analitik bir kızdı. Mutlaka ve mutlaka neye karşı savaştığını bilmeliydi. İsimsiz düşmanlar, tehlikeler ve acılar, onu ismini bildiklerinden daha çok korkuturdu. Gerçekçi ve bir o kadar güçlü bir kızdı.

"Burada hissettiğim bazı belirtiler, Türkiye'de kendini daha fazla gösterince hastaneye gittim ve doktorun yönlendirmesiyle birkaç test yaptırdım. Sonuç buraya geldiğimin ertesi günü elime ulaştı. Doktorumun gönderdiği sonuç ve WhatsApp'ıma attığı birkaç mesaj... Lösemi!"

Kızlar istemsizce gözlerini irice açtılar ve aynı anda nefeslerini tuttular.

Umut, beklediği bu tepkileri görmezden gelerek devam etmeye çalıştı. "Lösemi, hayatın bana pes etmem gerektiğini söyleme yolu muydu, bilmiyorum ama teyzemi bu işe karıştırmayacağımı, bu süreci ona yaşatamayacağımı biliyordum. En azından..."

Renée, ikinci *lösemi* kelimesini duyduğu anda artık açıkça ağlamaya başladı. Ayça'nın ise gözlerinden yaşlar sessizce akıyordu.

"...bilmiyorum. Kafam allak bullaktı ki hâlâ öyle. Buradaki okulum, bursum, derslerim... Tedavimi burada nasıl yaparım ki? Geri dönsem tedavi olabilecek miyim, ne kadar süre sonra buraya geleceğim? Ya da..."

Derin bir nefes daha aldı, anlatmak gittikçe zorlaşıyordu. Aklındaki soruyu sormaksa ürpermesine sebep oluyordu: *Dönebilecek miydi?*

"Sadece yirmi iki yaşındayım. Yirmi üçü, yirmi dördü görebilecek miyim? Ya iş büyürse? İlik nakli gerekirse ve..." Yine sustu. Başını kaldırıp tavana bakmaya başladı. Gözlerin-

tg:@novaebook

den akacak yaşları engellemeye çalışıyordu. Zaten söyleyecekleri çoktan tükenmişti aslında ama yine de birilerine içini dökmek onu rahatlatmıştı. Bu birileri en yakın dostları olunca da çenesi düşmüştü.

Aslında garip şekilde iyi hissediyordu. Çünkü uzun süredir bunu kendisine saklamak, artık taşıması çok zor bir yük oluyordu. Birkaç dakika kendisine düşünmeme izni verdi. Bir gün sürecek olan o son iznindeydi. Kendisine verdiği bir günlük izin!

"Aslında sizlerle bu durumu yarın açıkça konuşup, ona göre bir yol haritası çizecektim ve teyzem, en son babalar duyar hesabı..." Buruk bir şekilde gülümsedi. "...her şeyi en son o duyacak!"

Kızlar bir anda Umut'a sarılıp artık sarsıla sarsıla ağlamaya başlamışlardı. Hiçbiri bir söz etmiyor, sadece samimi gözyaşlarını serbest bırakıyorlardı.

Kızlar bütün bir gece ağlamış, dertleşmiş ve önlerinde nasıl bir süreç olacağı hakkında fikir yürütmüşlerdi. Yatma vakti geldiğinde Umut odasına gidip yatağına girdi ve o sırada kapısı tıklandı.

"Ayça gelebilirsin, biliyorsun."

Renée yavaşça kapıyı açıp, mahcupça Umut'a baktı.

Umut, Renée'yi gördüğünde önce şaşırsa da onun üzgün gözlerine dayanamadı. "Sen ne zamandan beri kapımı çalıyorsun?" diyerek Renée'nin ruh hâlini değiştirmeye çalıştı.

Renée'de çok bir farklılık olmadı. "Bu gece senden ayrı uyursam, sanki kötü şeyler olacakmış gibi hissediyorum. Yani..."

Umut'un gözleri dolarken aynı zamanda gülümsedi. "Be-

tg:@novaebook

nimle tabii ki yatabilirsin, benim aklına eseni yapan çılgın arkadaşım."

Renée de gülümsedi ve arkadaşına doğru ilerlerken kapattığı kapı yine açıldı.

Ayça elindeki tepside süt dolu üç bardak tutuyordu. "Önce sütümüzü içelim, sonra da yarınki eğlence için plan yapalım."

Umut bir şeyleri kaçırmış gibi açıklaması için Renée'ye baktı. Renée ellerini teslim olur gibi havaya kaldırarak alaycı bir şekilde, "Çok ilginç ama ilk defa fikir benden çıkmadı," dedi.

Elindeki tepsiyi kenara bırakan Ayça bulduğu ilk yastığı Renée'nin kafasına fırlattı. "Bu bana, *Eğlenceli biri değilsin*, deme şeklin miydi?"

Kafasına isabet eden yastığı arkasına atan ve sanki bir şey olmamış gibi saçlarını düzelten Renée, "Anlamana sevindim bebek," diyerek elini açıp Ayça'ya uzattı.

Ayça gözlerini devirip tepsideki bardaklardan birini Renée'ye, diğerini Umut'a uzattı.

Günlük olağan bir görüntüymüş ve kızların atışmasıymış gibi bu duruma alışkın olan Umut, sütünden bir yudum aldı ve sakin bir sesle, "Eee, Ayça?" diye sordu.

Ayça yatağa uzanıp, Renée'nin bacağına başını koyarak, "Hep birlikte yarın çılgınca eğlenmeye gidiyoruz," dedi.

Umut, arkadaşının konuşma şeklinden olayın netliğini fark etti ama yine de itiraz etmek için ağzını açtı. "Ayça..."

Ayça aniden yerinde doğruldu ve "Gidiyoruz Umut!" dedi. Bir anda gözleri doldu. "Gidiyoruz çünkü bilmediğimiz bir maceraya atılacağız ve ne kadar iyi düşünürsek düşünelim, bu işin kötü kısmını göz ardı edemeyiz! Hastalık kaçıncı evrede bilmiyoruz! Ne durumdasın ya da bünyen ne kadar dayanıklı, ne gibi ilaçlar alacaksın, bilmiyoruz!"

Ayça sözlerinin anlaşıldığından emin olmak için Umut'un

tg:@novaebook

gözlerine birkaç saniye baktı ve o gözlerdeki duygu yoğunluğuyla baş etmekten kaçınarak sözlerini tamamladı. "Kısa ve net şekilde en kötüsünü söylemem gerekirse; sonrası olmayabilir ama ben, eğlenmek, istediğimiz şeyleri yapmak için çok zamanımız olmadığını biliyorum! Bu sebeple yarın sabah bütün tanıdıkları araya katıp, İngiltere'nin en iyi onkoloji doktorundan randevu alıyoruz ve sonrasında akşam için hazırlanıp bir kulübe eğlenmeye gidiyoruz! İtirazı olan?"

Renée yine gözyaşlarını tutamazken, Umut'un gözleri minnetle parlıyordu ve iki kız da Ayça'ya itiraz etmek niyetinde değillerdi.

Ayça gülümseyip yeniden yatağa otururken, eline süt bardağını aldı. "Soğudu, için artık. Ayrıca yarın Umut'a içki yasak ve biz de birer kadeh içmeliyiz."

Umut, "Neden?" diye itiraz ederken, Renée de ona eşlik ediyordu: "Nedenmiş?"

Ayça gayet rahat bir şekilde Umut'a baktı. "Artık kontrolü ele aldım, bundan sonra önümüzü görene kadar bu vücuda zararlı hiçbir şey girmeyecek! Çünkü randevuyu ne zaman alacağımız da belli değil, test zamanı temiz ol! Ve sen prenses..." diyerek Reene'ye döndü. "Biz de arkadaşımıza destek olmak için ayık olacağız. Çünkü senin nasıl içtiğini hepimiz biliyoruz!"

Renée suratını astı ama o da Umut gibi ablalık taslayan Ayça'ya sesini çıkartmadı, haklı olduğunu biliyordu. Ardından, uyumak yerine yine derin bir sohbete daldılar.

tg:@novaebook

BÖLÜM 3

PRENSESİN BÜYÜSÜ

Annem! Cam ayakkabılarım nerede? Prensim geliyor... Gördün mü?

"Umut! Seni bekliyoruz canım. Çıkmamız lazım."

Ayça'nın sesi evde yankılanıyor, Renée ise arkasından homurdanıyordu. Gece geç saatte yattıktan sonra normalde öğlen uyanmaları gerekirken Ayça söylediğini yapmış, kontrolü eline almıştı. Sabah erkenden hepsini uyandırmış ve ilk önce kendi çabalarıyla bir araştırma yapmışlardı.

Renée, annesinin doktoruyla iletişime geçmiş ancak adam o an şehir dışında olduğu için onları başka birine yönlendirmişti. Genç kız, Umut'un ısrarıyla babasına söyleme işini bir süreliğine erteleyecekti ama doktordan randevu aldıkları zaten babasının kulağına gideceği için, ilk fırsatta söylemeye karar verdi.

Umut, Bay Dylann'ın öğrenmesini istemiyordu çünkü zaten hâlihazırda burs aldığı vakıf onundu. Yani Renée'nin babasından burs alıyordu. Genç kızla beraber, Kraliyet Akademisinde birlikte okuyorlardı. Renée, Umut ve Ayça ile okulun ilk yarısında çok iyi arkadaş olmuş, babasının okulda rahat etmesi için açtığı evde Ayça ve Umut ile ev arkadaşı olmak istemişti. Amacı, hiç bilmediği Türkçeyi ilk elden öğrenmekti.

tg:@novaebook

Yani Renée yeterince yardımcı oluyordu ve bunu, daha fazla suiistimal etmek istemiyordu. Ancak Renée bildiğini okuyan bir kızdı. Annesinin başına gelenlerden sonra Umut için sessiz kalmaz, kalamazdı. Bu sebeple hepsi biliyordu ki Renée boş durmayacaktı, bunu açıkça da söylemişti.

Sabah doktor araştırmaları, randevu gibi işleri bitirdikten sonra kalan zamanı tamamen hazırlanarak geçirmişlerdi. Umut her zaman ilk hazırlanan olduğu için hastalığıyla ilgili araştırmalar yapmaya devam etmiş ve biraz da odaklanabildiği kadarıyla kitap okumuştu.

Ayça, Umut kadar olmasa da hızlı hazırlanırdı ama Renée'nin yüz bakımı bile iki saat sürüyordu. Umut bunları bildiği için acele etmemişti. Yine de bir ilk olarak, o gün en son kendisi hazırdı.

Arkadaşlarını daha fazla bekletmemek adına sapsarı saçlarını siyah bandanayla düzenleyip bir de örmek zorunda kaldı. Saçları o kadar gürdü ki başka türlü başa çıkması mümkün olmuyordu. Üzerine giydiği kendinden dökümlü, dans etmesini kolaylaştıracak şekilde derin yırtmaçlı beyaz elbisesini düzeltip, rujunu sürdükten sonra hazırdı. Deri ceketini aldıktan sonra odasından çıkıp salonda bekleyen arkadaşlarının yanına doğru ilerledi.

"Hadi, hazırsan çıkalım Umut?" dedi Renée.

"Türkçe bitti mi bugünlük?" Umut'un kısa kahkahası gözlerine yansımıyordu ama en azından kızların kahkaha atmasına sebep olmuştu.

"İçmeye başladığımda zaten öğrendiklerimi unutacağım."

Ayça gülümsedi ve Umut'a bakıp Renée'i işaret ederek, "O haklı ama tabii ki bugün az içeceğini unutuyor," dedi.

Renée gözlerini devirdi.

Umut gülümseyerek, "E, ben hazırım o zaman. Çıkalım hadi," dediği anda ortalığı yakıp yıkacak kadar güzel olan

tg:@novaebook

dostlarının, kıyafetlerinin içinde enfes ve acımasız olduklarını fark etti.

Ayça kumral saçlarını açık bırakmış, parlak gümüş mini straplez elbisesinin içinde tüm kıvrımlarıyla dergi kapaklarından fırlamış gibi dururken; Renée ise gece mavisi elbisesi süper mini olduğu hâlde sağ bacağındaki küçük yırtmacıyla çok vahşi duruyordu. Umut gibi sarı olan saçlarını dalgalı ve açık bırakmıştı. Tam bir fotomodel gibiydi.

Umut onun bu vurdumduymaz hâllerine bayılıyordu. Hiç kimseyi takmayan çılgın ruhu, hayatı dolu dolu yaşanmasına neden oluyordu.

Evden çıkıp Renée'nin arabasına binerken Umut'un içinde küçük bir huzursuzluk oluştu. Yatağının üstünde bıraktığı ve yarın doktora sunacağı kâğıdın ağırlığı altında mı eziliyordu yüreği yoksa hayatının yarından sonraki döneminde yaşayacağı fiziksel ve ruhsal acılar mı sebep oluyordu bu ağırlığa, bilmiyordu. Her ne kadar bir günlük izni olsa da geleceğin karanlık bulutları artık Umut'u içine almıştı. Sadece o akşam ve gece için sağlıklı bir insan gibi ertesi günü düşünmeden yaşayacağını iddia etse de bunun doğru olmadığını biliyordu.

Genç kız derin bir nefes aldı. Kendisini sürekli ertesi günün girdabına sokup durmayacaktı. Tamam, belki düşündüğü kadar fütursuz bir gece geçiremeyecekti ancak yine de ertesi güne takılıp kalmayacaktı. Zaten gecenin sebebi de bu değil miydi? Kendisi için olmasa bile Ayça ve Renée için bu geceyi batırmayacak, olması gerektiği gibi yaşayacaktı.

Arabanın camından dışarıyı izlerken kafasını iyice boşaltmış ve anlık sıkıntılarına odaklanmıştı. Gittikleri kulüp gibi yerler onu çok yoruyordu. İngiltere'ye geldiğinden beri sadece birkaç kere benzer kulüplere gitmişti. Her defasında da alkol, dans ve patırtı bir hafta kendine gelememesine neden olmuştu. Fakat düşününce... Belki de yorgunluğunun sebebi kulüp değil, iliklerindeki sorundu! Hafifçe gülümsedi genç

tg:@novaebook

kız. Şehrin ışıkları, arabanın camına yansıyan yüzünü bir aydınlıkta bir karanlıkta bırakıyordu. Sorunlu olduğunu düşünüyordu, her zaman da öyle düşünmüştü. Hem de *iliklerine* kadar... Bu düşünceyle birlikte hafifçe kıkırdadı ama kızlar onu duymadı.

Dikiz aynasından göz göze geldiği Renée, aynadan kendisine doğru bir öpücük atarken Umut iyi olduğunu göstermek için ona dil çıkarttı.

O gece aslında hiçbiri iyi değildi. Renée, annesinin hastalığını öğrenme sürecindeki tedavisinde ölüme her gün adım adım yaklaştığı ve doktorların hiçbir şey yapamayacaklarını söyledikleri o anlarda kaybolup duruyordu. Arabayı o mu kullanıyordu yoksa refleksleri mi, emin değildi. Sanki bir anda dram filminin içine çekilmişlerdi ve mutlu sona kadar bu rolü oynamak zorundaydı. Tabii mutlu bir son varsa! Arada sırada çaktırmadan Umut'a her baktığında ona sıkıca sarılmak, sanki içindeki hastalıktan koşarak uzaklaştırabilecekmiş gibi onu sararak çılgın gibi kaçmak istiyordu. Kanserle ilgili tek tecrübesi, kaybedilen bir savaştı ve şimdi arkadaşının bu savaşa girecek olduğunu bilmek onu kahrediyordu!

Derin bir nefes aldı Renée... Kazanacaklardı! Buna sonuna kadar inanıyordu. En azından bu sefer daha tecrübeliydiler, öyle değil mi? Süreçleri biliyorlardı! Annesinde yaşadıkları acemiliklerin hiçbirini yaşamayacaklardı! Net! Umut her ne derse desin, babası bu sürecin bir parçası olmalıydı. Çünkü ikisinin de bu savaşa tekrar girip, kazanmaya ihtiyaçları vardı.

O sırada Umut'un aklında yine geleceğiyle ilgili sorular uçuşmaya başlamıştı. Kız bir yandan bu gece için hiçbir şey düşünmeyeceğini kendisine söyleyip dururken bir yandan da ileriyi düşünmekten kendisini alıkoyamıyordu. Bursunu almaya devam edecek miydi ya da burada kalabilecek miydi, hiçbir şey bilmiyordu. En önemlisi, kalırsa başlayacağı tedavi sebebiyle mazbut bir hayatı olacaktı: Sanki değilmiş gibi!

tg:@novaebook

Ayça ise Renée ve Umut'un aklından geçenlerden farklı olarak kafasında hesaplar yapmaya başlamıştı. İlik için kampanya başlatmaları gerekebilirdi. Bunu aynı zamanda Türkiye'de de organize etmelerinde fayda olacaktı. Hangi arkadaşlarına ulaşacağını kafasında listeliyordu. Ayrıca Umut her ne kadar teyzesine haber vermek istemese de belli bir aşamada ona ulaşması gerektiğini biliyordu genç kız ve Renée, Umut'un saçma fikirlerine saygı gösterip babasına durumu anlatmayacak olursa, kesinlikle kendisi anlatacaktı. Çünkü Umut'u tanıyordu ve Renée'nin babasından daha fazla yardım istemeyeceğini biliyordu.

Ayça, iki genç kızın aksine savaşa hazırdı! Ne olursa olsun, arkadaşı ölmeyecekti!

Aradan vakit geçip araba yolculuğu kızların bel altı sohbetlerine ulaştığında, Umut iyice kızarmış vaziyetteydi. En sonunda parlak ışıkların olduğu mekânda durduklarında, Umut şükrederek kendisini dışarı attı.

Renée arabayı valeye verdikten sonra, babasının forsu sayesinde sorun yaşamadan ve sıra beklemeden içeri girebilmişlerdi. Güç ve para her yerde işe yarıyordu ve her kapıyı açardı. "Biliyorsunuz, ne kadar soyadımın gücüyle hava atmayı sevmesem de..." dedi ve göz kırparak devam etti. "... bazen bu durumu çok seviyorum ki kabul edin, siz de seviyorsunuz."

Kızlar haklı olarak olumlu şekilde başlarını salladılar ve ufak bir kahkaha attılar.

İçerisi daha evvel gittikleri mekânlar gibi duman altı, boğucu bir havaya sahip değildi. Ayça ve Renée çok umursa-

tg:@novaebook

mamıştı ama Umut, bu duruma içten içe sevindi. Çok seçkin bir mekân olduğu daha içeri girerken belli oluyordu. Çalışanların kızları karşılama şekli, bulundukları mekândaki zengin sayısını anlatır nitelikteydi.

Bu durumda içeceklerin fiyatlarını da tahmin etmek zor olmuyordu. Gerçi Ayça ve Umut, evde sadece faturalara yardım ettikleri için bu da kendilerine, bir öğrenci için yeterince para kalmasına sebep oluyor demekti ve bu sayede daha iyi yaşayabiliyorlardı. Ayça'nın aile desteği de olduğu için hesabını güzel yapar ve sorun yaşamazdı. Renée'nin zaten böyle bir sorunu yoktu. Umut'un da eline bursundan güzel para kalıyordu ama maalesef bu akşam sarhoş olmak isteseydi, olabilecek kadar değildi. Umut bir an, *Keşke daha önce sarhoş olmayı deneseydim,* diye içinden geçirdi. Sonra bu düşünceye içinden gözlerini devirdi. İçkiyi hiç sevmezdi aslında ama demek ki hastalık duygusu, hiç sevmediği ya da aklından geçirmediği şeyleri yapma isteği uyandırıyordu. Anlaşılan ilginç bir süreç kendisini bekliyordu.

Oldukça kalabalık mekânda sahneyi rahatlıkla gören bir masada oturmayı başarmışlardı. Gelen garsona içkilerini söyledikten sonra çılgınca dans eden insanları izlemeye başladılar. Bu geceyi kendilerine ayırdıkları için ne başka arkadaşları ne de Ayça'nın erkek arkadaşı gelmişti. Zaten Renée'nin de uzun süredir bir ilişkisi yoktu ancak yeni bir birlikteliğe açıktı ve maalesef ki Umut'un ilgisini çeken de pek kimse olmuyordu.

"Bana bak Umut! Bir yudum bile alma ama eğlencenin dibine vur. Dans zaten seni sarhoş eder. Bu gece, o yüzün hiçbir şey yokmuş gibi gülümseyecek!"

Ayça bunları Umut'un kulağına doğru eğilerek, biraz da ona sesini duyurmak adına bağırarak söylemişti. Genç kız arkadaşlarının bu özverisine minnettardı. Gülümsedi ve o da Ayça'nın kulağına eğilip, alkolsüz kokteylini kaldırdı.

tg:@novaebook

"O zaman bu geceki mutluluğumuza!"

Ayça gülümseyince, Renée de ona tamam işareti yaparak gülümsedi. Umut bakışlarını tekrar piste, dans edenlere çevireceği zaman gözü tam karşısında, yani kendi masalarının sol tarafında olan masadaki bir adama takıldı. İkisinin de gözleri buluştuğu anda deprem misali hafif bir sarsıntı yaşadı Umut. İzleniyor hissi bir an genç kızı korkutmuştu. Oysa ona bakan gözler sapkınca değil, beğeni yüklüydü.

@novaebook

tg:@novaebook

BÖLÜM 4

UYUYAN GÜZELİN ÖPÜCÜĞÜ

Anne, bu adam prens mi gerçekten? Beni daldığım uykudan uyandırmaya mı geldi?

Beğenilmek ve bunu hissetmek çok güzeldi. Özellikle de Umut gibi kötü ruh hâlindeki bir genç kız için!

Genç adamın bakışları Umut'un içini görüyormuş gibi sarsıcıydı. Umut kendisini bir anda çırılçıplak gibi hissedince afalladı.

Çevresinde genelde beğenilen bir kızdı ama hiçbir erkeğin teklifini gerçekçi bulmuyordu. Bu sebeple o anda olan duruma şaşırıyordu ve genç adamın gözleri onu içine hapsederken, bakışlarını ondan çekip başını çevirmeyi başaramıyordu. Sanki bir anda çevredeki herkes yok olmuş gibiydi. Yüksek sesli müzikte çılgınca bağıran insanların uğultusu bitmişti. Neden ona takılıp kalmıştı ki ya da o kendisine?

İçinde oluşan hisler ona yabancıydı.

Genç adam siyah bir gömlek, kot pantolon giymişti ve üzerine öyle güzel oturmuştu ki sanki o kıyafetler ona özel olarak tasarlanmıştı. *Belki de gerçekten öyle,* diye düşündü Umut. Saçları kumral gibi duruyordu ve Umut tam göremediği için emin olamıyordu fakat sanki birçok dövmesi var gibiydi. Loş ortam kendisini yanıltıyor da olabilirdi. Çünkü gömleğinden

tg:@novaebook

görünen beyaz teninde kara ve şekilli lekeler var gibiydi. Belki de her biri yara iziydi.

Kolundan sarsılmasıyla başını zorlukla da olsa yanına ne zaman geldiğini fark etmediği Renée'ye çevirdi.

"Hey! Kendine gel Umut. Adamın içine düşeceksin."

Birden panikledi. "Hayır, yanlış anladın. Sadece gözüm takıldı. Yani..." diye neden yaptığını bilmediği saçma açıklamasını kızların kahkahası durdurdu.

Ayça, "Sakin ol?" derken; Renée, "Niye yanlış anlayayım bebek? Benim sevgilim değil ki," dedi.

Ahhh!

Umut o kadar çok utanmıştı ki...

"Gördün mü bilmiyorum ama az önce selam verdiğim adam, yani senin *bakışlarınla yediğin* adam ve yanındaki çocukluktan beri tanıdığım arkadaşlar. Gerçi çok samimi değiliz."

Umut gözlerini olabildiğince açtı. "O dediğin şeyi yapmadım!"

Renée masumca, "Neyi?" diye sordu.

"Bakışlarımla yemeyi!"

"Tatlım, ben ne bileyim öyle şeyleri, bak sen söylüyorsun."

Umut düştüğü tuzağı yeni fark ederken, kızlar kahkaha atıyordu.

Fakat Umut'un artık bambaşka bir sorunu vardı ve akıbetinin ne olacağını bilemezken bir ilişkiye başlayamazdı. Tamam, gecenin bir körü barda kendisini süzen adamla bir ilişkiye ne kadar başlayabilirdi bilmiyordu ama sonuçta tek gecelik şeyler de Umut'a göre değildi. Henüz o kadar ölmemişti!

Ölmek, diye geçirdi içinden...

Ayça ve Renée, Umut'un bakışlarında anlık gelip geçen karaltıyı gördüler. Elle tutulabilecek kadar yoğun korku iki

tg:@novaebook

kızı da birbirinden habersiz şekilde etkiledi. Umut ise ölümle dansa kalkacağı günlerin içerisine bir ilişki koyamayacağını biliyordu. Artık sadece kendisi için değil, çevresindeki insanlar için de kararlarına dikkat etmesi gereken bir sürece girmişti. Kısa bir an düşündü; olur da bu hastalık belasından kurtulursa, planlı hiçbir kararın üstünden ilerlemeyecek, fütursuzca davranacağı uzun bir tatile gidecekti!

Anlık gelişen tüm duygu yoğunluğuna rağmen, kızlar yine de ortamın enerjisini bozmamaya kararlıydılar. Sanki bunun için daha evvel anlaşmış gibiydiler.

Umut, kızların hâlâ sessizce gülümsemelerine güldü. "Olmaz kızlar, biraz zamana ihtiyacım var."

"Gecelik de mi olmaz?" diye yarı seksi yarı hain bir sırıtış yollayan Renée'nin küçük bir şeytanı anımsatan bakışlarına, önce kaşlarını kaldırarak cevap verdi. Ardından, "O hiç olmaz!" dedi.

Ayça dayanamadı ve ortada dönen tüm o muhabbete rağmen ciddileşti.

"Yarın, duruma göre teyzeni aramaya karar verdim."

Şaşkın ve gözleri tam hizasında duran çocukta takılı kalmış Renée, önce sohbeti devam ettirecek bir umursamazlıkla sordu. "Ne durumu?" Sonra Ayça'nın tavrı sebebiyle aydınlanmış şekilde gözlerini çocuktan ayırıp Umut'a dikti. "Doğrusu bu Umut."

Umut'un başı istemsizce önüne doğru eğildi. Bunun geleceğini, kızların bunu yapacağını biliyordu. "Henüz buna hazır değilim. Yarın karar veririm." Fakat ertesi günle ilgili konuşmak istemiyordu.

Renée, "Bu artık tek başına verebileceğin bir karar değil! Böyle bir hastalıkla mücadele ederken, *bütün* sevdiklerin yanında olmalı!" derken gerçekten kızmıştı.

Umut, "Burada konuşmayalım, olur mu?" derken; Ay-

tg:@novaebook

ça'nın yavaşça kalkmaya başlayan tek kaşına gülümseyerek baktı ve "Hayır! Şimdi konuşulmayacak, yarın!" diye diretti.

Hastalık!

Adı bile yetiyordu insanın ruh hâlini değiştirmeye ve Umut, sevdiklerinin yüzünde etkisini görebiliyordu.

Tüm o gürültünün arasında kızların masaları, konunun ciddiyeti sebebiyle sanki zamandan kopmuş gibiydi.

"Ama..." diyen Ayça, Renée'yi ve İngilizce konuşmayı unutmuş gibiydi. Renée ise yalvaran gözlerle Umut'a bakıyordu: Hastalığın ileri evrede olmaması için! Kolayca moral bozulabiliyor ve annesinin döneminde yaşadığı duyguları hissedebiliyordu. Şimdi de öyle bir ana girmek üzereydi.

Umut, Renée'nin bakışlarında ruhundaki yaranın tekrar kanadığını hissetmekten çok biliyordu. Genç kız, yakın arkadaşlarının gözlerinde tahlil sonuçlarını aldığında yaşadığı inkârın aynısını görüyordu. Ne onları teselli edecek hâli kalmıştı ne de inkâr edecek dermanı. Yine de onları rahatlatmak adına birkaç şey söylemek için kendisini zorladı.

"Neler olacağını bilmiyorum ama sizler yanımda oldukça her şey daha güzel olacak ve inanın bana, her kararı sizinle alacağım."

"Hiçbir zaman yalnız kalmayacaksın!" Renée, cümlesi biter bitmez önündeki bardağı bir dikişte bitirdi.

"Buna emin olabilirsin," diyen Ayça'nın sükûneti ise Umut'un iyi hissetmesine sebep oldu. Sonra Renée'ye dönüp, "Başka içki yok sana!" dedi.

Renée boğazındaki alkolü yutarken neredeyse boğuluyordu. Umut'a bakıp, "Gerçekten manyak bu!" diye sitem etti.

Fakat Umut buna sadece tebessüm etti. Neşe tüm masadan çekilip gitmişti. Hepsi donuklaşmıştı ve her biri, kafasında bir sürü farklı senaryolar olduğunu belli edecek şekilde oturuyordu.

tg:@novaebook

Umut bunu düzeltmek için, "Yani..." dediğinde kızlar başını kaldırıp merakla ona baktılar. "Gecelik de olmaz," diyerek gülümsediğinde kızlar da ona eşlik etti.

"Hayatında bir tane olsun da artık ben razıyım," diyen Ayça'ya destek çıkan Renée, "Ben saatliğe bile varım," dedikten sonra Umut'a dil çıkarmayı ihmal etmedi.

Kendilerini, sahte gülüşler ve gereği olmayan boş konuşmaların yalancı eğlencesine kaptırmışlardı. Sanki telepatik güçleri vardı ve ortak bir karar olarak, gün doğana kadar bu konu hakkında bir daha konuşmayacaklarına karar vermişlerdi!

Gece ilerlerken Umut bakışlarını yine o adama takılmış şekilde buldu. Aynı anda göz göze geldiler ve başını hemen çevirdi. Etraf loş olduğu için de ne renk olduğunu göremediği gözlerden, kalbine bir büyü fısıldandığını hissetti genç kız.

Adam çok güzel bakıyordu. Karşısına çıkan hiçbir erkek, onu böyle bir anda etkilememiş, güzel hissettirmemişti. Yüzünün alev alev yandığını fark etti. Kalbinin sesini de duyabiliyordu. İzlendiğini hissediyor ama başını yeniden oraya çevirecek cesareti bulamıyordu. Oysa bunu o kadar çok istiyordu ki. Ona sebepsizce çekinmeden bakmak!

Çok tuhaftı. Genç adamı hayatında hiç görmemişti ancak yine de ona doğru çekiliyordu. Bu hissettiğinin ne olduğunu öğrenmeyi çok isterdi. Ama hayır! Düşüncelerini hemen durdurdu. Bunun için gerçekten zamanı değildi! Belki iyileştikten sonra... İyileşebilirse!

Yine de o adamda bir yakınlık hissediyor, yanına gidemese bile sadece bakmak istiyordu. Ölüm daha yakın olduğu için mi içinde bir şeyler yaşamak isteme arzusu vardı, yoksa hisleri gerçek miydi? Zaten karışık olan kafası daha da karışmıştı.

"Hadi! Bu kadar oturmak yeter. Hadi kızlar, kalkın! Dans edeceğiz."

tg:@novaebook

Renée çoktan ayaklanmış ve olduğu yerde salınmaya başlamıştı. Bir yandan da kızları kaldırmaya çalışıyordu. Hemen ardından Ayça'nın da kalkıp ona eşlik ettiğini görmek Umut'u şaşırtmamıştı. Şimdi ikisi de Umut'u bekliyordu. Sonunda Umut da onlara katıldığında, kızlar haince sırıtıyorlardı. Çünkü Umut'u yine o adama bakarken yakalamışlardı.

Ancak o ara Ayça'nın kaşları çatıldı ve çıkışa doğru bakmaya başladı. "Hayırdır?" diye bağırdı Umut. Sesini duyurmanın başka yolu yoktu.

"Derek'i gördüm gibi geldi," dedi Ayça.

"Bu akşam iş yemeği yok muydu?" Renée de Ayça'nın baktığı yere doğru bakıyordu.

"Evet ama..." Genç kız gözlerini tekrar kısıp kafasını salladı. "Sanırım bana öyle geldi. Bu aralar sıklıkla aklımda, biliyorsun. Belki ayrılmak üzere olduğumuz içindir... İki çift laf etmeden telefonda ilişki bitirmek istemiyorum."

Ayça, Derek ile uyumlarını kaybettiğini biliyordu ancak artık ayrılma konusunda kararlıydı. Çünkü Derek'in kendisine zaman zaman yalan söylediğini fark etmişti. Genç kız, ciddi olmayan bir ilişki için bu kadar iç sıkıntısının gereksiz olduğuna kanaat getirmiş ve sevgilisinden ayrılmaya karar vermişti ama Derek ile buluşmak bir türlü mümkün olmuyordu. Bu gidişle en nefret ettiği şeyi yapacak ve telefonda ondan ayrılacaktı.

Bu arada Umut'un ilgisi tekrar o adama yönelmişti. Adam yanındaki insanlarla -ki Umut onların genç adamın arkadaşları olduğunu tahmin ediyordu- konuşuyor ve viski olduğunu düşündüğü içkisini yudumluyordu.

Her hareketini izliyordu; gülümsemeleri, duruşu, oturuşu! Genç kız, gözlerini ondan ayıramıyordu. Genç adam da ona bakıldığını hissetmişti ve aralarında telepatik bir güç varmış, sanki Umut ona seslenmiş gibi bir anda ona bakmaya başladı.

tg:@novaebook

Tabii ki bakışlarını yine kaçıran Umut oldu. Hem de hiç oyalanmadan!

Umut piste yaklaşıp ortaya doğru ilerlemeye başladığında, sahnenin artık kendisine ait olduğunu biliyordu. Ait olduğu kostüm ya da müzik yoktu ama ait olduğu yerdeydi!

Klasik balenin en zorlayıcı çalışmalarına alışkın olan kasları, çalan bu basit müziğin sıradan ritimleriyle dalga geçiyor gibiydi. Vücudunu özgür bıraktığı, düşüncelerinden sıyrıldığı, dünyanın erişimine kendini kapattığı tek yerdeydi.

"Ve gösteri başlasın!"

Renée'nin sözlerini hayal meyal ayrımsadıktan sonra kendini iyice ritmin bir kalp atışı gibi hayatı çağıran büyüsüne bıraktı.

@novaebook

tg:@novaebook

BÖLÜM 5

KIRMIZI ELMA

Hayır, hayır! Durdur onları anne! Prense zehirli elmayı ben vermedim! Ben vermedim!

Umut, kaç saattir dans ettiğinden ve ne kadar kendinden geçtiğinden emin değildi. Fakat terlemiş ve yorulmuştu. Kızlara baktığında onların devam edeceğini görünce işaret verip masaya geçti. Soluklanıp terini silerken yan masaya bakmamaya çalışıyordu.

O an için nasıl dans ettiğini hatırlamasa da nasıl dans edebileceğini biliyordu. Bu sebeple, dans ederken genç adamın bir kere kendisine baktığını düşündüğü sırada, bir an gözü yan masaya kaydı ve adamın gözlerinde ateş gördüğüne yemin edebilirdi: Tutkuyla karışmış, soluğunu kesecek bir ateş!

Fakat yine uzun bir süre bakamadı ve kafasını hemen çevirip içeceğini eline aldı. Sadece on dakika sonra kızlar da masaya gelmişlerdi. Yeniden bir sohbete başladıklarında Ayça'nın gözleri başka tarafa kaydı. Umut'un içinden bir ses bakmasını söylerken, mantığı yapmaması gerektiğini haykırıyordu. Ayça'nın bakışlarını Renée takip ettikten sonra ikisi de gülümseyip Umut'a baktılar. Umut ise, *ne oluyor,* der gibi bakınca Ayça gözleriyle arkasını işaret etti. Merakı galip geldi ve arkasını dönüp baktığında yan masadaki adamın arkadaşlarıyla dans ettiğini gördü.

tg:@novaebook

Ancak bu normal bir dans değildi. İki arkadaşıyla beraber koreografi hazırlamış gibilerdi. Öyle uyumlu, öyle göz alıcıydı ki dansları, etraflarındaki herkes kendi danslarını bırakıp onlara yer açıyorlardı. İnsanlar dikkat kesilip gösteriyi izlerken, onlar sadece büyülenmiş gibi yaptıkları işe konsantre olmuşlardı. Bu durum, sürekli dans edip beraber çalıştıklarını ya da dans kursuna gittiklerini gösterirdi. İzlediği görüntü büyüleyiciydi. Artık gözünü adamın üzerinden ayırmama isteği daha da artmıştı. Dans ederken saçları gözlerinin önüne dökülüyor, sanki bir meditasyondaymış gibi arada gözlerini kapatıyordu. Umut onunla dans etmeyi çok isterdi. Fakat bu absürt düşünceyle irkildi.

Genç adamların dansları bitip herkes onları alkışlarken büyülenme sırası Umut'a gelmişti. Öylesine nutku tutulmuştu ki adamın dönüp ona bakmasını ve göz kırpmasını, sanki başka bir pencereden izliyordu. Ona bu kadar yakın hissetmesini çok garip buluyordu ama o anda bunun üzerine düşünmek istemiyordu.

Az önce adam ona göz mü kırpmıştı?

Kendine gelip bakışları yeniden masaya döndüğünde, kızların kendisine baktığını gördü ancak üstündeki etkileri adamınki gibi değildi. Yüzlerinde merak olduğu kadar alaycı bir ifade de vardı. Hislerine engel olamayarak yeniden adamın olduğu masaya baktı ama önlerindeki birkaç kişi, *onu* görmesine engel oluyordu. Panikle hemen önüne dönüp birkaç saniye kızlara baktı. Kızların bilmiş bakışlarından, kendisinin konuşmasını beklediklerini anladı. Ama buna hiç niyeti yoktu. Henüz kendisi bile ne hissettiğini bilemezken, bu konuyu konuşmayacaktı. Aceleyle eline çantasıyla ceketini aldı ve ikisine de cevap vermek istemediği için hızla ayağa kalktı.

"Be- ben bir teyzemi arayayım," diyerek hızlı adımlarla dışarı çıktı. Beş altı adım ilerleyip, sanki son nefesiymiş gibi derin bir soluk aldı. Hava rüzgârlı ve pek temiz olmasa da

tg:@novaebook

Umut'u kendine getirmişti. İçerideki pis havayı ve boğulmak üzere olduğunu dışarı çıkınca fark etmişti. Elini kalbine götürdü, çok hızlı çarpıyordu! Bunun, az önce izlediği gösterinin etkisi olduğunu biliyordu. Sonra birden aklına gerçekten teyzesi geldi. Çoktan kendisini aramış olmalıydı. Arkasından birkaç kişinin sesini duyunca gayriihtiyari onlara sırtını döndü. Kendisi gibi hava almaya çıkan gençlerin üzerlerini giydiğini görünce, havanın serin olduğunu fark etti.

Çantasının ipine doladığı şalı omzuna atıp çantasını kurcalarken, kapıdaki korumayla göz göze geldi. Nedense o bakışlardan rahatsız olup, yeniden arkasını dönerek biraz ilerledi. Hava gerçekten de soğumuştu. Ceketini giydi ve çantasından telefonu çıkarıp teyzesiyle günlük konuşmasını yaparken, kulübün uğultularının kesildiği yan sokağa dönerek biraz daha ilerledi.

Tam telefonunu kapadığı sırada yakınlardan inleme gibi bir ses duydu. Elindeki telefonunu biraz daha sıkarken sessizce etrafı dinlemeye başladı. Sonra inleme sandığı ses tekrar etti. Bir an ürperdi ve içinde kötü bir his uyandı ama yine de adımlarını sesin geldiği yöne doğru atmaktan kendisini alamadı.

Mazgallardan çıkan sisin yerleri kaplamaya çalıştığı ancak sokak aralarından esen keskin rüzgârın buna izin vermediği bir film sahnesinin içinde gibiydi. Akşam çıkarılan çöplerin biriktiği yan sokakta bir iki fare ve onların peşindeki kedi, duyduğu inilti ve kendisinden başka bir şey yokmuş gibi duruyordu.

Bir ara, sanki sokağın diğer ucunda ilerleyen bir karaltı gördüğünü düşündü. Ancak tekrar eden inilti sebebiyle ilgisi yeniden oraya yöneldi. Birkaç adım sonra bir şeye çarpınca ağzından histerik bir çığlık koptu. Sokak lambalarının çalışmaması sebebiyle oluşan zifirî karanlıkta neye çarptığını çok seçemiyordu. Fakat bir insana çarptığına emindi. Gözleri ortama alışıp ana caddeden geçen bir arabanın ışığının biraz

tg:@novaebook

olduğu yere vurmasıyla, bu kişinin az önce kulüpte bakıştığı adam olduğunu fark etti. Şaşkınlığı arttığı gibi içindeki kötü his de büyüdü.

Gözleri kapalı adamın bir şeyler mırıldandığını fark edince biraz eğildi. Yine de sözler anlaşılır değildi. *Muhtemelen çok içmiş olmalı,* diye düşündü. Eh tabii, şişede durduğu gibi durmuyordu ne de olsa. Sonra iniltiyle karışık gelen mırıldanma bir parça korkmasına sebep oldu. *Yoksa biriyle mi tartışmıştı ya da düşüp de yaralanmış mıydı?* Ama hemen ardından öyle olmasının mümkün olmadığına karar verdi. Çünkü sadece on, on beş dakika önce arkadaşlarıyla dans ediyordu.

Elinde sıktığı telefonunun fenerini yaktı. Işığı adamın üzerine tuttuğu gibi gördüğü şey yüzünden birden korkup geriye sıçraması bir oldu. Cep telefonu yere düşmüştü. Adamın göğsünde bir bıçak duruyordu ve Umut, adamın siyah gömleği sebebiyle, çok da büyük olmayan bu bıçağı yeni fark etmişti.

Fısıltıyla, "Aman Allah'ım! Sana kim yaptı bunu?" diye sordu ama aslında kendi kendine konuşuyordu.

Elleri öylesine titriyordu ki telefonunu zor buldu. Bir an ne yapacağını bilemedi ama sadece saniyeler sonra hızla kendine geldi. Bu konuda eğitimi vardı. Yapması gereken şeyleri hatırlamaya çalışarak hemen yaraya müdahale etmeye başladı. Ceketinin ardından çantasını çıkarıp yere koyarken omzundaki şal yere düştü. Telefonun ışığı, adamın göğsüne gelecek şekilde cihazı çantaya yasladı. Kendisine doğru uzanmaya çalışan adamın elini yavaşça indirdi. Bir yandan deli gibi bağırarak yardım istiyor, diğer yandan saplanmış bıçağı sabitleyecek bir şeyler uydurmaya çalışıyordu.

"Yardım edin! Kimse yok mu?"

Kimse sesini duymuyordu ve adam bilincini kaybetmeye başlamıştı.

"Hey, selam. Beni duyuyor musun? Adım Umut. Seninki ne?"

tg:@novaebook

"Le..."

Lanet olsun!

"Yardım edin!"

Paniklemişti ve ellerinin titremesini durduramıyordu. Derin derin nefesler alıp önce kendisi sakinleşmeye çalıştı. Bu konuda bilgili olduğunu kendisine hatırlattı. Daha önce AFAD'da böyle birkaç olaya şahit olmuştu ve yapılanları biliyordu. Tek başına da yapabilirdi! İçine güçlü bir nefes çekip, nedenini bilmeden, "Lütfen," diye fısıldadı.

Eliyle kompres yapmayı bırakıp, adamın kemerini çıkarttıktan sonra bıçağı oynatmamaya çalışarak kemeri bıçağın altından geçecek şekilde takmaya çalıştı ama üst vücudu öyle iriydi ki kemer birleşmiyordu. El yordamıyla omzundaki şalı aradı ama bulamadı. Telefonu alıp, ışığıyla etrafına bakınca arkasında olduğunu gördü. Şalı aldı ve telefonu yeniden yerine koydu. Ancak bunları tek elle yapıyordu ve kemerin iki ucunu birleştirerek bağlarken telefonu devirdi. Onu umursamayıp, adamın konuşmaya devam etmesini sağlamaya çalıştı.

"Çok güzel dans ediyorsun. Biliyor musun, ben de dansçıyım."

Adamın gözleri tamamen kapanmıştı.

"Lanet olsun! Bana adını söyle, hadi! Hem daha gözlerinin rengini de göremedim!" Adam hiç ses vermiyordu.

"Yardım edin! Kimse yok mu? Lanet olsun!"

Bıçağın alta kaymasını engellemişti ancak hem yaraya kompres yapacak hem de bıçağı daha iyi sabitleyecek bir şeyler bulması gerektiğini biliyordu. Aklına, az önce çıkardığı ceketi geldi ve hemen etrafına baktı. Adamın elinin yanında duruyordu. Onu alıp bıçağın etrafına olabildiği kadar doladıktan sonra çöplerin kenarında bulduğu bir ilan brandasının ipini, bıçağın altından ve üstünden, hırkayı da sıkıştıracak şekilde sarmaya çalıştı. Bu arada o ilan brandasını da adamın

tg:@novaebook

üstüne örttü; adamın şoka girmemesi ve sıcak kalması gerekiyordu. Brandanın çok büyük bir faydası olmayacaktı ama yine de hiç yoktan iyiydi.

Fakat Umut'un gücü, adamı ona zarar vermeden doğrultmaya yetmiyordu. Çok iriydi, Umut bunu görmüştü ancak şimdi deneyimlerince göründüğünden daha iri olduğunu fark ediyordu. Yapılabilecek en iyi şekilde yarayı sabitlemişti. Kan içindeki ellerini tekrar çantanın içine soktu ve telefonunu aramaya başladı. Bu sebeple çantasının içinde eline ne geçerse kayıyordu. Sonra birden telefonunu nereye koyduğu aklına geldi ve hemen telefona uzandı. Ancak Umut, daha telefonu eline aldığı anda arkasında bir kıyamet koptu ve genç kız daha yardım isteyemeden birkaç adam, o an anlayamadığı bir isim seslendikten sonra yanında durdular.

Ellerindeki telefonun ışıklarını kızın yüzüne tuttuktan sonra bir anda kocaman gözlerle Umut'un üzerine saldırdılar.

"Sen! Tanrının cezası, ne yaptın ona?"

"Seni kaltak! Amacın ne?"

Umut daha ne olduğunu anlayamadan çoktan kulüp koruması tarafından elleri arkada duvara dayanmıştı. O kadar bağırarak konuşuyorlardı ki Umut, sesini onlara duyuramadığı gibi onların ne dediğini de çok anlayamıyordu. Sanki bir kâbusun içindeymiş gibiydi ve uyanamıyordu!

"Ne yapıyorsunuz? Bırakın beni, adama yardım etmeliyim! Bıçağı sabitlememiz lazım," diyordu ama dinleyen yoktu. Umut'un çığlıkları da kendini hırpalaması da boşuna bir çabaydı. O kargaşa içinde adamın arkadaşlarını tanır gibi olmuştu. Biri 999'u ararken diğerleri adamın yarasına bastırıyorlardı. Koruma ise hâlâ Umut'u tutuyordu.

Yaşadığı şoktan dolayı ilk önce adamların neden kendisine böyle davrandıklarını, korumanın neden onu tuttuğunu anlayamamıştı. Söyledikleri sözleri aslında duyuyordu ama bilinçaltı bunun gerçek olabileceğine inanmıyordu. Ancak

tg:@novaebook

sonrasında korkunç gerçekle yüzleşti: Adamı, onun bıçakladığını sanmışlardı! Bir an nefes almayı ve kıpırdamayı kesti. O sırada elleri bağlandı. Dünya sadece bir anlığına durmuş gibiydi. Bunun gerçekçiliğiyle boğazından bir çığlık koptu: "Yeter!

Ardından can havliyle debelenmeye başladı.

"Bırakın beni! Ben bir şey yapmadım. Sadece yardım ediyordum," dedikçe koruma onu daha sıkı tutuyordu. Adama tekme atmaya çalışıp, "Yeter, bıraksana beni! Yanlış anladınız," dedi ama o anda takılıp yere düştü. Umut ayağa kalkmaya çalışırken, koruma bir tutam saçını sıkıca tutup, kafasını yaslandığı duvara acımasızca çarptı. Sonrasıysa yavaşça içine çekildiği dipsiz bir karanlık oldu.

@novaebook

tg:@novaebook

BÖLÜM 6

YEDİ CÜCELERLE KARŞILAŞMA

Bana inanmıyorlar anne... Kötü kraliçenin avcısı ben değilim, dedim ama beni dinlemediler bile...

Ayça ve Renée'nin, az önce dans eden erkek grubunun telaşlı hâlleri dikkatlerini çekince, bir cevap arar gibi birbirlerine baktılar. Yüksek sesli müzik nedeniyle Renée, Ayça'ya yaklaştı.

"Önemli bir şeyler oldu galiba, baksana, dışarı çıkan adamlardan biri koşarak gelip diğerlerini de aldı. Acaba bar kavgası mı?" Birden gözleri parladı ve ellerini alkış tutar gibi birleştirdi. "Hii, en sevdiğim, hadi biz de bakalım, ne olur."

Ayça normalde arkadaşının bu hâline güler hatta neşesine ortak olurdu ama o sırada içini kemiren huzursuz bir şeyler vardı. Bakışları çıkan adamların arkasında, "Umut da dışarıda..." sözlerini yarıda kesip saatine baktı. "...neredeyse yirmi dakika oldu ve hâlâ gelmedi," dedi.

Renée'nin gülümsemesi anında durdu. "Ne demek istiyorsun?"

Ayça boşuna telaş yaptığını düşünüp zoraki gülümsedi. "Bir şey değil aslında ama hadi Umut'a bakalım."

Ardından çantalarını alıp kapıya doğru hızlı adımlarla ilerlediler. Kapının önünde oluşan insan yığının arasına dalınca, Ayça bu kadar insanın ne zaman buraya toplandıklarını

tg:@novaebook

merak etti. Aynı zamanda içindeki huzursuzluk büyürken, Umut'un dışarıda sapasağlam olmasını diledi. Kalabalıktan uzaklaşıp otomatikman ambulansın olduğu tarafa ilerlerken dişlerini sıktığını fark etmiyordu. Bakışları her tarafı tarıyordu ama Umut'a ulaşamıyordu. Renée, koluna asılmış bırakmıyordu ve Ayça, Umut'u göremediği her saniye sinirlerinin zirveye çıktığını hissediyordu. Sonra birden *onu* gördü: Ambulansın dışında sedyeye uzanmıştı ve başına müdahale eden bir doktor vardı! Üstelik elleri bağlıydı, plastik kelepçeyle!

Ayça, Renée'yi kolundan silkeledi ve var gücüyle arkadaşına doğru koştu. Başında bekleyen polise şaşkınlıkla bakıp, "Arkadaşıma ne oldu?" diye sordu. Hiçbir cevap alamadığı gibi oradan uzaklaştırılmaya çalışan Ayça geceyi inleten bir çığlık attı.

"Bırak beni! Umut! Umut'a ne oldu? Elleri neden bağlı?"

Renée ufak bir şok geçirirken, gözyaşları çoktan akmaya başlamıştı. Ayça'nın sesini duymadığı gibi Umut'un elinin bağlı olduğunu da görmemişti. Kafasından türlü senaryolar dönüyordu ama en kötüsü; hastalık tahmin edemeyecekleri kadar ilerlemişti ve Umut bayılıp düşmüştü. Renée soluk almakta zorlanırken, Ayça bağırmaya devam ediyordu.

"Biri, bir açıklama yapsın! Neler oluyor? Umut... Umut yaşıyor mu?" diye sorarken o anda arabasına binmek üzere olan bir adamla göz göze geldi. Ayça bu adamı hatırlıyordu: Barda dans eden gruba dâhildi! Adamın gözlerinde birçok duygu okudu; korku, öfke, panik ama en garibi Ayça'nın tepkilerine tuhaf bakıyor gibiydi. Ayça bu garip bakışmayı sonlandıran taraf olurken aklına dolanlar, vücuduna adrenalin yükledi. Hemen başka bir polis buldu ve neler olduğunu sorup, Umut'un yakını olduğundan bahsetti.

"Arkadaşınız arbede sırasında başına hafif bir darbe almış."

Ayça, Umut'un çok kötü bir şeyi olmadığını anladığını anda rahat bir nefes aldı.

tg:@novaebook

"Fakat tedavisi yapıldıktan sonra merkeze götürüp başşüpheli olarak sorgulayacağız!"

Ayça istemsizce güldü. "Başşüpheli derken?"

"Leonard Evertone'ı öldürmeye teşebbüs şüphesi, daha fazla bilgi için lütfen bir avukatla merkeze gelin!"

Ayça olduğu yerde kalakalmıştı ve yüzünde saçma bir ifade vardı. Bu olanların kâbustan da öte bir komedi olduğuna emindi. Tek sıkıntı etrafta kamera olmamasıydı. Ah hayır, onlar da vardı! Renée'nin koluna dokunmasıyla birlikte kendisine gelen Ayça, arkadaşına doğru döndü. Renée ne yapacağını bilmeyen küçük bir kız çocuğu gibi, "Bunlar doğru değil?" diyerek soru cümlesi kullanmış olsa da aslında soru sormuyordu.

Ayça kendine gelip kaşlarını çattı. "Tabii ki değil!" İçine derin bir nefes çekti ve yeniden kontrolü ele aldı. "Babanı ara, avukat ordusuyla mı gelir bilmem ama bütün olanları anlat, buna Umut'un hastalığı dâhil, bugün neden dışarı çıktığımıza kadar her şeyi! Avukat, polis merkezine gelene kadar hazırlıklı olsun!" Tam dönüp Umut'a doğru yürürken geri döndü. "Bir de çantama bir baksana az önce yere attım galiba."

Renée, hâlâ üzerinden atamadığı korkuyla başını salladı ve ilk önce telefona sarıldı. Babasını arayıp olanları anlatırken, etrafındaki kalabalık da dağılmaya başlamıştı. Ayça ise tüm itirazlara rağmen Umut'un yanından ayrılmayı reddediyordu. Görevliler Ayça'nın inadıyla uğraşmayı bırakmış, Umut ile ilgileniyorlardı. Kafa travması gözlemlemeseler de kontrol için hastaneye götürmeye karar verdiler. Ambulans yola çıkarken, Ayça ve Renée de arabayla onu takip ettiler.

Umut, gözlerini hastanede açmış ve tüm kontrolleri temiz

tg:@novaebook

çıkmıştı. Yaşadığı şok ve sarsıntı doğru düşünmesini engellediği için yanına gelmeye çalışan kızlara bile doğru düzgün cevap veremiyordu. İki polis memuru tarafından götürülürken, kızlar şansını yeniden denedi.

Ayça, "İyi misin canım, nasıl hissediyorsun?" diye sorarken; Renée, "Babam ve avukatı yolda, polis merkezine geçiyorlar. Sakın korkma, hepsi bir yanlış anlaşılma, bak göreceksin," derken polis memuru araya girdi.

"Lütfen hanımlar, konuşmak yok!"

İki kız da yanlış bir şey yapmamak adına aynı anda sustu. İfade için polis merkezine götürülürken kızlar hemen arkalarından gidiyordu.

Soruların ve cevapların tekrar edildiği iki saatlik sorgu nihayet sona ermişti. Umut, avukat istemediğini söylediği için direkt sorguya geçmişlerdi.

"Avukat istemediğinize emin misiniz?" diye içeri giren dedektife yorgunca baktı. Bu kaçıncı soruşlarıydı, bilmiyordu. İlaçlar etkisini yitirmiş, başı ağrımaya başlamıştı ve gözü, ellerinden hâlâ tam temizlenmemiş kan lekelerinden kalma artıklardaydı. Elini bazen istemsizce berelenmiş başına götürüyor ve o kâbus anlarını hatırlıyordu.

Mırıldanır şekilde, "Ben bir şey yapmadım..." dedi. Susadığı için yutkunmuştu ve bu cümleyi bugün kaç defa söylediğini artık hatırlayamaz olmuştu. İlk önce korkudan ve sesini duyurabilmek için sürekli bağırarak söylemişti. Ancak şimdi gördüğü her insan sanki kendisini anlayacakmış gibi tekrar edip duruyordu. Böyle bir insan değildi: Kendisini anlatmak için açıklama yapmazdı! Sahi bu duruma nasıl gelmişti ki?

tg:@novaebook

İçeri gelen diğer dedektif elindeki kahve bardağını Umut'a uzattı. Arada dışarı çıkıp geliyorlardı.

Kadın dedektif, "İstersen, ifadeni imzalamadan önce avukatın okusun," dediğinde Umut kararsız kaldı.

Umut avukatı olmadığını biliyordu ki şu durumda istemiyordu da bu sebeple düşünmeden, "Siz ne dersiniz?" sözleri ağzından döküldüğünde dedektifler bir an kıza bakakaldılar. Bu bekledikleri bir soru değildi. Kahve getiren dedektif, gözlerini kısıp hafif bir gülümsemeyle Umut'a baktı.

Umut kahveden bir yudum alıp gözlerini kapattıktan sonra konuşmaya kendisi devam etti. "Yani buna gerek var mı?" Gözlerini açtı ve her iki dedektife baktı. "Her şeyi olduğu gibi anlattım. Belki şoktan bazı olayların dakikalarını yanlış hatırlamışımdır ama..." derken durdu. Çok yorulmuştu ve her an bayılacakmış gibi hissediyordu. "...onun dışında büyük bir farklılık çıkacağını sanmıyorum," dediğinde kadın olan dedektif de gülümsedi.

"Seni birkaç saat nezarethanede tutacağız. Olay yerindeki kanıtlar ve kriminolog raporları ifadenle kesişiyorsa, en geç sabah çıkabilirsin," dediklerinde Umut biraz daha rahatlamıştı.

Dedektifler ayağa kalktıklarında, "O iyi mi?" diye sormaktan kendini alamadı Umut. Erkek olan dedektif, bu soru üzerine tekrar karşısına oturdu.

"Kulüpte, aranızda herhangi bir diyalog olmamasına rağmen sürekli ona baktığını söylemiş arkadaşları. Ayrıca hemen onun peşinden dışarı çıkmışsın. Bu sebeple seni yanında görünce..."

"Ben onun peşinden dışarı çıkmadım," diyerek dedektifin sözlerini kesti. "Onun dışarı çıktığını görmedim bile! Ayrıca benim ona baktığım kadar o da bana bakıyordu." Adamın yüzüne bakmamıştı: Nedense utanmıştı!

Dedektif Umut'u anlıyor olsa da tepkisiz kaldı. "Şu an

tg:@novaebook

yoğun bakımda. Açıkçası... durumu pek iyi değil. Yine de eğer anlattıkların doğruysa, hastaneye sağ ulaşmasının sebebi senin müdahalen gibi duruyor."

Umut derin bir nefes aldı. Evet, yanlış anlaşılmalar olmuştu ama en azından birinin hayatını kurtarmıştı. Başını öne doğru eğdi ve yine istemsizce, "Bu sadece bir yanlış anlaşılma ve yakında bitecek!" diye mırıldandı kendi kendisine.

Umut görmedi ama iki dedektif yine birbirlerine baktılar. Suçluyu suçsuzdan ayrıt edebilecek tecrübeye sahiptiler ve çoktan genç kızın suçsuz olduğunu anlamışlardı. Ancak yaralanan adamın kimliği işleri daha sıkı tutmaları gerektiğini göstermişti. Yine de kadın dedektif kıza birkaç bilgi vermek istedi. "Kamera kayıtları da izlenmeye başlandı. O sokağı gören kamera yok, oraya yakın olan da dün gece bozulmuş ama barın kamerasında belki bir şeyler bulunabilir."

Umut ifadesiz gözlerle kadına bakıp tebessüm etmeye çalıştı. Sonra kendi düşüncelerine dalıp gitti. Belki bir haftaya kalmayacak şekilde ölümcül bir yola çıktığını öğrenecekti. Belki de birkaç sene sonra ölmüş olacaktı ama bu dünyada işi bitmeden evvel, eğer yaşamayı başarırsa, birinin hayatına dokunmuş olacaktı. Hafifçe gülümsedi.

"Umarım atlatır," dedi yüksek sesle. Ardından hızla kaleme uzandı.

İfadesini imzalamak için avukatı beklemesine gerek yoktu. Zaten bir avukatının olmadığını biliyordu ama dedektifler, *avukatın* dediğine göre bilmediği bir avukatı olmuştu. Aklına kızların avukatla ilgili bir şey söyledikleri geldi ama emin de olmadı. Renée'nin babasının bir şeyler ayarladığını düşündü.

Erkek dedektif, "Kurallar," dedi ve Umut'un uzattığı ellerine kelepçe takan kadın dedektifle birlikte kriminologdan gelecek olan raporu beklemek için nezarethaneye doğru yola çıktı.

Sorgu odasından çıkartılıp birkaç koridor geçtikten son-

tg:@novaebook

ra Umut ufak bir kalabalıkla karşılaştı. Renée ve Ayça'yı görmezden gelip, Leonard denilen adamın arkadaşlarına gözlerini dikti. Umut adım attıkça sesler kesiliyor, herkes tek tek ona bakıyordu. Kızlara durumu anlatmak istedi ama konuşmalarına izin vermediler. Sadece Renée yanından geçerken, "Korkma, her şey sona erecek," diye mırıldandığını duydu.

Kızların çaresiz, şok olmuş bakışlarına karşılık, diğerlerinin kendisini öldürmek isteyen bakışları arasında yürüyüp geçti.

Umut, her şeyin yeni günün doğumuyla aydınlığa kavuşacağına inanıyordu!

tg:@novaebook

BÖLÜM 7

KRAL

Anne... Prensesi kurtarmak için kral vaktinde yetişecek mi? Yoksa avcı çoktan prensesin kalbini çıkarttı mı?

Onu tek başına bir hücreye koymuşlardı. Etrafındaki diğer hücrelerin bir kısmı da doluydu. Bir tanesinde, birkaç adam sızmış gibi duruyordu. Alkol kokusu oturduğu yerde burnuna kadar geliyordu. Onların ne yaptıklarını ya da neden burada olduklarını anlamak zor değildi. Tabii ki alkol, şişe de durduğu gibi durmuyordu.

Bir iki hayat kadını karşı hücrede uyuklamaya başlamıştı. Anlaşılan nezarethaneler, filmlerde gördüğü gibi her yerde aynıydı.

Umut kısa sürede kendi düşüncelerine daldı ve dakikalar içinde bu aşamaya gelen olayları tek tek aklından geçirmeye başladı. Başka bir şey görüp görmediğini hatırlamaya çalışıyordu. Belki de zanlıyı görmüş olabilirdi ya da en azından duymuş. Adım adım, bardan çıktığı andan itibaren neler yaptığı film şeridi gibi gözünün önünden geçiyordu. Fakat gördüğü bu sahnelerde bakmadığı detaylara odaklanmaya çalışıyordu. Yine de uzunca bir süre kafasının içini didiklemesine rağmen polislere yardımcı olacak bir şey bulamamıştı.

Belki içinde bulunduğu gerginlik geçtikten sonra sakin

tg:@novaebook

kafayla düşününce bir şeyler çıkabilir diye düşündü ve gözlerini yorgunlukla kapattı.

Birkaç dakika sonra derin bir nefes alıp nezarethanelerin bulunduğu bölümdeki duvarda duran saate gözlerini dikti. Neredeyse sabahın beş buçuğu olmak üzereydi. Daha kaç saat burada kalacağını merak etti.

Bulunduğu yerde bir battaniye ve yastık vardı ama temizlikleri o kadar su götürürdü ki! Yüzünü buruşturdu. Uyuma fikrinden vazgeçip oturduğu yere daha fazla yerleşti. Saatin tik taklarını sayarken aklına o geldi.

Keşke gözlerinin rengini görebilseydim.

Aklı yavaş yavaş boşalmaya başlayıp, uyku Umut'u esir almak üzereyken açılan kapıdan giren bir polis memuru salıverildiğini söyleyerek bulunduğu hücrenin kapısını açtı.

Birlikte nezarethanenin girişine ilerlediler ve içeri girdiklerinde aldıkları eşyalarını, kendisine teslim ettiler. Yukarıdaki ana kısma çıkarken memur dedektifin kendisini göreceğini söyledi ve hızlı adımlarla Umut'un yanından uzaklaştı. Yukarı çıkan merdivenlerin sonuna geldiğinde ortadaki alanın bir ucunda Ayça, Renée, Renée'nin babası Dean ve yanlarında başka bir adam daha gördü. Biraz ilerilerinde sorgusuna girmiş dedektiflerden biri duruyordu.

Bakışları kesiştiğinde Umut ile dedektif birbirlerine doğru yürümeye başladılar ama birkaç adım sonra bu ilerleme, öfkeli bakışlarla kesildi.

"O polislerin ne söylediği umurumda değil! Bunu ödeyeceksin!" diye bağırmaya başlayan adam, Umut'a doğru hareketlenince etrafta duran polisler onu engellediler.

tg:@novaebook

Umut ne olduğunu bir an anlayamamış olsa da yan tarafından yine ona bağıran ve polislerce tutulmuş adamların -onun arkadaşları olduğunu anımsıyordu, en azından bir kısmının- kendisine doğru atılmak üzere olduğunu gördü.

"Ben yapmadım," diyerek yine ağzından otomatikman çıkan cümleye engel olamamıştı. Renée, Dean ve Ayça, Umut'u korumaya çalışıyordu. Birkaç saniyelik süre dolmadan hepsi dışarı çıkarılmış ve Umut'un etrafı arkadaşları tarafından sarılmıştı.

Yanındaki dedektif, "Leonard Evertone'ın ailesi çok üzgün ve elle tutulur bir suçlu istiyorlar. Durum böyle olunca sizin masum olduğunuza inanmıyorlar Bayan Gökçen. Ama merak etmeyin, bu durum geçici," diyerek az önce olan durumu açıklamaya çalıştı.

Umut artık yorgunluktan bir şey duyacak hâlde değildi. Dean, genç kızın hâlinin farkındaydı. Dedektife kendisi bir şeyler söyleyip, Umut'u da yanına çekerek karakolun kapısına doğru ilerlemeye başladı.

"İyi misin Umut?"

"İyiyim Dean."

"Neler oldu Umut? Bize pek bir şey anlatmadılar," diye heyecanla yanına gelen Renée'ye olanları anlatacaktı ki karakolun kapısına geldiler.

"Eve gidince anlatırım, olur mu?"

"Tamam tamam... Yedi saattir bekliyoruz, yarım saat daha bekleriz."

Umut, bu sözlerde kinaye var mıydı, bilmiyordu ama kısa süreli de olsa hayatının en büyük belasının ortasında kalmıştı. Bu sebeple o kinayeye çemkirmeyecek ve iki buçuk saat sorguda tekrar tekrar anlattığı her şeyi yeniden anlatmak için yarım saatlik o molayı kullanacaktı.

"Benim evime gidiyoruz," diyen Dean'e baktığında, "Sa-

tg:@novaebook

dece bu olay değil, kızların haber verdiği diğer mevzuyla ilgili de neler yapılacağına bakmamız lazım," demesiyle bir an afalladı.

Diğer mevzu?

Ah...

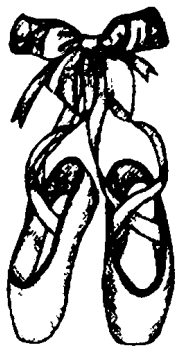
Umut'un aklından tamamen çıkmış olan hastane randevusundan bahsediyordu. Öyle bir gece geçirmişti ki kanser olduğunu bir anlığına unutmuştu.

Kafasını hafifçe salladıktan sonra Dean'in şoförünün kendilerini beklediği yere doğru ilerlediler. Umut yürürken gözleriyle Renée'nin arabasını aradı ama göremedi.

"Herkes benim arabama binecek!" diyen Dean'in sesindeki otoriteye kimse itiraz edecek durumda değildi. "Henry, bizi bıraktıktan sonra Renée'nin arabasını almaya gelirsin."

Henry yolcu kapısını açarken patronunu onaylamış, kızlar da arabaya, arka arkaya binmeye başlamışlar, en sona Umut ve Dean kalmıştı.

tg:@novaebook

BÖLÜM 8

KIRMIZI BAŞLIKLI KIZ, KÖTÜ KURTTAN KAÇABİLECEK Mİ?

Bir masal vardı anne, hatırlar mısın? Hani küçük kız ormandaki büyükannesine gitmek için yola çıktığında karşısına kurt dikilirdi.

Ben şimdi ormandayım anne fakat bu kurtlardan hangisi beni yiyecek, bilemiyorum!

"O katili sen mi koruyorsun Dean Dylann?"

Umut'un duyduğu sesle, daha doğrusu bağırışla, yerinden sıçraması bir olmuştu.

"O bir katil değil, Evertone! Oğlunu, Umut bu hâle getirmedi. Deliller bunu kanıtladı! Biliyorsun!"

Bağırmaya başlayan adam gittikçe Umut'a yaklaşırken; Dean, "Arabaya bin Umut," dedi.

Umut arabaya binmek için hareketlendiğinde çocuğun arkadaşlarından birinin kendisine daha yakın olduğunu fark etmemişti. Kolundan tutan, nispeten kızlarla yaşıt gibi duran adam, Umut'u, Leonard'ın babasına doğru savururken, "Tüm gece gözlerini Leo'nun üstünden ayırmamıştı! Bir flört olamayacak kadar Leo'yu inceleyip durdu. Hepimiz gördük!" diye bağırdı.

"Ondan uzak durun!" diyen Dean, şoförünün de yardımıyla genç kızın etrafını sarmaya başlayan adamların arasından Umut'u çıkartmaya çalışıyordu.

tg:@novaebook

Bay Evertone, "Ben sadece gerçekleri istiyorum Dean!" dedi.

Ayça ve Renée, bindiği arabadan geri inmişler, Umut'a ulaşmaya çalışıyorlardı. Ayça, barın orada gördüğü adamla yine göz göze geldi. O bakışlarda üzgün olmanın dışında bir gariplik gördü ama ne olduğunu çözemedi. Diğerlerinde olduğu gibi öfke değildi. Ayça o adamın bakışlarını Dean'e çevirip, "Sadece bize gördüklerini anlatsın, neler olduğunu bilmek istiyoruz!" dediğini duydu.

Umut'un, "Ben bir şey yapmadım!" diye bağırması, fırtınaya karşı ıslık öttürmeye çalışan bir hayalperestin başarısızlığının sesi gibiydi. Kimse o ıslığı duymuyordu!

Dean ise her şeyin farkındaydı. Bu gece Umut ile konuşmalarına izin verirse, olayların daha kötüye gideceğini ya da suçsuzken suçlu duruma düşeceğini biliyordu. Çünkü Emmet Evertone'ı tanıyordu. "Madem düşünceniz bu kadar masum, o hâlde yarın şirketime gelin ve orada görüşelim!"

Bay Evertone çok sinirlenmişti. "Bu dediğin olmayacak! Benim oğlum, tek oğlum canıyla mücadele ediyor. Bana o kızı vereceksin ve ben sorgulayacağım!"

Umut artık düşünemiyordu. İçinde olduğu çemberden çıkmaya bile çalışmıyordu. Kâbusun devam ettiğini anlamıştı ancak anlayamadığı, neden son bulmadığıydı. O suçsuzdu! Bunu kanıtlamamışlar mıydı? Kolunu tutan adam kimdi, bilmiyordu. Gölgeler gözünün önünde oynaşıyor ve başı dönüyordu.

Gölgeler!

Gölge!

Umut birden aklına gelen görüntüyle resmen haykırdı. "Gölge! Oraya vardığımda uzaklaşan bir gölge gördüm!"

Herkes bir anda durdu ve Umut'a bakmaya başladı. Kolunu hiç bırakmayan genç adam, "Hepimiz duyduk işte, bize

tg:@novaebook

anlatacağı şeyler var!" diyerek Umut'u, arkadaşının babasına doğru götürmeye başladı.

Umut, kendisini hırpalayan adamlara durup bakmaya çalıştı. Kızlar bir yandan, Dean ve şoförü bir yandan Umut'u arkalarına almak için uğraşıyorlardı. Uzaktan polisler koşuyordu ve Leonard'ın ailesi pes etmiyordu.

Kolu çok acımaya başlamıştı ki oranın günlerce mor kalacağını biliyordu. Birdenbire gelen kuvvetle kolundan tutan çocuğun elinden sıyrılıp, gözlerinde korku olan kızların yanına ulaşmaya birkaç adım kalmışken Bay Evertone'ın, Umut'u yakalamaya çalışmasıyla kıyamet koptu.

Her şey birkaç saniye içerisinde oldu: Acının verdiği öfkeyle hareket eden adamlar, canhıraş bir şekilde masum arkadaşlarını kurtarmak isteyen kızlar ve o an kâbusun bittiğini zanneden Umut!

"Emmet, dur!" diye bağıran Dean'in sesi Umut'un kulaklarında yankılanırken, yaşlı adam büyük bir öfkeyle genç kızı itekledi.

Bunu istemsizce mi yoksa o kamyonun geldiğini göre göre mi yapmıştı? Umut bunu bilmiyordu ama gözlerindeki korku, hissettiği acının sadece bir kısmını yansıtıyordu.

Acı boğazından çıkarken, tüm Londra'dan duyulduğuna emin olduğu çığlığını serbest bıraktı. Bir bacağı kaldırımın üstünde garip bir pozisyonda duruyorken, diğerinin üstünde bir kamyon tekerleği vardı.

Ve kan!

Her yerde kan vardı. Koyu kırmızı kan sokak mazgallarına doğru ilerliyordu ve kızların çığlıklarıysa kulakları sağır edecek şekildeydi. Güneş bulutların arkasında havayı bile titreten olaydan kaçmak ister gibi saklanıyorken, çığlıklar devam ediyordu.

Polislerin o tarafa koşuşturması, Umut'un başında duran Dean'in sorular sorarak bilincini açık tutmaya çalışması, De-

tg:@novaebook

an'in şoförünün 999'u araması, kızların yaklaşmaya korktukları ama gözyaşlarının sel olduğu çaresizlik ve... Ve Umut'un gözleri acıya dayanamayarak kapanırken, Leonard'ın arkadaşlarının dehşet içinde açılmış gözleri!

Umut hiçlik içinde gözlerini kapatırken, güneş bulutların arasında onunla dalga geçer gibi göz kırpmış ve yeniden kaybolmuştu.

@novaebook

tg:@novaebook

BÖLÜM 9

RÜYA

Bak anne. Uyuyan güzel de böyle hayatta kalmıştır, değil mi? Yoksa uykudaki onsuz karanlığa, rüyalar olmadan nasıl katlanılabilir?

Nefes nefeseydi. Uzun zamandır koşuyor ve köprüyü arıyordu. Deli gibi dinlenmeden koşmaya devam ediyordu. Olduğu yerin tadını almak yerine bu kez bir an önce çıkmak için koşuyordu. Etrafına bakıp aynı şeyleri görmekten başı dönmüştü. Yine de pes etmiyordu. Pes etmeyi sevmezdi!

Her zaman gördüğü bir rüyanın içine hapsolduğunun farkındaydı, Umut. Yine yeşiller içerisinde bir alan, yakın gibi görünen ama uzağında kalan orman ve bu alanda küçük bir kulübe! Kendi toprakları olduğunu biliyordu. Türkiye'de çocukken başlamıştı bu rüyalar ve hâlâ devam ediyordu. Normal zamanda uyanana kadar rüya olduğunu bilmezdi ve sorgulamadan o anların tadını çıkarırdı. Çünkü ne zaman endişeli olsa ya da korksa, bu rüyayı görürdü. Ancak bu sefer hem rüya olduğunu hem de o rüyaya hapsolduğunu biliyordu. Yeniden endişe içinde etrafına baktı. Evet, her şey aynıydı, tek bir farkla; bu sefer çıkış köprüsünü göremiyordu! Hâlbuki burayı avucunun içi gibi bilirdi.

Defalarca geçtiği yerleri bir daha bir daha geçti. Yıllardır buradaymış ve çıkamıyormuş gibi paniklemişti. Güzel görünse de burayı hapishane gibi hissediyordu.

tg:@novaebook

Hapishane?

Neden bu kelime kendisine tanıdık gelmişti ki? Oysa kendi gerçek dünyasında, hapishaneyle bir ilgisi yoktu. Normal bir hayat süren kendisi için olamazdı da! Başını iki yana sallayıp ellerini dizlerine koydu ve nefesini düzenlemek için birkaç saniye durdu. Ardından başını kaldırıp gayriihtiyari şöyle bir etrafına baktı ve... İşte, orada onu gördü!

O şirin, çiçek bahçesi gibi görünen, mis gibi kokan köprü yıkılmıştı. Hiç düşünmeden hızla oraya koştu. Koştukça uzaklaşan yıkılmış köprüye çaresizlikle baktı. Gözleri sulanıyordu ve şu an sırasının olmadığını biliyordu. Ağlamak üzereydi. O köprüye ulaşmak, kendisine her zaman huzur veren bu ortamdan artık çıkmak istiyordu. Rüyanın iyi tarafını bu kez göremiyor, görmek istemiyordu. Bir kâbusun içindeymişçesine çığlık atmak ve sadece buradan çıkmak istiyordu. Kapana kısılmış gibiydi.

Kapan!

Bu kelime de tanıdık gelmişti ama hedefine ulaşmak için bu düşünceleri göz ardı etti.

Uzun süre koştuktan sonra köprüye ulaştı. Yavaşça yıkılan köprüye dokundu ve tamir edebilme umuduyla etrafına bakındı. Bir şeyler olmalıydı, buradan çıkabilmesi için bu köprüyü yeniden yapmak zorundaydı. Köprünün yıkıntıları boyunca koştu. Ta ki acı gerçeğe ulaşana kadar: Köprünün bacakları değişik bir açıyla yıkılmıştı! Hatta bir ayağı büyük bir ağacın, kendisinin kaldıramayacağı kadar büyük bir ağacın, altında kalmıştı! Umut'un kalbi titredi. Sanki kendi ayağı, kendi umutları tükenmiş gibi olduğu yere çöküp bacağını tuttu. Ağlamamak için kendisini tutmayı bıraktı. Önce bir çığlık, ardından çığlıklar attı. Uzunca bir süre ağlamaya, bağırmaya devam etti. Ciğerleri sökülürcesine, içi boşalırcasına bağırdı ancak acısı hiç azalmadı.

Bu köprü onun son çıkışıydı. Bu rüyayı defalarca görmüştü ve başka bir çıkışı olmadığını biliyordu.

Saatlerce olduğu yerde öylece köprüye bakarak iç çekti, durdu.

tg:@novaebook

Burada ömür boyu kalma düşüncesi onu kahrediyor, delirme noktasına getiriyordu. Hiçbir şey yapmayacak ve asla eskiye dönemeyecekti. Bir şeylerin değiştiğini hissetmekten çok biliyordu artık.

Sonra birden bir ses duydu. İlk önce önemsemedi. Çünkü biliyordu ki burada kendisinden başka kimse yoktu. Sonra aynı sesi yine duydu. Bakışlarını yavaşça yıkık köprüden uzaklaştırıp etrafına bakındı. Kimseyi göremiyordu. Ayağa kalktı ve sese doğru usul adımlarla yürümeye başladı. Ayağının aksadığını şaşkınlıkla fark etti ama çıkış yolu bulabileceğinin umuduyla bunun nedenini sorgulamadı. Yavaş adımlarını hızlandırdı ve sese kısa zamanda ulaştı.

Bir adama benzeyen kişiye dikkatlice bakmak istedi ancak güneş gözlerine vurmaya başlamıştı. Yüzünü buruşturdu, gözlerini kıstı ve hatta elini, güneşe siper olarak tuttu ama yine de adamın yüzünü göremedi. Bu kendi rüyasıydı ve burada birini görmek onu korkutmuştu. Buna rağmen merakına yenik düştü ve "Kimsin?" diye sorduğunda sesinin kendisine yabancı geldiğini fark etti. Ardından, "Yakına gel, yüzünü göremiyorum," dedikten sonra istemsizce, "Gözlerini görmek istiyorum," diye devam etti. Umut bir an kendisine kızdı. Niye gözlerini görmek istemişti ki?

Adamın güldüğünü hissetti. Belki de zihni kendisine oyun oynuyordu. Ama bu durumdan biraz utanmıştı. Biraz daha yaklaştı ancak adamın yanına gidebilmesi için önünde sur gibi büyük bir duvarın olduğunu gördü. "Aşağı in ve yardım et lütfen! Uzun zamandır buradayım, çıkmak istiyorum."

"Sen yukarı tırmanmalısın."

Umut sinirlenmişti. "Neden? Senin inmen daha kolay."

Adam yine gülümsedi fakat hâlâ yüzüne güneş vuruyor ve görünmüyordu. "Buraya çıkarsan bana ulaşacaksın ve çıkışı da bulmuş olacaksın!"

Umut bunu çok istiyordu. Ancak ayağına bakınca aksayan ayağının ağrıdığını fark etti. "Ayağıma ne oldu, bilmiyorum ama oraya çıkacak durumda değilim. Sanki kırık gibi... Hatta yok gibi hissetmiyorum."

tg:@novaebook

"İstersen bunu yapabilirsin."

Umut büyük bir yılgınlıkla, "Yapamıyorum işte," dedi.

"Sen çok güçlüsün ve her zaman da öyle oldun. Şimdi kendini toparla, gücünün farkına var ve buraya gel!"

"Gelemiyorum. Bana yol göster."

"Sen yolu zaten biliyorsun ve buraya geldiğinde ben, seni çıkışa götürmek için hep bekliyor olacağım."

Adamın arkasını dönüp gittiğini gören Umut paniğe kapılıp bağırmaya, yardım istemeye başladı. "Bırakma beni, lütfen!"

Lütfen!

Lütfen!

Beni burada bırakma!

Gitme!

Bana yardım et!

Gözlerini hafif hafif aralamaya başladığında, önce karşısında duran bembeyaz bir duvar gördü. Rüyasından farklı bir duvardı ama bir an hâlâ o duvarın yanında, yukarı bakarak çaresizce yardım beklediğini sandı. Sonra bakışları yavaşça aşağı kaydı. Nerede olduğunu hatırlamıyordu, tıpkı ilk kez rüyasını hatırlamadığı gibi! Sadece rahatsız edici bir durumda olduğunun farkındaydı. Kolundaki serumu fark ettiğinde içine düşen korkuyla etrafına daha dikkatli bakmaya çalıştı. Görüşü yavaş yavaş düzelmeye başladığında, odada bir sürü çiçek olduğunu fark etti. Boy boy, renk renk... Balonlar ve peluş oyuncaklar da vardı. Bir masanın üstünde bir sürü kart duruyordu. Bunların anlamını sorgulamak için bile kendisini yorgun hissediyordu.

tg:@novaebook

Biraz doğrulmaya çalıştığında yanındaki hareketlenmeyle bakışları o yöne kaydı.

"Ayçç..."

Ayça demeye çalışmıştı ama boğazı öyle kuruydu ki sesi bozuk ve anlamsız çıkmıştı.

Göz göze geldiği Ayça'nın gözünden akmaya başlayan yaşlar ve suratındaki sevince şaşırmış kalmıştı.

Neler oluyordu?

Neden hastanede olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu. Ondan bir açıklama bekliyordu ama Ayça tek kelime etmeden birden odanın kapısını açıp, çığlık çığlığa bağırmaya başladı.

"Uyandı! Uyandı!"

Sonra koşa koşa Umut'un yanına geldiğinde zarar vermek istemiyormuş gibi arkadaşının saçlarını düzeltip, alnına bir öpücük kondurdu.

"Hepsini halledeceğiz, sakın üzülme, olur mu?"

Umut kaşlarını çattı. Hiçbir şey hatırlamıyordu ve bu durum, gittikçe onu bir kaosa sürüklüyordu: Yavaşça büyüyen ama engel olamadığı bir kaosa!

Ve artık bilinmezlikten sıkılmıştı.

Aynı anda kapıdan giren Renée, telefonda konuşuyordu. "Evet, baba uyandı! Tamam, sonra ararım tekrar!" dedikten sonra ışık saçan gözleriyle Umut'un yanına geçti. Kendisi ve Ayça için almış olduğu kahveleri, kartların olduğu masaya bırakırken Umut, onun gözlerindeki ışıltıda gölgelenme gördü. Renée tam bir şeyler söyleyecekti ki aynı anda içeri giren hemşire, onları zorla dışarı çıkartmaya başladı.

"Lütfen zorluk çıkarmayın."

Ayça, "Sadece yanında olmak istiyoruz. Tek başına baş edemez, lütfen," dediğinde hemşirenin kaşları çatıldı.

"Bunu konuşmuştuk, lütfen anlayışlı olun."

tg:@novaebook

Renée ise, "Kolaysa sen ol!" diye ters bir karşılık verdi.

Odanın kapısı kapanırken iki kız da hemşireyi umursamadan genç kadının üzerinden Umut'a doğru, "Biz hep buradayız. Sakın üzülme, her şeyi halledeceğiz canım," diye bağırdılar.

Hemşire kapıyı kapatıp Umut'a dönerek birkaç adım atmıştı ki kapı yeniden açıldı. Hemşire, öfkeyle dönüp ağzını açmıştı ancak doktorların geldiğini gördüğünde öfkesi yatıştı.

Bir anda etrafında oluşan bu hız ve heyecan Umut'u korkutmaya başlamıştı.

"Bana ne oldu?" diyebildi fısıltıyla. Hâlâ sesini kontrol edemiyordu.

"Ne kadarını hatırlıyorsunuz?" diye karşılık verdi genç olan doktor.

Diğerinin saçında yeni yeni görünmeye başlamış beyazlar onu ne kadar yaşlı yapıyordu, bilemiyordu ama konuşan doktor gözüne daha genç görünmüştü.

Umut, "Karakoldaydık," dedi ve kaşları çatıldı. "Hayır! Karakoldan çıkmıştık," derken sesi kısıldı ve çorap söküğü gibi her şey aklına dolmaya başladı. Fakat karşısındaki doktorlar genç kızın aklına dolan şeyleri bilmiyorlardı.

"Bir kaza geçirdiniz ve yaklaşık on gün önce bir operasyona girmek zorunda kaldınız, Bayan Gökçen."

Genç doktorun sözleri bittiğinde Umut, bacağının üstünden geçen kamyonun acısını tekrar içinde hissetti. Bütün bedeni hummaya tutulmuş gibi titredi ve hemen ardından doğrulmaya çalıştığında doktorlar ona izin vermek istemediler.

Sadece, "Bacağım! Bacağım!" diye sayıklar gibi tekrar ediyordu. İçinde büyüyen çığ gibi korkunç gerçek Umut'un dünyasını karartıyordu. Doktorların serumlar yerinden çıkmasın diye naifçe kendisini engelleme çalışmalarına aldırmadı. Nereden geldiğini bilmediği bir güçle doğrulup, üzerin-

tg:@novaebook

deki örtüyü kenara çekti ve ayağının olması gereken boşluğa baktığında nefesi kesildi, birkaç saniye sonra dudaklarından acı bir çığlık döküldü.

Bu çığlık o günkü gibi değildi! Bu daha çaresiz, daha inkâr doluydu ve daha içler acısı! Gördüklerine inanamıyor, inanmak istemiyordu. Bu yaşına kadar yaşadığı hiçbir şey ona bu kadar kötü gelmemişti. Aklını kaçıracakmış gibi gözleri irileşti ve bakışları bir deliyi andırır gibi donuklaştı.

Çığlık attığının farkında olmadan, "Hayır! Hayır!" diye bağırıyordu. Bacağı olmadan ne yapacak, nasıl yaşayacaktı?

Bacağı yoktu!

O an, hiçlik tüm benliğini kapladı ve hissetmemeye başladı. Sadece çığlık atıyor ama ne için attığını kendisi bile bilmiyordu.

Bacağı yoktu!

Bacağını mı kesmişlerdi yoksa bacağı kamyon yüzünden mi kopmuştu?

Ne yapacaktı?

Nasıl dans edecekti?

Tek bacaklı balerin mi olurdu?

Bacağı yoktu!

Hayatını yok etmişlerdi!

Yoksa hayatını kendisi mi yok etmişti?

İçeri doluşan hemşirelerin koşuşturmasına, doktorların bağırışlarına aldırmadan ve farkında olmadan delice çığlık atıyordu. En sonunda kolunda hissettiği acıyla gözleri birkaç saniye içinde karardı. Ve son düşündüğü şey, bir daha uyanmak istemediği olmuştu: *Umarım bir daha gözlerim hiç açılmaz!*

tg:@novaebook

BÖLÜM 10

PAMUK PRENSESİN VAGEÇMİŞLİK UYKUSU

Beni, üvey annemin kötülüğünden kurtaracak bir avcı olmayacak, değil mi anne? Uyuyan ben olmalıydım ama görünen o ki prensim benden daha uykucu çıktı.

Peki ya şimdi?

Kaybedecek hiçbir şeyim de kalmamışken, hangi gelecek için prensimin dudaklarına aşk dolu masum öpücüğü kondurayım ki?

İki genç kız odadan dışarı çıktığında bu sefer soğukkanlı duran Renée, gözyaşlarını tutamayan Ayça'ydı. Hastaneye adım attıklarından beri sanki ikisi de rol değiştirmişlerdi. Renée tecrübelerinden dolayı otomatikman sağlam bir duruş sergilemiş ve Umut'a nasıl destek olacağının haritasını zihninde çizmişti. Ayça ise çok daha yıkılmıştı. Bütün bu olanlar, kaldırabileceğinden çok fazlasıydı ve sürekli önüne gelene çatar olmuştu.

Günlerce Umut'un uyanmasını bekledikten sonra bu krizi bekliyorlardı ama yine de çok sarsılmışlardı. Umut'un odasının hemen önündeki koltuğa çöküp kalmış, arkadaşlarının feryatlarını dinliyorlardı. Umut her çığlık attığında kızların yüreğinden bir şeyler kopuyordu. Ayça dayanamayıp kulağını kapatırken, kendisini izleyen gözlerden habersizdi.

tg:@novaebook

"Allah'ım yardım et!" diye Türkçe fısıldadığında Renée hızla arkadaşına sarıldı.

"O göründüğünden çok daha güçlü, biliyorsun. O güçlü olmazsa biz olur, onu yeniden iyi ederiz."

Ayça, Renée'nin sözlerini dinlerken içeriden seslerin kesildiğini fark etti ve birkaç dakika sonra da doktorların odadan çıktığını gördüler. Hemen ikisi de ayağa kalkıp, sanki bir mucize bekler gibi doktorlara baktılar.

Genç olan psikiyatr, "Bu beklediğimiz bir krizdi, biliyorsunuz. Bunların devamı da gelebilir veya daha vazgeçmiş bir şekilde karşılayabilir. Her şeye hazırlıklı olun. Şimdi yeniden uyuması daha sağlıklı, uyandığında yeniden konuşuruz," diyerek yanlarından geçip odasına doğru yürüdü.

Kızlar ne beklediklerini bilmiyorlardı ama artık bu tür konuşmaları duymak istemiyorlardı. Yeniden koltuklara çökerken, Ayça kendisini izleyen gözleri yakaladı.

Bu, Leonard Evertone'ın kuzeni Xander'dı. Olayda ılımlı yaklaşan belki de tek kişiydi ama bu yaşananları değiştirmiyordu. Ayça sanki yaşananların tek suçlusu gibi bakışlarını ondan öfkeyle çekti. On gündür muhakeme yeteneğini kaybetmişti ve açıkçası bu insanlara karşı adaletli olmak istemiyordu.

Renée, arkadaşının duruşundaki değişikliği hemen fark etti. "Ne oldu?"

Ayça gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve yeniden açtığında Xander'ın gittiğini gördü. "Xander buradaydı. Yine her zamanki gibi bizimle konuşmayı umuyordu galiba."

Renée etrafına baktı ve suratını buruşturdu. "Bay Evertone yerine Xander'ı görmeyi tercih ederim. Çocukluğumdan beri o adamı sevemedim bir türlü ama Xander iyi biriydi. Ne kadar samimi olmasak da ailelerimizin beraber iş yapması nedeniyle Leo ve onunla hep iş yemeklerinde, verilen partilerde buluştuk. Leo'nun, şimdi olanları duysa ne tepki vereceğini merak ediyorum. Herhâlde diğerleri gibi pişmanlıktan ölür."

tg:@novaebook

Ayça istemsizce, "Beter olsunlar," dedi.

Renée, "Öyle," dedi. "Neler yaşadığımızı bilemezler. Leo için üzgünüm çünkü gerçekten de Bay Evertone'ın dediği gibi onun düşmanı olmaz diye düşünüyorum! Leo tanıdığım kadarıyla kendi hâlinde bir insandı. Bu sebeple babasının öfkesini anlayabilirim ama sebep oldukları şey için hiçbir mazereti kabul etmiyorum!"

Sakin başlayan konuşmasını, Umut'a olanların aklına dolmasıyla birlikte öfkeyle bitirdi.

Ayça bakışları uzaklara dalmış bir şekilde konuşmaya başladı. "O gece kâbus neymiş öğrendim, Renée. Ben ömrüm boyunca böyle bir an daha yaşayacağımı düşünemiyorum. O anki kaos, nefret, çaresizlik... Umut'un bakışları gözlerimin önünden gitmiyor." Birden hıçkırınca susmak zorunda kaldı. Renée hiçbir şey diyemedi ama Ayça bir süre sonra devam etti. "Bu on günde ömrümden ömür gitti. En kötüsünü yaşadık diye düşünürken doktorun gelip, 'Bacağını keseceğiz,' demesi... Ah Renée! Kahroldum. Ve her şey daha da kötüye gidiyor. Şimdi Umut'u nasıl düzelteceğiz? Daha biz iyi olamamışken, o nasıl iyi olabilir?"

Renée'nin sözleri tükenmiş gibiydi ama kendini yine de zorladı. "Az önce, Umut göründüğünden güçlü, demiştim, sebebi neydi, biliyor musun? Biz onu narin, kırılgan bir kişilik görürken; o daha küçük bir çocukken korkunç iki gün yaşamış. Aç, susuz, anne ve babasının donuk gözleriyle kocaman iki gün! Bir çocuk için fazlasıyla korkunç! Üstüne bunu yıllarca içinde saklamış, bir yere sinmek yerine AFAD dediğiniz derneğe üye olarak insanlara yardım etmeyi seçmiş. Umut, adının hakkını veriyor ve bu bizim için avantaj. Onu ayağa kaldırmak, yeniden iyi edebilmek için önümüzde çok yol var."

Ayça bu sözlerle kendisini daha iyi hissetti. Dik oturdu ve gözyaşlarını sildi. "Haklısın, güçlü olmalı ve kardeşimizi

tg:@novaebook

ayağa kaldırmalıyız. Hem baksana, lösemide çok geç kalınmamış ve hemen tedaviye başlandı. Bakarsın, Umut buradan iyileşmiş olarak çıkar."

Renée gülümseyerek başını salladı. "Evet, bak bu bile umut verici."

Ayça kafasında plan yapıyormuş gibi, "İlk önce şu eğitim işini halletmeliyiz. Okula rapor götürüp, sınavları erteletebilmenin bir yolu..."

"Merak etme güzelliğim, ben bakarım o işlere," diyen Derek'in sözleriyle konuşması kesildi.

Ayça ve Renée aynı anda gözlerini devirdi. "Öncelikle Derek, ben senin güzelliğin değilim! Ayrıca biz beraberken bu kadar sık görüşmüyorduk. Sen hayırdır? Ayrılınca kıymete mi bindim?"

Derek, Renée'nin sessizce gülmesini görmezden geldi. "Ben seni yeniden kazanacağımı düşünüyorum. Bir hata yapıp seni ihmal ettim ve bunu telafi etmeye hazırım."

Ayça, "Düşüncen çok güzelmiş ama ben hazır değilim kovboy, o yüzden uzaklaş şimdi," derken Dean yanlarına geliyordu. Bu sebeple Derek cevap veremedi.

Dean kızının yanına gidip ona sarıldı. Ayça'ya da selam verdikten sonra neden orada olduğunu anlamadığı Derek'e istemeyerek bakışlarıyla selam verdi. Ardından kızlara, "Son durum nedir?" diye sordu.

Renée, "Uyandığını söylemiştim ama şu anda yine uyuttular. Çünkü büyük bir kriz geçirdi," dedi.

Derek kimsenin konuşmasına izin vermeden, "Yani hiçbirinizle konuşmadı mı?" diye sorunca tüm gözler onu buldu. En şaşkınlarıysa Ayça'ydı.

"Ya sen benimle birlikteyken beni bile bu kadar merak etmezdin. Şimdi arkadaşımla ilgileniyormuş gibi yapma, yemezler. Bu yöntemler seni daha itici yapıyor."

tg:@novaebook

Derek bozulsa da belli etmedi. "Seni geri kazanmak için bu hastanede bile yatıp kalkarım ama sonunda başarırım."

Renée midesi bozuluyormuş gibi suratını ekşitti. Ayça ise hiç duymamış gibi yapıp şaşkınlıkla olan biteni izleyen Dean'e döndü. "Kafeteryaya geçelim."

Bu Derek'e, kısa yoldan git demekti ki o da bunu anladı. "Ben buralardayım."

Hepsi onu duymazdan geldi ve kafeteryanın yolunu tuttular.

Ayça, Umut uyandıktan sonra bütün yaşananları Dean'e anlatmıştı. "Kısacası bir dahaki uyanma sürecine daha hazırlıklı olmalıyız."

Dean üzgünce başını salladı. "Ben de hâlâ Neva Hanım'ı buraya getirtmeye çalışıyorum ama vizede sıkıntı çıkıyor. Belki teyzesini görünce daha farklı olur."

Ayça derbeder bir hâlde, "Bir anda her şey nasıl da tersine döndü böyle?" diye sordu.

"Oysa biz Neva teyzeyi hastalığı için arayacaktık." Renée sözlerini bitirince hüzünle gülümsedi.

Ayça'nın gözünden kaçmadı bu gülümseme. "Ne geldi aklına?"

"Umut," dedi ve devam etti. "Her olay için mutlaka bir atasözü vardır ya bu durumda hangisini kullanırdı ve bana açıklamaya çalışırdı, merak ettim."

Ayça da gülümsedi. "Neye niyet neye kısmet, derdi."

Dean, "Peki, anlamı nedir?" diye sordu.

"Umduğundan farklı bir durumla karşılaşmak. Kısacası

tg:@novaebook

Neva teyzeyi hastalığı için arayacakken, şimdi kaza için aradık."

Renée'nin gözlerinden istemsizce bir damla yaş düştü ve kimse görmeden sildi. Hepsinin sinirleri harap olmuştu. Gerçekten de yaşanan her şey bir kâbus gibiydi. Aralarında kısa bir sessizlik oldu ve bu sessizliği başlarında duran adam bozdu.

"Dean, biraz konuşalım mı?"

Hepsi yılgınlıkla Bay Evertone'a baktılar.

Dean kararlı bir ses tonuyla, "Hayır, Emmet!" dedi. "Ben seninle konuşmaya çalıştım ve sen dinlemedin! Bak, şimdi ne hâldeyiz, artık her şey için çok geç!"

"Böyle yapma Dean! Görmüyor musun yaşadıklarımı? Oğlum içeride..."

Dean oturduğu sandalyesini öfkeyle arkaya itip ayağa kalktı. Anında Xander uzakta beklediği yerden amcasının yanına geldi. Renée de ayağa kalktı ama Ayça'nın bu gösteriye dermanı yoktu. Daha önce birkaç kere daha yaşanan bu tartışmada kazanan ya da kaybeden olmuyordu.

"...oğlun içeride benim evladım gibi sevdiğim kız sayesinde yaşıyor! Benim evladım gibi sevdiğim kız ise senin yüzünden içeride yatıyor!"

Xander, "Dean, bu tartışma hiçbir şeyi geri getirmez. Lütfen oturup konuşalım ve elimizden ne gelirse yapmaya çalışalım," dedi.

"Ben de onu diyorum ya Xander: Artık hiçbir şey olanları olmamış gibi göstermez! Ve ben, sizlerle aynı yerde oturup konuşursam, bu en çok da Umut'a haksızlık olur!" Ardından kızlara bakıp, "Hadi kızlar," dedi. Renée hemen peşine takılırken, Ayça yavaşça ayağa kalkıp yürüdü.

Xander ona seslenmeyi düşündü ama sonra alacağı cevabı bildiği için vazgeçti. İşleri gerçekten zordu ve bunu düzeltmek için tek çarenin Leo'nun uyanması olduğunu dü-

tg:@novaebook

şünüyordu. Belki de Umut, Leo'yu görünce o kadar kızgın olmazdı! Amcasına üzgün bir şekilde bakıp, ardından Leo'nun yanına gitmek için asansörlere doğru yürüdü.

@novaebook

tg:@novaebook

BÖLÜM 11

GULLİVER YALNIZLIKLAR DİYARINDA

Gerçekten mi? Gerçekten mi? Anne baksana, ne kadar yalnız hissediyor. Oysa kalabalığın içinde duruyor; farkında olmadığı kalabalığın...

Umut, kulağına dolan sesleri uzun zamandır dinliyordu ancak uyanmak istemiyordu. Artık her şeyi biliyordu ve gözlerini açıp, ben de buradayım, demek, hadi hayat devam ediyor, her şey düzelecek, sözlerini duymak istemiyordu. Gözleri kapalı, bir ömür öyle kalmak istiyordu. Ona ilişmesinler, soru sormasınlar hatta mümkünse kimse iyimser olmasın istiyordu. Gözlerindeki tozpembe hayal dünyası, çoktan perdeyi kapatmıştı. Pes etmeden mücadele ettiği hayat, ona güzel bir gol atmıştı. Süre bitti, düdük çaldı, artık yapacak hiçbir şey kalmamıştı.

Hayatı bitmiş gibi hissediyordu. Belki de hissetmiyordu, emindi: Hayatı bitmişti! Hisleri gibi vücudunun en önemli bir parçası da yok olmuştu.

Lösemi!

Bu kelimeyi ilk duyduğu anı hatırladı. İçten içe alaycı bir gülüş bıraktı kendisine. Sadece iki hafta önceydi; dünyası başına yıkılmış, karamsar olmuş ve sanki hemen yarın ölecekmiş gibi planlarını yapmaktan vazgeçmişti! O zaman bunları

tg:@novaebook

hissettiği için utanıyordu. Çünkü şimdi düşündükleriyle o zamanki hisleri karşılaştırılamazdı bile. Sonra yine mücadele bayrağını çekmiş, savaşmaya hazır hâle gelmişti ancak bu umudunu da kırmışlardı. Bu düşünce bir an durmasına neden oldu. Beterin beteri var dedikleri bu muydu? Yani ileride daha farklı hissedebilir mi... Birden, *"Hayır!"* diyerek kendine ket vurdu. Bu kadar iyimser olmak artık ahmaklıktı. Kendisine iyi düşünmek için izin vermek istemiyordu. Bu kadar ahmak olmak istemiyordu. Artık her şey için çok geçti. Kısacası, bitmişti!

"Ne zaman uyanır acaba?"

Duyduğu sözler üzerine düşünceleri kesintiye uğradı ve soruyu soran Dean'in sesini hemen tanıdı.

"Zaten uyanık baba, sadece kendisini hazır hissetmiyor," diyen Renée yine iyi gözlemciliğini konuşturmuştu. Umut'un veya Ayça'nın ne zaman ne yapacağını her zaman bilirdi. Şu anda olduğu gibi! Umut bazen onun bu gözlemciliğine hayran olurken bazen de sinir oluyordu. Yine de Umut kıpırdamadı, onlarla konuşmaya hazır değildi. Hazır olacağını da sanmıyordu. Artık kimseyi yanında istemiyordu. Münzevi yazarlar gibi bir evde tıkılı kalmak istiyordu.

"Umut, böyle olmaz. Lütfen bizimle konuş, sana anlatacaklarım var."

Dean'in anlatacakları ya da dünya üzerindeki herhangi bir olay Umut'u ilgilendirmiyordu. Artık öyleydi! Lösemi bile kendisine daha masum geliyordu ve bu hastalıkla savaşmak için *Umuda Yolculuk* yapmaya hazırken bu olanlar çok fazlaydı! Bu gerçekten de hayatın ona, "Dur!" deme şekliydi.

Hayal gücü her zaman geniş olmuştu ve kanser ya da başka bir şey onu asla durduramazdı. Başta bir karamsarlığa düşmüş olsa da hep kalkmayı başarırdı. Bu kanser hastalığı, onun çıkacağı bir macera olacaktı: Zor, uzun bir yolculuktu ama maceraydı! Oysa şimdi ortada ciddi bir gerçek vardı. As-

tg:@novaebook

lında yoktu: Ayağa kalkıp, mücadele edecek bir bacağı yoktu! Geri gelmeyecekti. Bu da onun vazgeçmesine neden oluyordu.

Vazgeçmişti!

Artık hiçbir şey umurunda değildi!

"Bayan Gökçen davayla ilgili olumlu gelişmeler var."

Umut, duyduğu sesi tanımıyordu ancak duyduğu kelime, hissetmediğini düşündüğü duygularına dokunmuş ve harekete geçirmişti.

Dava!

Bir insana sadece yardım edip, onu hayatta tutmanın bedeli bir bacak mıydı?

Dava!

Hayatını çalan, ön yargılı bir öfke yüzünden kopan bacağının bedelini hangisi ödeyecekti?

Hayatını kurtarmaya çalıştığı Leonard Evertone mı?

Leonard'ın babası mı yoksa arkadaşları mı?

Hangisi?

Dava!

Bu kelime, Umut'un öfke damarlarını kabartarak kanını kaynattı ve hemen gözlerini açıp, konuşan adamı bulmaya çalıştı. Gözlerinin odağını bulmaya çalışırken biraz başı dönmüştü ama umursamadı. Hedefine koşan bir maraton koşucusu gibi o sesin sahibini aradı. Bu sırada gözlerinin takıldığı kızlar, kendisinde ne gördü bilmiyordu fakat Ayça'nın da Renée'nin de gözlerinde ürperti vardı. Onlara takılmayıp odada tanımadığı takım elbiseli adama baktı bir süre.

Kimseden çıt çıkmıyordu. Hepsi Umut'un söyleyecekleri sözleri bekliyorlardı. Birkaç dakika sonra konuşan, az önceki adam oldu.

"Bayan Gökçen, dava..."

tg:@novaebook

"Ne davası?"

Duydukları ses tonu yüzünden kimseden ses çıkmadı. Hatta soğukkanlı olması gereken avukattan bile!

"Ben o dava yüzünden bu durumda değil miyim? Siz bana nasıl böyle bir şeyden bahsedersiniz?"

Sadece gözleri ya da sözleri değil, bedeni de öfke saçıyordu.

Avukatın gözleri anlayışla doldu ve sözlerine o tonda devam etti. "Bir nebze de olsa, evet ama..."

Umut o anlayışlı tavrı istemediği gibi bu durum onu daha çok delirtti. "Bir nebze mi? Ben ne o adama ne olduğuyla ne de bana ne olacağıyla ilgileniyorum!"

Dean, "Umut yanlış anladın, bu dava..." derken, Umut'un öfkeli gözlerinin hedefine bu defa o girmişti.

"Asıl yanlış, benim ona yardım etmemdi! Asıl yanlış, burada bu konuyu konuşuyor olmak! Asıl..."

Umut konuşurken birden nefesi tıkanır gibi oldu ve hırıltılı nefesler almaya başladı. Ayça gözyaşları içinde panikle doktor çağırmaya gittiğinde, Renée hasta yatağının yanındaki düğmeye basmıştı. Dean ise Umut'a yardım etmeye çalışıyordu. İçeri giren hemşireler, hızla Umut'a müdahale etmeye başladı. Kısa süre sonra Umut huzursuz bir uykuya dalarken; Dean, Umut'un hastalığı ve protez bacak için doktorla konuşmaya gitti.

Aradan geçen bir haftanın ardından, neredeyse kendisiyle hastanede yatıp kalkmaya başlamak üzere olan kızları yanından göndermeyi başarmıştı Umut. Bacağının kesildiğini öğrendiği günden beri ilk kez yalnızdı. Gerçi, kızlar düşünmesine fırsat vermemek amacıyla geçen bir haftayı doldur-

tg:@novaebook

mak için ellerinden geleni yapmış, bütün arkadaşlarını bu hastane odasına yığmaya çalışmış olsalar da Umut zaten yalnızdı; hiçlik kuyusunda, suyun dibindeki amaçsız su damlası gibiydi! Fakat fiziksel yalnızlığın sessizliğine de şükretmekten geri duramıyordu.

Kendini tarttığında bir hafta öncesine göre daha sakin ve kabullenmiş hissediyordu her şeyi. Önünde iki yol olduğu kesindi: Ya devam edecek ya da hayatına son verecekti!

Günün her anı, yaşayacak bir hayatı kalmadığını düşündüğünde de seçim zor olmuyordu. Yine de bu seçimi intihardan yana kullanmak, teyzesine bırakacağı en büyük ıstırap olacaktı. Ayrıca her ne kadar ölümün ruhunu rahatlatacağını düşünse de bu iş onun yapacağı türden bir iş değildi. Öyle bir cesarete sahip değildi. Onun tercihi, kanser tedavisi olmamaktan geçiyordu.

Hastanede oldukları için verilen ilaçlara, hatta kemoterapiye bile itiraz edemiyordu. Yasal olarak tedaviyi reddetme hakkı vardı elbette ama ölürken arkasında enkazlar bırakmak istemiyordu. Arkasında kalmasını istediği tek enkaz, bacağını ondan alıp hayatını karanlığa ve ölüme hapsedenler olmalıydı. Oysa onlarda öyle bir vicdan olsa, o hastane yatağında yatıyor olmazdı.

Kısa bir an düşündü Umut. Ölmeden önce, neden öldüğüne dair bir mektup yazıp Leonard'ın babasına kargoyla gönderebilirdi. Babasının umurunda olmasa bile, ailesinden başka birinin kendisine hak vermesi ve babasıyla Leonard'ın arkadaşlarının yaptıkları sebebiyle onları suçlu bulması, toprak altındaki bedeninden ruhunu özgür bırakacak rahatlamaya sebep olabilirdi.

İşin aslı, Leonard'ın babası birkaç kere gelmiş ve kendisiyle görüşmek istemişti, Umut ise bunu kesin bir dille reddetmiş ve adamın odaya girmesine izin verilmemesini istemişti.

tg:@novaebook

Dean, Leonard'ın babasının çok pişman olduğundan bahsediyordu. Fakat Umut, buna bir türlü inanmıyordu. İnanmak için adamın da yanına gelmesine izin vermiyordu. Kendisini karanlık bir çukura hapsetmiş, ölmek için Türkiye'ye döneceği zamanı bekliyordu. Artık burada kalmasının bir anlamı yoktu. Ülkeye döndüğünde huzur içinde çıkamadığı sahnenin, kızlarla gidemediği eğlencelerin, hiçbir zaman olmayacak ilk aşkının puslu anılarıyla ölecekti.

Umut, ülkeye döndüğünde tedaviyi reddedecekti!

Kazadan beri almaya çalıştığı derin nefeslerden birini denedi yine. Sene sonu gösterisi için Fındıkkıran seçmeleri vardı okulda ve burada, bu sedyede yatıp hiçbir şey yapamıyor olmak, kahrediciydi.

Gözlerini kapattı ve koreografiyi kafasında döndürmeye başladı. Bütün yaz o seçmeler için çalışmıştı. Mezun olmasına ne kadar kalmıştı ki? O seçmelerde boy gösterecek dansçılar, birkaç şehrin büyük salonları tarafından kapılacaktı. Oysa şimdi...

Gözleri doluyordu ama ağlayamayacaktı. Ağlamaktan yorulmuştu. Eli telefonuna gitti fakat elini sürmeden geri bıraktı. Teyzesi dün haber vermişti zaten vizesinin yine onaylanmadığını. Dean'in çağrı mektubuna rağmen nedense başkonsolosluk bu ara sıkıntı çıkarıyordu. Fakat teyzesinin üst üste attığı mesajlara yanıt vermek onu yoruyordu. Üstelik Instagram bildirimleri kapalı değildi. Arkadaşlarının devam eden hayatlarına dair attıkları mesajların bildirimleri bile, kaybettiği bacağında kapanmak üzere olan yarayı deşiyor gibiydi.

Kronikleşmeye başlayan ağrı artınca bir ağrı kesici içmek istedi. Uzandı ama suya yetişemedi. Doğrulup almak istedi ancak kesik bacağın yokluğuna henüz alışamamış vücudu yatağın içinde bile dengesini kaybetmesine neden olunca, durup olmayan bacağına baktı. Bu eksiklik geçebilecek bir şey

tg:@novaebook

değildi ki; şimdi nasıl iyileşecek, eskiye ya da normale dönebilecekti? Kimse ona, her şeyin düzeleceğini söylememeliydi!

Birden bir ağlama krizi daha geldi. Tabii son birkaç gündür olduğu gibi bu krizde de gözyaşları yoktu. Göz pınarları ağlamaktan o kadar kurumuştu ki birkaç damla yaş süzülmeye başlamadan önce biber değmişçesine yanıyordu.

Tekrar eden döngü başa sarıyordu ve farkında olsa da engelleyemiyordu. Döngünün ilk adımı kafasında belirdi.

Neden bu hâldeydi?

Leonard!

Ama artık onu merak etmiyordu. En azından kendisini böyle telkin ediyordu! Hak hukuk bilen biri olarak, hayatını kurtardığı adamın kendisine yaşatılan hiçbir şeyden haberi olmadığını bilse de onu ikinci bir defa görmenin kendisine neye mal olacağını bilmiyordu. Belki de bu yüzden onu kafasından silmeye çalışıyordu.

Umut, kaza davasında kamyon şoföründen bile şikâyetçi olmamıştı. Çünkü asıl suçlunun onu iten kişi olduğunu biliyordu. Ama Bay Evertone ve yandaşlarıysa *kaza* olduğunu söyleyerek, kasten işlemedikleri bir suçtan sadece ifade vermekle kalmışlardı. İşte güzel dünyanın güzel adaleti!

On gün önce Dean'in şirket avukatlarından birinin bahsettiği davanın, kaza yaptığı dava olduğunu, Leonard ile olan davada sadece şahit olarak kaldığını öğrenmiş ve bir daha onların isimlerinin anılmasını istememişti. Ancak biliyordu ki Leonard ile aynı hastanede yatıyordu ve yine biliyordu ki Leonard hâlâ uyanmamıştı.

Bazen, onu görmek için içine dolan hissi engellemek öylesine zor oluyordu ki bir fırtınanın kulakları sağır eden gürültüsünden kaçmaya çalışırken sağır kalmış gibi çaresizleşiyordu. O gün, o anlardan birini yaşamaya başlamıştı. Bu konuda kendisine çok kızsa da Leonard'ın gözlerini görme isteği geçmemişti. Oysa polis merkezinde Leonard'ın arkadaşları, onu

tg:@novaebook

sürekli Leonard'a baktığı için katil diye fişlememişler miydi? Ve bunun sebebi de sürekli gözlerinin rengini görmeye çalışmak için ona bakması değil miydi?

Anlamlandıramadığı bir şey daha vardı: Çekim! Hoş yüz hatlarına sahip, kendisine bakan ilk adam bu adam değildi ama o anda onu düşünürken bile kalp ritminin düzensizleştiğini hissedebiliyordu. Neydi bunun sebebi? Göz rengine duyduğu saplantı mı? Başına gelenler sebebiyle, aklının hayata tutunmak için kalbiyle oynaması mı? Belki sadece, tüm hayatını neden kaybettiğini bir kere daha görmek istiyordu, hepsi bu!

İşte bu engellemek adına sürekli derinlere gömdüğü çekim, onu çok sinirlendiriyordu. Gerçi, uyandığı günden beri onu her şey sinirlendiriyordu.

Kızlar, Umut'un gökyüzünü ne kadar sevdiğini biliyorlardı. Özellikle *güneş batmayan* bir imparatorluk olmasına rağmen, güneşin kendini pek göstermediği bu sürekli yağmurlu -*ağlayan*- topraklarda gökyüzü, Umut için her zaman görmeye ihtiyaç duyduğu tek yerdi. Hem Türkiye'de hem Londra'daki evinde de yatağı cam kenarındaydı. Bu sebeple yatağını cam kenarına çektirmişlerdi. Genç kızın yüzünü güldürebilecek, güldürmeyi de geçmişler, biraz olsun dudaklarının kıvrılmasına yetecek her türlü silahı kullanıyorlardı.

Başta sevdiği kitaplar olmak üzere, okumak istediği kitapları da getirip çok da küçük sayılmayacak hastane odasını Umut için özel bir alana dönüştürmüşlerdi. Masrafların tamamını üstlenen Dean için bu, hiç sorun değildi. Teyzesi ve Dean'in telefonda yaptığı konuşmalar sonucu huzursuz hissetse bile Umut'un teyzesi de buna ikna olmuştu.

Üstelik Umut'a haber vermemişlerdi ama ampute bacağa takılan özel protezle dans hayatına devam edebilen birkaç balerin bulmuşlardı. Bu balerinlerden ikisinin doktoru aynıydı. Dean, özel uçakla doktorun New York'taki muayenehanesine

tg:@novaebook

gitmiş, günlük protezi için alınan ölçülerle uzaktan, en azından ilk etapta sürprizi hazırlamak için böyle bir işe girip girişemeyeceklerini öğrenmişti. Doktor, protezi yaptırdığı yerle konuşacağını ancak hastanın psikoloji durumu düzelmeye başladığında protezi kullanmadan evvel, mutlaka en az bir ay düzenli kontrol etmek istediği şartını sunmuştu.

Dean, Umut'un teyzesi Neva'ya durumu haber vermeden şartı kabul etmişti. Daha sonra da onu arayarak, ondan izinsiz yaptığı bu şeyi anlatmıştı ve Neva'nın sesindeki mutluluğu kalbinde hissetmek, gülümsemesine sebep olmuştu.

Hemşire, Umut'un bacağına yaptığı son pansumandan sonra gülümseyerek, yaranın kapanmaya başladığını söylemişti. Umut ise camdan gökyüzüne bakarak, araladığı karanlık odanın kapısını tekrar kapatmış ve üstüne de o kapıyı kilitlemeyi ihmal etmemişti.

Yarası kapansa ne olacaktı? Tekrar sahneye mi dönecekti?

En çok sevdiği kitap okuma işini bile yapamayacak kadar hayattan bezmişti. O hayal dünyasına girip oralardan kaybolmak, karakterlerden biri olmak ya da oradaki karakterlerin ruh hâline bürünmek istemiyordu. Kendi dünyasında zaten kayıptı. İlk önce kendisini bulmalı ve yeniden ayağa kalkıp, eskisi gibi umut dolu hissetmenin bir yolunu bulmalıydı. Böyle çaresiz olmak ona göre değildi ama insan bazen, kendini böyle güçsüz hissetmeye engel olamıyordu.

Sonra gözlerini kapatıp kafasını salladı.

Ruh hâli, bir metcezirin hülyasına kapılmış denizin kararsızlığındaydı. Kendi canını, olabilecek en günahsız şekilde almayı planlayalı ne kadar zaman geçmişti? Şimdi de kalkıp çaresizlik içinde kıvranmayacağına dair kararlar alıyordu.

Kızlar kafasını karıştırma işini iyi yapıyorlardı. Haklarını vermeliydi.

Düşüncelere dalmışken kapısı tıklandı ve Umut, meraksız gözlerle kapının açılmasını bekledi. İçeriye girebilecek ki-

tg:@novaebook

şiler belliydi. Kızlar, Dean ya da hemşireler. Bir sürpriz olur da teyzesi gelirse ne yapacağını biliyordu: Ağlamak! Kaç saat onun kollarında ağlayacağını kestiremiyordu ama muhtemelen birkaç gün sürecekti. Anne sevgisini her zaman hissettiği o gül kokusunu çeke çeke huzura kavuşur mu ya da öfkesi diner miydi? Peki, hayatı yakalamak için bir umut doğar mıydı? Bilmiyordu!

Fakat içeri giren adamı gördüğünde gözlerine inanamadı. Bir şekilde, hastane güvenliğini atlatıp yanına gelmeyi başarmıştı herhâlde. Yine de tepki verecek gücü olmadığını anladığında gözlerini adamın üstünden çekerek penceresinden dışarı bakmaya başladı. Onu kovacak enerjisi bile yoktu.

Leonard'ın babası Bay Evertone, vakur duruşu, ufak bir kırışıklık bulunmayan takım elbisesi ve sarsılmaz gibi görünen kibriyle odanın havasını değiştirmişti. Umut görmemişti ama Bay Evertone'ın arkasından Xander da girmişti.

"Merhaba Bayan Gokcen."

Soyadını söyleyerek hitap etmesine ayrı, telaffuzundaki hatalara ayrı sinirlenmişti Umut.

Hah!, diye geçirdi içinden. *Sanki onunla ilgili sinirlenecek başka bir şeylere daha ihtiyacı varmış gibi...*

Fakat aklındakilerin dışarı yansıması, sığ bir gölün yosunla kaplanmış yüzeyinde dibi görmeye çalışmak gibiydi.

Ses olmadığı gibi kıpırtı da yoktu.

Emmet derin bir nefes aldı. Hayatının hiçbir anında böyle zorlanmamıştı ve her geçen gün içini yiyip bitiren vicdan azabı onu öldürüyordu.

Oğlunu öldürmeye çalışmış, belki de katili olacak bir genç kadının karakoldan elini kolunu sallayarak yürüyüp gitmesini içine sindirememişti. Bir baba olarak haklı tepkisini göstermek istemişti. Öylesine sinirliydi ki kamyonun gelişini hayal meyal hatırlıyordu. Amacı tabii ki genç kadını öldürmek ya

tg:@novaebook

da hasar vermek değildi çünkü bu davranış, onu oğlundan uzak tutardı.

Kamyonun freninin acı sesini ve kızın çığlığını duyduğu sırada hissettiği ödeşme duygusu, gerçeği öğrendiği anda elle tutulabilir bir pişmanlığa ve küçük bir kalp krizine sebep olmuştu. O kalp krizi anında gerçekten ölmek istemişti. Çünkü masum bir kızın, üstelik oğlunun hayatını kurtarmış birinin, ölümüne sebep olmak onun için çok fazlaydı.

Oğlunun başına gelenler için duyduğu öfke ve ödeşme isteği, can borcu olduğu kızın bacağına mal olmuştu. Üstelik kız bir balerindi!

"Bayan Gokcen, size Umut diyebilir miyim?" diye sordu fısıltıyla. "Umut, ben çok üzgünüm, böyle olmasını istemezdim. O anlar ben oğlumun..." Yaşlı adamın sesi titremişti.

Umut, adamın sesindeki kısılmayı fark etti. Volümün düşüşü, oğlunu bir tabut içinde görebilecek bir adamın yaşanmamış mateminin yansımasıydı. Yaşanmamış matemin bir başka yansıması da kendi hayallerinin yok oluşuydu. Bu nasıl bir kaderdi?

"Senin oğluma zarar verdiğini düşünüyordum. Çünkü... Çünkü benim oğlumun düşmanı yok, hiç olmadı da! Ben sandım ki sen..." Kısa bir an adamın sesi yükseldi. Umut, adamın kendi vicdanını susturmak için yine suçlayacak birini aradığını düşündü; aynı, oğlunun düşmanı olmadığını söylerken artık kendinden emin olmayışı gibi! Muhtemelen, Umut'un katil oluşu teorisi kriminolog tarafından elendikten sonra, oğlunun hayatında kendi bilgisi dışında olabilecekleri düşündüğü içindi.

"Artık ne desem boş, değil mi?"

Kendini dinledi bir an için genç kız. Hâlâ susuyordu ama kalbi, çıkamayacağı sahnenin heyecanını bir daha yaşayamayacağı için çığlık çığlığa bağırıyordu. Bedenindeki tüm kasları, ruhunu vererek yapacağı koreografileri ezberlemiş

tg:@novaebook

beyninin açlığı sebebiyle acı çekiyordu. Umut aslında tepki veriyordu fakat adam bunu görebilecek kadar bilge değildi.

Adamın susmasını istiyordu. Çünkü ihtiyarın vicdanını dindirecek anlayışı sunmak, Umut için imkânsızdı. Ne diyecekti ki? *Tamam, sorun değil, oldu bir kaza, hepsi yanlış anlaşılmadan ibaretti* mi? Umut öyle söylese bile karşısındaki adam rahatlayacak mıydı ya da gerçekten sorun olmadığına inanacak mıydı? İçten alaycı bir hıh çekti genç kız. Kendini sıktı; tepki vermemek, ağlamamak ve her şeyin düşündüğü kadar basit olmadığını yüzüne vurmamak için sıktı! Bu konuşmanın bir daha olmamasını umut ediyordu ama madem oluyordu, en azından etraflarında kimse yokken olup bitmeliydi. Böylece adam içinde bir şey tutmayacak ve onları da söylemek için bir daha karşısına çıkmayacaktı. Bu yüzden konuşmayıp adamın gitmesini bekleyecekti. Adamın, sessizliği karşısında yılmasını ve bir daha onu rahatsız etmemesini diliyordu, hepsi bu.

Emmet, "Sana o an ne kadar zarar vermek istesem de böyle bir şey aklımın ucundan geçmezdi. Ben katil değilim Umut, bunu anlamalısın. Bir insana böylesine bir zarar vermem! Ben sadece..." derken sesi kısıldı.

Adamın eli kalbine gidince Xander, hemen onu yakındaki sandalyeye oturttu. "Sakin ol lütfen amca."

Umut, Bay Evertone'ın yanındaki adamın sesini duyar duymaz kafasını çevirmekten kendini alamadı.

Emmet, "İyiyim Xander," derken, Umut'un da ilk kez tepki verdiğini fark etti.

Yaşlı adamın beklediği gibi kızın gözleri öfkeyle doluydu. Zaten, bunca şeyi yaşadıktan sonra bir masumun gözlerinde ya öfke olurdu ya vazgeçmişlik.

Umut'un gözlerindeki öfke, Emmet'ı ümitlendirdi. Nefret etmek de bir belirtiydi: Yaşama tutunma belirtisi!

Genç kız kendisine hâkim olamamıştı. Ateş saçan gözleriyle, "Buradan defolup gidin ve bir daha da gelmeyin!" diye bağırdı.

tg:@novaebook

Xander'ı o gece gittikleri bardan tanımıştı ve karakolun önünde ona bağıran, onu Bay Evertone'a doğru itekleyenlerden biri olduğunu da biliyordu. Onu görmek susmasını zorlaştırmıştı.

Xander, genç kızın gözlerinde gördükleriyle duygudan duyguya geçiş yapmıştı. Doğduğundan beri kolay olan hayatında en zor anları yaşıyordu ve bu hissettiği pişmanlığın hiç geçmeyeceğini biliyordu. Böyle bir duyguyu daha önce ne tatmıştı ne de böyle hissedeceğini ummuştu. Bu yüzden resmiyeti bırakıp çaresizce, "Umut, lütfen önce nedenini..." diyerek cümleye başlamıştı ki Umut yerinde doğruldu.

Öfkeli bakışları bir anda gözyaşlarıyla doldu. Ağlamıyordu ama gözyaşlarının birikmesi, gözlerinde gerçeküstü bir parlaklık oluşmasına sebep oluyordu. Alışkanlığı üzere sıkı bir topuz olarak topladığı saçlarına gitti eli ve birkaç firketeyi, topuzu saran ağla beraber çıkardı.

"Bunlar ne biliyor musunuz? Benim 'nedenlerim'," dedi. Sesi buz gibiydi genç kızın.Belini ve sırtını iyice dikti. Sanki yatakta bir dansa başlayacakmış gibi zarafetle sağ kolunu yana açtı ve firketelerle ağı yere bıraktı.

"Bunları bir daha sadece eğlence için takacağım." *Eğer yaşamaya devam edersem ve eğlenmek istersem.* "Oysa on bir yaşımdan beri bunları takmadığım gün sayısı, hatırlamayacağım kadar azdı..."

Bakışları, acımasız bir alayla ihtiyar adamı buldu.

Akmaya hazırlanan bir damla gözyaşını sertçe sildi. "Nedenlerinizle ilgilenmiyorum," derken yüzüne yerleştirdiği gülümse, herhangi bir faninin kalbini tekletebilirdi. O an Emmet, oğlunun neden bu kızdan gözlerini ayıramadığını daha iyi anlamış oldu: En azından yanındaki arkadaşlarının ve yeğeninin anlattığı kadarıyla!

Karşısındaki adamın gözlerinin içine bakarken gülümsemesi genişleyen Umut'un bakışları, damarlarından akmaya

tg:@novaebook

başlayan deliliğin yansıması gibi sesine de yansımıştı: "Çünkü ortada bir sonuç var, bundan ötesi de yok!"

Birden bacaklarının üstündeki örtüyü çekip attı. Sütun gibi bembeyaz bacağın yanındaki baldırdan itibaren olan boşluk, Xander'ın derin bir nefes almasına, Bay Evertone'ın ise sarsılmasına sebep oldu.

"Nedeni ne mi? Nedeni, benim yardımsever bir aptal olmam! Bir Amerikalı ya da bir İngiliz olmamam. Kendi işime bakacakken, onun hayatını kurtarmaya çalışmam." Sükûnet içinde konuşuyordu Umut. Sesi fısıltıya yakındı, öfke barındırmıyordu.

"İşte bu da aptal merhametimin bana maliyeti!"

Final sahnesini de oynadığını hissediyordu ve iki seyircili son gösterisi bitmişti işte.

"Gidin buradan ve bir daha karşıma çıkmayın! Çünkü söylenecek hiçbir şey işe yaramayacak!"

Umut, uzun saçlarını omzunun üstünden göğsünün üzerine çekerek tekrar yatağa uzandı. Bacaklarının üstüne el yordamıyla pikeyi attığında konuşmanın bittiğine dair işaretini vermişti. Bakışları tekrar pencereye döndü ve gökyüzüne baktı: Son zamanlardaki tek sığınağına!

Aklından yaşanan anlarla ilgili bir sürü şey geçmeye başladığında en büyük rahatsızlığı, istediği gibi bir vicdan azabı olmamış olmaktı. Çünkü tek intikamı vicdan azabı olabilmekti, başka gücü yoktu.

Xander, genç kızla konuşmanın o an uygun olmayacağına karar verip, hâlâ orada affedilmeyi bekleyen amcasının kolundan tutarak kaldırdı. Odadan dışarı çıkarken son kez Umut'a baktı ve onun gözlerindeki ateşle orada yanıp tutuşacağına emin oldu.

Yaptıklarının telafisi olamazdı, bunu çok iyi biliyordu ama bunun böyle sonuçlanmasını istemezdi. Hatta en çok

tg:@novaebook

kendisi istemezdi. Amcasını tutarken elini kaldırdı, yerinde olmayan serçe ve yüzük parmağına baktı. En çok kendisi istemezdi, evet ama işte o an bunun böyle olacağını düşünememişti. Bir anlık öfke ve hissettiği kaybı onu şu anda nereye getirmişti... O an Umut'un ne düşündüğünü, sonra nasıl hissedeceğini tahmin etmemiş hatta düşünmemişti. Kendi kaybettiği uzuvları işini yapmasına, hayallerini yaşamasına engel değildi. Oysa hayali sahne olan, sahnede yaşam bulan birinin bacağını yitirmesi...

Gerçekten de söylenebilecek bir şey yoktu.

Bu yokluğun tarifini yapamıyordu ki durumun nasıl çözüleceğini de bilmiyordu. Fakat bu vicdan azabını bir ömür boyu çekemezlerdi. Mutlaka, bu kız için bir şey yapacaklardı!

tg:@novaebook

BÖLÜM 12

SİNDRELLA'NIN BALOSU

Büyülü bir gecenin sahteliğindeki gerçek mutlulukta kaybolabilir miyim, anne?

Bütün gün Umut'un canı çok sıkılmış, kızlar da yanında kısa kalmışlardı. Günün bitmesi için uyumak istiyor ama ilaçlarını almasına rağmen Umut bir türlü uyuyamıyordu. Kızlar gideli çok olmamıştı ve tüm hastane, gecenin getirdiği huzurun sessizliğindeydi. Tabii, insanların odalarında çektikleri fiziksel ve ruhsal acılarının duyulmayan inlemelerini saymazsa...

Umut'un fiziksel acısının varlığı; ruhunun çektiği acı, ikilem ve sinir krizlerinin yanında hissedilmeyecek kadar azdı. Ruhunu ele geçirmiş işkence çığlıklar atmasına sebep oluyorken, bacağının kesildiği yerdeki fiziksel acı sızıdan ibaretti.

Bacağının yokluğundan doğacak olan ve hayatının bundan sonraki her anını etkileyecek değişimler bir yana, yaşadığı ikilemin oluşturduğu mengene aklını ve kalbini sıkıştırıyordu.

Saçma bir şekilde Leonard'ı görmek istiyordu!

Neden onu görmek istediğini bilmiyordu.

Belki de sadece merak ediyordu. Kendisiyle birlikte aynı hastanede hayatını kurtardığı insan yatıyordu. Onun ailesi

tg:@novaebook

yüzünden bu durumda yatıyor olabilirdi ama bu merakına engel değildi.

Aklındaki sorular çeşitlendikçe siniri daha fazla bozuluyordu. Çünkü aslında doğru düzgün bir nedeni yoktu, sadece görmek istiyordu.

İnsanların yüzleri ruhlarına yansırdı. Umut hep buna inanmıştı. Belki karanlıkta göründüğü kadar hoş bir adam değildi; belki yüzü nursuzdu ve kim bilir kimin için bacağını kaybetmişti. Belki o loş ışıkta göründüğünden daha nurlu bir yüzü vardı, daha yakışıklıydı ve iyi adamdı. Bu hiç olmazsa bir parça içini rahatlatırdı.

Öyle ya, kim bir hiç uğruna geleceğini kaybetmek isterdi ki?

Derin bir nefes aldı genç kız.

Gözü yatağın yanındaki koltuk değneklerine takıldı. İçini yine bir hüzün kapladı. Gözlerini kapatıp burnundan derin bir nefes aldı. Artık hayatı böyle olacaktı, istese de istemese de! Hâlâ bir kâbusun içine sıkışmış gibi hissetmesi normal miydi, bilmiyordu ama eğer öyleyse uyanmak için neler vermezdi. Yeniden derin bir nefes aldı. Aklına Leonard'ın kendisine göz kırpmasını getirdi.

Onu görmeliydi!

Ruhunu güçlü olmaya ve iyi hissetmeye zorluyordu. Ne olursa olsun kendisini iyi tanıyordu ve kafaya koyduğu şeyi mutlaka yapacağını biliyordu. Hayatının sonuna kadar yanında yardımcı olarak kalacak koltuk değneklerinin varlığı onu engelleyemezdi!

Üstelik kimse yokken bunu yapmasının daha iyi olacağını düşündü. Yataktan tek ayağını sarkıttığında, biraz köşede kalmış akülü arabayı gördü. Dean temin etmiş olmalıydı. Kendi hesabındaki paranın buna yetmeyeceğine emindi. Yatağının başucuna yaslanmış koltuk değneklerinden aldığı yardımla akülü arabaya ulaştı.

tg:@novaebook

Birkaç dakika boyunca nasıl kullanacağını çözmesi gerekti fakat o zeki bir kızdı. Kolaylıkla arabanın nasıl çalıştığını çözdü ve bu büyük, gereksiz masraf için üzüldü. Bacağına protez takılacaktı ve ondan sonra normal olmasa bile tekrar koltuk değneksiz yürümeye başlayacaktı. Belki bir bastona ihtiyacı...

Aklına gelen görüntülerle gülümsedi ancak aynı anda ağlıyordu da. Dean'in ziyaretinde söylediklerinden sonra artık gözyaşları çok kolay akıyordu.

Kendisi bir AFAD gönüllüsü olarak büyük bir ekibe dâhil olmuş ve ekibinin kimleri, nerelerden kurtarırken görmüş, hayatlarına nasıl devam edeceğine bizzat şahit olmuştu. Çok daha zor durumda olan insanlar olduğunu her zaman bilirdi. Bu sebeple başka bir gönüllü arkadaşının kendisine dediği, *"Bir elim yoksa diğeri var. Yani her zaman yaşamanın bir yolunu bulmak kolay, Umut. Yeter ki bunu isteyelim,"* sözünü unutmamalıydı.

Arkadaşına hak veriyordu. Hak vermek zorundaydı. Bacağını kanserle mücadele ederken de kaybedebilirdi. Neslican Tay[1] kaybetmemiş miydi? Fakat bu Neslican'ı durdurmamıştı. Savaşının son gününe kadar kendi de dâhil herkese umut olmuştu.

Umut, o anki hâliyle kimseye umut olamayacağını biliyordu fakat Neslican'ın gülen gözlerindeki gücü yüreğinde hissediyordu. Belki de Neslican'ın aklına gelmesi, geleceğine tutulan bir ışık veya işaretti. Bir gün kendine acımayı bırakacak ve ayağa kalkacaktı. Neslican'ın dünyayla barışık ruhiyatı Umut'u da sarıyordu. Fakat bir tek bacağını alanlara karşı öfkesi dinmemişti ve bu hissettiği öfke, Neslican'ın hissettiklerini ona hissettiremiyordu.

Ama iyileşecekti ve biliyordu ki kanseri de yenecekti. Tek bacağıyla mutlu olacaktı ancak hepsinin sırası vardı. Her şey

1. Neslican Tay: Üç kez kanseri yenen Türk kanser aktivisti.

tg:@novaebook

adım adım ilerlemeliydi ve şimdi sıra, aklından geçen tek şeydeydi: Leonard!

Odasından sessizce çıktıktan sonra bir süre nereye gideceğini bilemedi. Hemen hemen her odanın dolu olduğunu bilse de gecenin sessizliğinde hastane, mezarlıktan farksızdı. Tamam, bu çok dramatik olmuş olabilirdi. En azından huzurlu bir mezarlık gibiydi.

Leonard'ın hâlâ yoğun bakımda olduğunu biliyordu. Kızlardan duyduğu kadarıyla eğer yanlış hatırlamıyorsa, onkoloji bölümünün hemen üstündeki özel odaların olduğu kattaydı.

Usulca ve acemice akülü arabasıyla asansöre ilerlerken önünden geçtiği danışmadaki hemşire hafifçe ayaklanarak fısıldadı. "Bir sorun mu var, Bayan Gökçen?"

"Hayır, ben sadece uyuyamadım ve biraz dolaşmak istedim."

Hemşire bu durumu doktoruna haber vermesi gerektiğini biliyordu ama kızın yaşadığı sıkıntıları bildiği için bir seferlik sessiz kalmak istedi. "İsterseniz ben de sizinle geleyim."

Bu samimiyet karşısında Umut içtenlikle gülümsedi.

"Teşekkür ederim ama yalnız kalırsam daha iyi hissedeceğim."

Hemşire, o gün Umut'u ziyarete gelen kızların çok kısa kaldıklarını biliyordu. Bu sebeple de genç kız odada iyice bunalmış olmalıydı. Çok da uzatmadan, "Fazla uzaklaşmayın ve lütfen kötü hissederseniz en yakın yardım tuşuna basın," diyerek kızı -bir nevi- özgür bırakmış oldu.

Umut, belli aralıklarla yerleştirilmiş yardım düğmelerine bakıp hemşireye gülümsedi.

tg:@novaebook

"İyi geceler."

Genç kız yavaşça ilerleyip etrafa göz attı. Bazı tabelaların önünde durup hangi bölümün hangi katta olduğunu öğrendi. Leo için babası tarafından ayarlanan özel odaya asansörle çıkıp, istediği kata vardığında birkaç hemşire daha gördü.

Fakat herhâlde acil bir durum vardı ki hemşireler apar topar kattan çıkıyorlardı. Umut bir an koridora girip girmemeyi düşündü. Eğer hastalardan biriyle ilgili acil bir durum varsa, burası çok karışacak demekti. Ayakaltında olmak ya da daha da kötüsü Leonard için burada olduğunu anlayacak biri tarafından görülmek istemiyordu. Evet, Leonard için gelmiş olsa da aslında sadece aklına takılan düğümü çözmek için buradaydı. Çünkü ne kadar düşünürse kafasında o kadar büyüyecek bir sorun istemiyordu ve biliyordu ki bu sorunun Leonard olması, en son isteyeceği şey bile değildi! Ama birden bu koşuşturmanın Leonard için olabileceğini düşündü. Biraz panik olsa da yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Ayakaltında dolaşmamak için olduğu yerde durdu.

Birkaç dakikalık bekleyişin ardından hemşireler ya da başka birileri gelmeyince, genç kız durumu biraz garip bulsa da Leonard'ın odasını aramaya başladı. Belki de başka katta bir şey olmuştu.

Oda camlarından içeri bakıyordu. Yüzünü gördüğünde tanıyabilmeyi umuyordu. En azından bacağını feda ettiği adamın tipini net hatırlıyor olmalıydı, değil mi? Bu durum, Leonard'ın odasını bulana kadar devam etti. Sonra birden durdu. Kafasında yeniden oynaşan sorular kendiyle çelişmesine neden oluyordu. Kaç zamandır hastanedeydi ve ilk defa odasından dışarı çıkıyordu. *Burada sıkıldığımdan dolayı mı böyle şeyler yapıyorum?* Durdu, yine düşündü ve daha kararlı bir şekilde yerinde dikleşti. *Hayır! Sadece kafamda büyümesini istemiyorum,* diye kendini ikna edip yoluna devam etti.

Sonunda odalar bitince yanlış geldiğini düşündü. Geri dönerken yeniden dikkatle baktı ve içinde Leonard'ın yattığını

tg:@novaebook

düşündüğü odanın önünde durdu. Daha doğrusu kapısının diğer koridorda olduğunu düşünürse odanın arka tarafında duruyordu. Suratındaki aletler yüzünden onu tanıyamamıştı fakat emin olmak için koridoru dönüp odanın önüne geldi. Odanın önündeki rapor dosyasında Leonard'ın adını gördüğünde gülümsedi.

Leonard Evertone...

Kapının aralık olması tamamen kendi şansıydı. Gerçi diğer taraftan bakınca kapalı olduğunu görmüştü... *Off. Kapalı olsa ne olacaktı ki?* Üstüne kilitleyecek hâlleri yoktu ama işte kapıyı açarken ses çıkarmayı da göze alamamıştı. İçindeki garip heyecanla birlikte odaya doğru ilerledi.

Zamanı yoktu, bu yüzden ilerlerken düşünmeyi bırakmıştı. Sadece Leonard'a refakat edebilecek birilerine değil, tüm olayı bilen hemşirelere ya da doktorlara da yakalanmak istemiyordu. Üstelik ani bir kalp krizi ya da ameliyat sonrası bir komplikasyon geçirirse, yine ondan şüphelenip diğer bacağını da koparırlardı büyük olasılıkla...

Aklından geçen düşüncelere bir an kendisi de inanamadı. Leonard'ın babasının gözlerindeki pişmanlığı o an ayırt etti. Tam da düşündüğü gibi bir şey olur da Bay Evertone üstüne gelirse ne olabileceğini düşünürken ürperdi. Hiddetli olacağını tahmin ettiği gözlerin görüntüsünü bir türlü hayal edemiyordu. Aklında sürekli olarak pişman gözler dönüyordu.

Birkaç saniye kapının orada durup derin nefesler aldı. Bunu yapmalı mıydı? Onu görmek istiyordu ama bir yandan da bir korkak gibi kaçmak için milyonlarca sebebi vardı. Dürtülerine hâkim olamadığı için kendine çok kızsa da kapıyı açıp, içeri girdi. Fakat o an, kendisi koridorun diğer ucundan Leonard'ın odasının kapısına gelene kadar içeri birinin girmiş olduğunu fark etti. Adamı kapının önünde durduğu süre boyunca görmemişti çünkü açılmış olan oda perdesinin kenara toplanmış kısmının arkasında duruyordu.

tg:@novaebook

Birden yakalanma korkusuyla panikledi. Kime ne anlatacaktı?

Leonard'ın arkadaşlarından biri olduğunu düşündüğü için, yakalanmadan oradan kaçmak üzere kapının dışına çıkarken, adamın elindeki şırıngayı fark etti.

Eğer adam bir doktorsa, neden üstünde önlüğü yoktu?

Umut'un kafasından saliseler içinde her şey film şeridi gibi geçti; olasılıklar, başından geçenler, ihtimaller ve içindeki, şu anda olan şeyin doğru olmadığını hissettiği o duygu!

Olması gerektiği yerde durmayan hemşireler, görmediği güvenlik görevlileri... Bir cinayete kurban gitmekten kıl payı kurtulduğu için başında polis olması gerekmiyor muydu? Daha önce düşünmediği bu detay o an aklına gelmişti. Kendisi farkında değildi ama gözleri irice açılmaya başlamıştı.

Sonra ne olduğunu anlamadı. Zaten düşünmüyordu da. Bir yandan çığlık atıp yardım isterken, diğer yandan içine doğan güçle arabasını hızla sürüp yatağın yanındaki serumu çekerek koparttı.

"Yardım edin! İmdat!"

Henüz sesi bitmeden koridorun uzak ucundan gelen gürültüleri duydu ama suratına yediği tokatla sersemledi ve dudağından bir şey sızdığını hissetti. Başını çevirmek üzereyken, adam işi bozulduğu için öfkeyle daha sert vurdu ve Umut yere devrildi.

Adam duyduğu sesler yüzünden aceleyle en kolay yolu seçip, susturucu takılmış bir tabancayı belinden çıkarmak üzereydi. Ancak Umut, nereden geldiğini bilmediği bir güçle olmayan bacağını bile zorlayarak ayağa kalktığı ölçüde kendini Leonard'ın üstüne attı.

Ampute bacağındaki son kalan birkaç dikişin attığını hissedebiliyordu. Kanın yayılırken yarattığı sıcaklık ve ıslaklık onu rahatsız ettiği kadar korkutuyordu da!

Ölmek istemiyordu!

tg:@novaebook

Silaha sürülen kurşun sesini duydu ve Leonard'a daha sıkı sarıldı. Sanki daha sıkı sarılırsa o kocaman gövdeyi kapatabilirmiş gibi...

Patlayan silahın gürültüsü kulaklarının acımasına sebep olurken, aynı anda o çığlığı duydu.

"Hayır!"

Umut göz ucuyla kurtarıcısının kim olduğuna bakmak istedi ama bir karmaşa söz konusuydu ve arkasındaki arbedeyle birlikte birden kucaklanıp oradan çıkartıldı.

"Hayır, hayır Leon..." diye kendisini kucaklayan adama Leonard'ı kurtarmasını söyleyecekti ki onu kucaklayan kişinin Bay Evertone olduğunu fark etti. Bedeni kaskatı kesilirken nefes almayı bıraktı. Yeniden aynı şeyleri yaşayamazdı! Yine kendisini mi suçlayacaklardı? "Ben yapmadım," diye fısıldadığının farkında değildi. Bu söz üzerine Bay Evertone'ın nasıl kahrolduğunu fark etmediği gibi! Adamdan bir söz bekliyor ve bu sırada kalbi deli gibi çarpıyordu. Burada ne işi olduğunu nasıl açıklayacaktı?

Adamın üstündeki pardösüsünün, kalın kaşmirinde gecenin soğuğunu hissetti ve onun dışarıdan geldiğini düşündü. Sokak kokusu, pardösünün siyahıyla bütünleşmiş gibi buram buram her nefes alışında içine doluyordu. İstemsizce, biraz da düşmemek için, Bay Evertone'a biraz daha sokulduğunda şoktan çıkmaya başlamış ve odaya doğru bakmaya çalışmıştı.

Yarım yamalak gördüğü manzarada Xander ve bir hastabakıcı, o adamdan silahı almaya çalışıyorlardı. Arbede, Leonard'dan bir türlü uzaklaşmıyordu. Bu görüntü ağzının kurumasına neden olmuştu. Hâlâ bir kaza olabilirdi!

Güvenli bir mesafede duran Bay Evertone, yüzündeki korkuyla Umut'u bırakmamak için direniyor gibiydi.

"Beni bırakın!" diye fısıldayan Umut, sesinin neden bitkin çıktığını anlamamıştı.

tg:@novaebook

BÖLÜM 13

KUKLACININ OYUNCAĞI

Anne bırak beni, gideyim, Gepetto bekliyor; iplerimi yenileyecek... Ben Pinokyo değilim, dedim ama sanırım o, artık Pinokyo'yu istemiyor...

Derin bir nefes alan Bay Evertone, Umut'u hemen yanındaki bekleme koltuğuna hızlıca yerleştirip, odaya doğru koşmaya başladı. Umut ise odayı ve orada neler olduğunu tamamen görebilmek için çaba sarf ediyordu. Kanayan bacağındaki sızıyı umursamıyordu, katlanılamayacak gibi değildi.

Xander ve hastabakıcı, aralarına sonradan katılan Bay Evertone sayesinde arbedeyi Leonard'dan uzaklaştırmayı başarmışlardı. Adamın silahı yere düşmüş ve Xander'ın kuvvetli yumruğunu çenesine yiyen adam, birkaç yumruk da Bay Evertone'dan yeme şerefine nail olmuştu. Arbede odanın dışına taşmıştı ve bu sebeple Umut yanındaki hareketlilikle korkudan kısa bir çığlık attı. Bay Evertone, oğluna baktığında hemşirelerin ilgilendiğini; adamın, Xander tarafından hastane polislerine teslim edildiğini görünce koşarak Umut'un yanına gitti.

Umut, birkaç hemşire tarafından yanına getirilmiş bir sedyeye alınıyordu. Oturduğu yer, bacağından dolayı kan içindeydi. Bir hasta bakıcı Umut'a ait akülü arabayı odadan çıkarıp götürürken, Bay Evertone da Umut'un yanında endi-

tg:@novaebook

şeli gözlerle duruyordu. Çekinerek, "İyi misin?" diye sorduğunda, Umut şaşkınca kafasını sallayabildi.

Umut tamamen kendine geldiğinde birçok kişinin panikle kendisiyle ilgilendiğini fark etti. Sadece dikişleri patlamıştı ve bu kadar panik yapacak bir durumun olduğunu düşünmüyordu. Sedyeyle koridorlardan geçmeye başladıklarında Leonard'ın odasında olanları incelemeye çalışmaktan fark etmemişti ancak yanındaki hemşirelerden biri bacağına tampon yaparken, diğeri kolunu fena hâlde sıkıyordu. *Neden?* Hemşireye dönüp kolunun acıdığını söyleyecek oldu ama o sırada patlayan silahtan çıkan kurşunun boşuna gitmediğini anladı. Leonard'ın üstüne kapandığında kafasını korumak için açtığı kolunu sıyırmıştı kurşun.

Tam yoğun bakımdan çıkacaklarken, Umut'un içini yoğun bir endişe kapladı. Leonard'a ne olduğunu merak etti. Bu sefer ölmüş müydü? Herkes onun düşmanı olmaz derken, kim onu bu kadar hırsla öldürmek istiyordu ki? Sanki bir polisiye filminin içindeydi ve bunu delice merak etmeye başlamıştı.

"Durun!" diyerek etrafındaki hemşireleri şaşırttı.

"Tamam, Bayan Gökçen. İyi olacaksınız. Endişe etmeyin!"

Hemşire, Umut'u sakinleştirmeye çalışıyordu ancak kız, asansör kapısına geldiklerinde daha kararlı bir ses tonuyla, "Durun lütfen!" dedi. Şu anda başkalarına muhtaç olabilirdi ama bu, hâlâ onun bedeniydi.

"Onun yanına geri gideceğim! Neler olduğunu görmek istiyorum!"

"Ama kolunuza ve bacağınıza hemen müdahale etmek zorundayız."

Umut anlayışla kafasını salladı. "Biliyorum ama bir daha buraya gelmeyeceğim ve kimseye bu konu hakkında bir şey sormayacağım. Bu sebeple, şu anda ne olduğunu görmem ve öğrenmem lazım!"

tg:@novaebook

Bütün olayı başından bilen hemşirelerden biri bu makul isteği kabul etti. Koluna ve bacağına yapılan tamponu kontrol edip, "Peki, ama lütfen çok kısa olsun," dedi.

Odanın yanına geldiklerinde Umut içerideki konuşmaya kulak kabarttı. Sedyeden kalkmak istese de o kadarına izin vermemişlerdi.

"Merak etmeyin, Bay Leonard Evertone'ın durumu iyi. Yaralanmamış. Sadece serumu çıkmış. Sanırım o da arbede sırasında oldu." Doktorun, Bay Emmet Evertone ile konuşmasını dinleyen Umut, adamın elindeki şırıngayı hatırlayınca onları uyarmak istedi.

"Serumu ben çıkarttım," derken sesi kısıktı. Bay Evertone, doktor ve Xander, Umut'u o an fark ettiler.

"Sen niye buradasın? Tedavi ediliyor olman gerekmiyor muydu?" diyen Bay Evertone'ın sesi yumuşak çıksa da kızgındı. Kızgınlığının hedefiyse Umut'un yanındaki hemşirelerdi.

Umut'un yanındaki genç hemşire, sadece gözlerini kırpıştırıp kafasını sallamakla yetindi. "Buradaki durumu görmeden tedavi yaptırmadı," diye bildirdi içerideki üstüne.

Doktor sadece başını salladı.

"Bırakın şimdi bunları," diyen Umut'un sesi bitkindi. "Serumu ben çıkarttım çünkü serumuna bir şey enjekte etmeye çalışıyordu."

Bir anlık şaşkınlıktan sonra odanın içinde bulunanlar hemen yerlere bakıp şırıngayı aramaya başladılar ve onu bulan Xander, dikkatlice alarak doktorun uzattığı bir tasın içine bıraktı.

"Bunu hemen analiz ettireceğim," diyen doktor, tekrar Leonard'ı muayene etmeye başladı. İçerideki hemşireye, "Kan tahlili istiyorum," dedi ve nelerin aranmasını istediğini yazmaya başladı.

tg:@novaebook

Leonard'ın iyi olduğunun farkında olan Bay Evertone, Umut'un vaktinde yetiştiğini biliyordu. Bunun için kan tahlilinin sonuçlarını beklemesine gerek yoktu.

Kız, oğlunun hayatını üç kere kurtarmıştı. Önce barda ölmemesini sağlayarak, sonra burada şıringadan çıkacak zehrin, oğlunun damarlarında dolaşmasına izin vermeyerek ve en son da onun için kurşunların önüne atlayarak.

Bay Evertone minnetle Umut'a baktı ve hemen onun yanına gitti.

"Hadi bakalım. Vücudunda kalan son kan damlası da akmadan dikişlerinin atılmasını sağlayalım," dedikten sonra genç kızın yanındaki hemşireyle göz göze geldi ve artık gidebileceklerini ima etmeye çalıştı.

Umut ise yaşananların şokundan sıyrılmaya başlamış ve Leonard'ın iyi olduğunu öğrendikten sonra sakinleşmişti. Artık kafasında tek bir düşünce vardı.

Ölmeyi o kadar çok istemesine ve planlar yapmasına rağmen kurşunun önüne atıldığında ölmek istememişti. Kurşunun önüne atlamak bir refleksti ve Umut gibi bir insan, böyle bir durumda durup seyretmezdi. Ancak o durumda gerçekten çok korkmuştu. Bu kadar şey yaşamasına ve ölmeyi düşünmesine rağmen o anda ölümden korkmuştu. Bilinçaltı belki de düşündüğü kadar karamsar değildi.

Umut bir an derin nefes aldı. Odaya getirildiğini fark etmediği gibi, o sırada ne koluna yapılan müdahaleyi ne de bacağındaki atan dikişlerin yenilenmesini hissediyordu. O dikişler attığı için protezine daha geç kavuşacağını da *düşünmüyordu.*

Umut gerçekten de çok sarsılmıştı.

Hayattan vazgeçtiğini sanıyor ve gerçekten ölümü düşünüyordu. Ancak az önceki olay ona tam tersini söylemişti. Demek ki içinde hâlâ bilmediği bir yanı, savaşmak için mücadele ediyordu. Fakat bunu hâlâ yeterince hissedemiyor, çelişkiler beynini yoruyordu. Belki ölümün huzuruna hâlâ ihtiyaç du-

tg:@novaebook

yuyordu ama ölümden kaçınacak kadar yaşama tutunmuş da değildi. Yaşam ve ölüm çizgisinin tam ortasındaydı ve buna bir an önce son vermeliydi: *Ölüm* kavramını hayatından silmeliydi!

O an, yaşadığı olaylar sırasında verdiği tepkilerin yatan derin düşüncelerine odaklandı.

Ne yapmaya çalışmıştı sahiden? Leonard'ı kurtarmaya çalışıyordu, evet ve bunu neden yaptığını çok iyi biliyordu. Kendi kendine yalan söylemesinin bir anlamı yoktu. Gözlerinin rengini merak etmesi gibi romantik bir yalan, bacağının haklı intikamını alırken şımartılacak ruhunun ümidi gibi romantik bir saçmalık ya da savunmasız bir insanın hayatını kurtarmak için yapılan aptal bir şövalyelik değildi Umut'un yaptığı.

Fars Kralı Şah Şehriyar'ın[2], *1001 Gece* boyunca iliklerinde hissettiği o amansız tutkuydu: Merak!

Leonard, bacağını kaybetmesine değecek biri miydi? Dönüp dolaşıp geldiği yer hep burasıydı. Neden bunu merak ediyordu, bilmiyordu. Ortada çok ciddi bir durum vardı: Bacağı artık yoktu ve bunun sebebini kanlı canlı görmek istiyordu. Yine de bu kadar tepki... Normal değildi. Umut artık tepkilerini abartı buluyor ve bu yüzden kendisine çok kızıyordu. Başına gelen bunca şeyden sonra kendi işine, kendi yoluna bakmalıydı. Yeterince ders almamış mıydı?

O an, Bay Evertone'ın başında olduğunu ve sürekli bir şeyler söylediğini fark etti. Müdahalesi yapılmış ve odasında sadece o, Bay Evertone ve Xander kalmıştı.

"Xander, sen hemen Dean'i ara. Buraya gelsinler."

"Hemşire aradı, amca."

Bay Evertone, "Umut, iyi misin? Canın acıyor mu?" diye sorduğunda genç kızın gözleri doldu.

---

2. Binbir Gece Masalları

tg:@novaebook

"Ben... Artık ölmek istemiyorum!"

Fısıltıyla dudaklarından dökülen kelimeleri birkaç saniye düşünen Emmet'ın bakışları farkındalıkla irileştiğinde, Umut'un dolan gözlerinden birkaç damla yaş firar etti.

"Ben... Galiba yardım almalıyım," derken yapılan sakinleştirici etkisini gösterdi ve genç kızın gözleri yavaş yavaş kapandı.

İki adam, yaşlarının verdikleri tecrübe ve görmüşlüklerine göre bu cümleleri kendilerince yorumladılar.

"Ben Leo'nun yanına gidiyorum, amca."

Sadece kafasını salladı yaşlı adam o anda ve başka da bir şey söylemedi. Xander, adım adım kuzenine yaklaşırken bir süre öncesine kadar adını bile bilmedikleri bir kızın, Leo'ya duyduğu ilginin gittikçe büyüdüğünü düşündü. Ona göre, Umut'un yaptıkları direkt Leo'ya duyduğu ilgiyle alakalıydı. Oysa geride bıraktığı ihtiyar adamın düşüncelerini gözlerinden okuyabilseydi, onun anladığı şeyi çoktan anlamış olurdu.

Umut, Leonard'a duyduğu garip ilginin sonucu olarak ölüme yürümeyi seçmemişti. Umut, tutunacak dal bulamadığı için hayatını sonlandırmak adına ölmekte bir sakınca görmemişti. Ancak genç kız bile bunun henüz farkına varmıştı.

Dean geldiği zaman bunu konuşmaları gerekiyordu. Her şeyden önemlisi, bacağından, sahnesinden, okulundan ve hayatının devamında ne yapmak istediğinden daha önemli olan tek şey buydu. Hâlâ yaşayabileceği, yenilik ve mutlulukla dolu bir hayatı olabileceğini ona anlatmak gerekiyordu.

tg:@novaebook

BÖLÜM 14

PERİ ANNEM

Ah işte, bak anne... Geldi en sonunda. Prensesi tüm kötülüklerden kurtaracak Peri Anne burada!

Umut, gözlerini açtığında uçsuz bucaksız bir alanda olduğunu fark etti. Burayı daha önce görmemişti. Nerede olduğunu merak ediyordu. Etrafında birkaç tur dönüp kimse var mı diye bakındı. Kimseler yoktu. Bulunduğu ortam kapalı bir alan olmamasına rağmen kendisini kapalı kalmış gibi hissediyordu. Korkuyor ve bir çıkmaza girdiğini biliyordu. Sanki başına çok kötü bir şey gelmişti ve henüz farkında değildi. Bu düşünceyle birlikte içi titredi. Panikle yeniden etrafında dönüp birilerini görmeyi umut etti.[3]

Hiç kimseyi göremeyince içindeki umutsuzluk büyüdü ama o anda bir müzik duymaya başladı ve etrafına daha dikkatli bakmaya baktı.

"Kimse var mı?"

Ses veren olmadı ama uzaktan, güneş ışığının geldiği yerden, bir adamın gölgesini fark etti. İlk önce bir hayal sandı ama gözlerini kapatıp yeniden açınca adamın hâlâ orada durduğunu gördü. Nedensiz yere kalbi hızlı atmaya başladı. Sebebini, kendisini buradan

---

3. Kısım içerisindeki bale terimlerinin ve açıklamalarının tamamı; https://www.bolerodans.net/bale-sozlugu-bale-terimleri/ adresinden alınmıştır.

tg:@novaebook

kurtaracak birini görmesine bağladı ancak kalbi öyle söylemiyordu. Adamı tanıdığını hissediyordu.

Düşünmeyi bıraktı ve ilk önce usulca sonra panikle adamın olduğu yere koşmaya başladı. Koşuyordu, nefes nefese kalmıştı ve hiç durmadan, bulunduğu yerden kurtulmak için koşuyordu. Ancak bir süre sonra fark etti ki sanki bacakları boşa çalışıyordu. Bir türlü hedefine varamıyordu. Üstelik adam öylece duruyor ve yardım etmek için bir şey yapmıyordu.

Durdu. "Hey!" diyerek ellerini salladı. Bir tepki alamayınca, "Neden bana yardım etmiyorsun?" diye canhıraş bağırdı.

Adamın sessizliği, yokluğundan daha ürperticiydi. Bu yüzden, onun orada olmasından korkmaya başladı. Umut dizlerinin üzerine çöktü ve avuç içlerini yüzüne gömerek ağlamaya başladı. Sonra birden başını kaldırıp gözyaşları içinde öfkeyle bağırdı.

"Neden bu kadar yalnızım? Neden?"

Adama baktıkça öfkesi çoğaldı.

"Neden yanımda değilsin?"

Başını öne doğru eğdi. Sesi kısılmıştı. Boğazında sanki kocaman bir yumru olmuştu. Yutkunamıyor, nefes alamıyordu ancak kelimeler dudaklarından dökülmezse, kendisini ölecekmiş gibi hissediyordu. O soruyu adama mutlaka sormalıydı.

"Seni çok uzun zamandır bekliyorum ben... Neden? Neden beni buradan kurtarmıyorsun?"

Uzun bir sessizlikten sonra yeniden müzik sesi duyuldu. Belki de hiç kesilmemişti. Umut, sadece kurtulmak istiyordu ve bunun çıkış yolu olarak da o adamı görüyordu. Bu sebeple kendi kulaklarında müziğin sesi yok olmuştu. Birden aklına bir şey dank etti. Yoksa... Çıkış yolu müzik miydi? Tökezleyerek ayağa kalktı. Üstünü başını, sanki bir gösteriye çıkıyormuşçasına düzeltti.

Müziği ilk defa duymasına rağmen aslında çok tanıdık geliyordu. Yine de önemsemedi. Sadece gözlerini kapattı ve tek ayağının parmak uçlarında yükseldi. Girişinden itibaren bu koreografiyi ha-

tg:@novaebook

tırlamıştı. İlk notasyon[4] dersi için yazdığı, çocukluktan beri hayalinde olan bir dansın koreografisiydi. Parmak uçlarında yükseldikten sonra arabesk[5] ile başlıyordu. Sonra bir piruet[6] ve arından promönad[7]. Promönad ona kendini özgür hissettirirdi. Sonra pase[8] ve bir promönad daha ve tan löve[9] ile devam...

Kısa bir danstı bu evet... Nereden aklına gelmişti o durumda, bilmiyordu. Fakat dans, onun için bir yaşam aracı, hayatın anlamıydı. Dans onu her türlü sorundan uzaklaştırıp, istediği dünyaya götüren bir tür gemiydi. Dans, içine doğan bir ışık ve büyük bir umuttu! Dans ettikçe etrafında çiçekler açıyor, ağaçlar büyük bir hızla büyüyor, orman yeniden inşa edilir gibi olduğu arazi şekilleniyordu. Kendisini dansa kaptırmıştı. Öyle ki hep başına gelen gelmiş ve nerede olduğunu unutmuştu; hatta müziğin kesildiğini bile fark etmemişti. Aklına takılan tek bir şey vardı. Yaptığı dans, yazdığından daha uzun sürüyordu. Adını hatırlamadığı eski hareketler, yepyeni kombinasyonlarla vücudundan akıp gidiyordu.

Bir süre daha fark etmediği sessizlikte dans etti. Bir attitüd[10] yaptıktan sonra tekrar piruete geçti. Promönad ile başladığı yere gidip dansını bitirmek için harekete geçtiğinde ayağı birden boşa düş-

---

4. Bale yazısı

5.Arabesque: Bir bacak arkada gergin olarak havadayken kollardan biri önde ileri doğru gergin şekilde tutulur.

6.Pirouette: Bir eksende topaç gibi dönmek. Pliye ile yerden güç alıp dönülürken kollar ile de dönüşün tamamlanması sağlanır.

7.Promenade (Promönad): Gezinti demektir. Bacağı kaldırdıktan sonra yerdeki ayakla 360 derece dönmek şeklinde yapılır.

8.Retire (Rötire) veya Passe (Pase): Çekilmiş. Çalışan bacağın diğer bacağın dizine kadar çekilmesi hareketidir.

9.Tempsleve (Tan löve): Yükselerek yapılan hareket demektir. Zıplayıp yere inerken bir ayak arkada kudöpiye yapılmasıdır. // Coup de pied (Kudöpiye): Ayak bileğinin üst kısmı. Çalışan ayak buraya konulacaksa bu terim kullanılır.

10.Attitude (Attitüd): Yükseklik anlamına gelmektedir. Bacağın yüksekte tutuluşu duruşudur. Havadaki bacak dizden kırık olarak önde, yanda veya arkada tutulur.

tg:@novaebook

tü ve kendini yerde buldu.

Dansı durduğunda aniden tüm çiçekler soldu, ağaçlar yok oldu. Etraf sararmış otlarla doldu. Korku içinde gözlerini açıp nerede olduğuna baktı, hemen ardından da sızlayan ayağına...

İlk önce gözlerini birkaç kere kırptı. Çünkü gördüklerine inanamıyordu. Bacağı yerinde yoktu. İçindeki korku büyüdü ve boğazından çığlık olarak çıktı. Çığlık ardına çığlık attı. Boğazı yırtılıyor gibi bağırmaya devam etti. Sadece acısını tüm dünyaya anlatmak ister gibi haykırıyordu.

Bacağına bakarak bağırdı, ağladı, kendisini helak etti. Yorgun bir şekilde gözleri yavaşça kapanırken hâlâ hıçkırmaya devam ediyordu. Bakışlarıysa kendisine doğru gelmekte olan adama takılı kaldı.

Gözlerini göremediği adama, "Bana neden yardım etmedin?" dedi ve gözleri kapandı.

Umut hastanede bunları yaşadığı sırada; Dean sonunda Londra'ya, Umut'un teyzesi Neva'yı getirtmişti. Renée ve Ayça, Türkiye tatillerinde Neva ile tanışmışlardı ama Dean telefonda çok konuşmuş olsa da Neva'yı sadece uzaktan tanıyordu.

Kızlar, günlerdir uyanmak bilmeyen Umut'un başından ayrılamamış olmanın verdiği rehavetle, Neva'yı gördükleri anda tanıyamamışlardı. Onu en son bir buçuk yıl kadar önce görmüşlerdi. Dean'in, "Kızlar size diyorum, Neva..." demeye kalmadan ilk olarak Ayça koşup sarıldı orta yaşlı kadına.

Neva, genç kızı bir tanıdık görmenin mutluluğuyla sıkıca sardı.

Ayça geri çekilip, "Nasılsın Neva teyze?" diye sordu.

Neva yaşlı gözlerle, "Umut'u görünce daha iyi olacağım," dedi.

tg:@novaebook

Renée de aynı ilgiyi görmüş ve genç kadına kendisi de sıkıca sarılmıştı. İlk tanıştığı günden beri bu kadına karşı hep bir yakınlık duymuştu.

Neva, "Umut..." derken Dean'in ve Ayça'nın telefonu aynı anda çalmaya başladı.

İkisi de telefonun hastaneden geldiğini görünce başlarını kaldırıp aynı anda, "Hastaneden," dediler ve aynı anda yüreklerine korku salındı.

Ayça bir süre dinledikten sonra gözleri korkuyla büyüdü ve "Tamam, hemen geliyoruz," diyerek telefonu kapattı. Aynı tepkiyi Dean de vermiş ve aceleyle Neva'ya dönmüştü.

"Neva korkma, Umut iyi ama hemen hastaneye gitmemiz lazım."

Neva'nın yüreği korkuyla çarparken, Ayça da Renée'ye bilgi veriyordu. Hep birlikte aceleyle hastaneye gitmek için arabaya doğru koştular.

Neva, yeğeninin odasına girdiğinde nefesini tuttu. Yol boyunca ne yapacağını, nasıl davranacağını düşünüp durmuştu. Ona teyzeden çok anne olmuştu ve Umut, elinde büyüyen nadide bir çiçekti. Onu dalından koparıp kırmasınlar diye hayatını ona adamıştı, oysa şimdi yaşadıkları... Neva olanları duyunca kahrolmuştu. Üstelik hemen gelemiyor olması, ona hiç gelemeyeceğini zannettirmiş, içi içini yemişti. Şimdi o kadar yolu aşıp gelmişti ve kızının yanındaydı.

"Umut..." diye fısıldadı ve nefesi, dudaklarından başka cümleler çıkmasına yetmedi. Titrek eli, genç kızın terli alnına yapışmış perçemlere uzanırken, gözü örtünün altındaki bacağının yerindeki boşluğa takıldı. Dudaklarından kaçan hıçkı-

tg:@novaebook

rık, o anda söyleyemediği, soramadığı pek çok şeyi anlatmaya yetiyordu ancak bunu anlayan bir tek Dean'di.

"Neva, göründüğü kadar kötü değil... Gerçekten..."

"Gerçekten," diye Dean'in sözlerindeki vurgu merkezi olan o anlamsız kelimeyi tekrarladı Neva.

Gerçekten o kadar kötü değil miydi? Eline ilk geldiğinden beri tek hayali dans etmek olan bir bebekti Umut. Yıllarca o hayalin peşinde beraber koşmuşlardı. Konservatuvardan önce gittikleri dans ve müzik kursları, konservatuvarda daha fazla çalışma yapabileceği kurumların peşinde koşmaları... Üstelik bunları yaparken toplu taşımalarda saatlerce yol tepmek zorunda kalmaları da cabasıydı. O toplu taşımalarda yanında minik kızla ayakta giderken bir yandan da kitap okumaya çalışmaları; dengeleri bozuldukça Umut'un bale duruşlarını muzipçe otobüsün salınmalarına uydurmaları...

Gerçekten ne?

Umut'un gözlerinde hiçbir zaman kara boşluklar görmemişti Neva.

"Hâlâ gözlerinin içi gülüyor mu?"

Bunu, odadakilere mi sormuştu yoksa kendi kendine mi tekrarlamıştı, farkında değildi. Fakat karanlık bir sis gibi odaya yayılan sessizlikten anladığı, Umut'un gözlerinin içi gülmüyordu.

Güzel yeğeni hayattaki tek amacını yitirmişti, öyle ya, nasıl gülsün...

"Tekrar gülecek," diye fısıldadı Ayça.

"Dans etmeden gülmez," dedi Neva sessizce. Umut'un yatağının kenarına, olmayan bacağının yarattığı boşluğa yan oturmuştu. Bir eli, genç kızın serum için iğne takılmış olan elinin üstünde incitmeye korkar vaziyette duruyordu. "Dans edemeden..."

Kızın yüzüne bakarken, açılmamış gözlerinin ardındaki

tg:@novaebook

kış soğuğunu görüyordu. Yüzündeki her bir çizgi, Umut'un içine düştüğü karanlığın oluk oluk akan çaresizliğini taşıyordu sanki.

"Nasıl iyileştireceğim?" diye Türkçe fısıldadı bu sefer.

Ayça, Neva'nın sözlerini fısıltıyla tercüme etti Dean'e, sonra da bakışları arkadaşını buldu. Yaratmaya çalıştıkları tüm iyimser ortama karşı, bu sorunun cevabını kimse bilmiyordu.

"Umut tekrar dans edebilecek," derken Dean'in sesi kuvvetliydi.

Neva bir an için gözlerini kapadı. Suratını buruşturarak derin bir nefes alırken sinirlenmeye başlamıştı. Fakat öfkesinin kime ve neye olduğunun bilinciyle Dean'e patlamadı.

"Evet, dans edebilecek," diye tekrarladı kendini Dean.

Sonra Neva'nın omzuna elini koydu ve kadının kendine bakması için hafifçe sıktı. Bir kuğu nezaketiyle dönen kadının güzelliğini, bir kez daha takdir ettikten sonra fısıltıyla konuşmaya devam etti.

"New York'ta özel protezler yapan bir doktorla çoktan konuştuk, biliyorsun." Dean'in gözlerinin içi gülüyordu, Neva bunu kolaylıkla ayrımsadı. Adam, anlatacağı şeye inanarak konuşuyordu. "Daha önce de birkaç balerin ve bir balet için ampute bacak yapmış. Burada tek sorunumuz, dans ederken bacağı kontrol edebilmesi için ayağının, bacağına eklenmesi gerektiğiydi." Apar topar ameliyata alınırken bu detayı bilmiyor olmak, protez sürecini zorlaştırmıştı elbette.

"Yani..." diye sordu Neva, telefonda önceliği Umut'un son durumu olduğu için bu kadar detaydan haberdar değildi.

"Yani, Umut yine dans edebilecek ancak önce protezin hazırlanması, proteze alışma süreci ve zorlu bir yolun sonunda..."

"Bu süreç içinde de kendini karanlığa gömmesine izin veremeyiz," derken Renée, Neva'nın eline uzanıp tuttu.

tg:@novaebook

Neva'nın bakışlarında belirmeye başlayan kararlılık, Dean için atılan ilk adımdı. Şimdi teyzesiyle birlikte Umut'u tekrar hayata döndürmeleri daha kolay olacaktı. Uzun bir yolculuktu çıktıkları ancak kesinlikle elleri daha güçlüydü.

"Peki, bu kurşun meselesi, Umut nasıl vurulmuş? Hem de en korunaklı yerde!"

Dean bu sözlere mahcupça bakarken bu sefer konuşan Ayça oldu.

"Biliyorsun, Leonard, Umut'un kurtardığı adam da bu hastanede... Umut onu görmek istemiş..." derken Neva'nın kaşları çatıldı. Yeğeninin neden böyle bir şey yapmak istediğini anlayamamıştı.

Ayça bu ifadeyi görünce hızla devam etti. "Henüz neden böyle bir şey yapmak istediğini biz de bilmiyoruz ama eminim, geçerli bir nedeni vardır. İşte o sırada, bir adam Leonard'ı öldürmeye teşebbüs etmiş ve Umut buna engel olurken yaralanmış." Ayça sözlerini bitirirken Umut'un kendini kurşunların önüne attığını söylemek istemedi. Kadın yeterince perişan olmuştu, bir de yeğeninin hayattan vazgeçtiğini gösteren bir hareket yaptığını bilmesine gerek yoktu.

Neva'nın gözyaşları devam ediyordu. "Anlamıyorum. Madem adamın başında böylesine bir bela var, neden başında polis ya da güvenlik durmuyor?"

Burada söze Dean karıştı. "Aslında babası ve kuzeni hep burada ve bir de kapısında babasının sağladığı bir koruma var ama öncesinde tüm görevli hemşireler acil bir kod alıp başka odadaki hastaya yöneliyor. Sonra da sahte bir hemşire, korumaya, Bay Evertone, aşağıda sizi çağırıyor, diye bilgi veriyor. Yani, birileri dersine iyi çalışmış!"

Neva'nın bu duruma canı çok sıkıldı. "Bu bahsettiğiniz Leonard, bilmemesi gereken bir şeyler biliyor belli ki ve bu yüzden susturulmak isteniyor. Peki, ya benim Umut'um da o kişilerin hedefi olduysa?"

tg:@novaebook

Hiçbirinin aklına gelmeyen gerçekle sarsılan odadakiler nefeslerini tuttu. Daha önce olmadıysa bile, bu geceden sonra Umut hedef hâline gelmiş olabilirdi. Dean yerinde dikleşti. "Ben Emmet ile konuşayım," diyerek odadan aceleyle çıktı.

Kızlar ise bu tür bir şeyi hazmedemedikleri için gözleri korkuyla açılmış ve sessizce yerlerinde bekliyorlardı. Umut'un hâlihazırda bir sorunu olmuştu, yeni bir tanesine daha ihtiyacı yoktu!

@novaebook

tg:@novaebook

BÖLÜM 15

AVCI PEŞİMİ BIRAKTI

Dinliyor musun anne? Sessizliği dinliyor musun? Avcı en sonunda prensesin yanından uzaklaştı. Demek ki gerçekten onu azat etmiş!

"Hadi Neva," diyen Dean, bir yandan da kadına eliyle kapıyı gösteriyordu.

"Ama Bay Dylann..."

"Öncelikle bunu konuşmuştuk Neva, lütfen sadece Dean de!"

Neva tebessüm etti. "Tamam, Dean."

"Ve *ama* yok. Uçaktan inip direkt buraya geldin. Kaç saatlik yolculuk. Hiç mi yorulmadın? Bu gidişle Umut uyanınca sen uyuyakalacaksın."

Neva yenilmişti. Umut'un yanındayken uyuyamazdı. Geldiğinden beri başka bir yerinde hasar var mı diye kontrol ediyordu. Genç kızın her iç çekişli nefes almasında ayaklanıp yanına koşuyordu. Gerçekten de Umut uyandığında kendisi uykuya dalacak gibiydi.

"Ama çok kalmayalım, olur mu? Birazcık dinlensem yeter."

"Tamam, söz," diye gülümsedi Dean.

Kadının özverisine, endişesine hayranlık duyuyordu. Ta-

tg:@novaebook

mam, böyle söyleyince garip geliyordu belki ama kendisinden olmayan bir çocuğu böylesine sahiplenmesi, Dean'i çok etkilemişti.

Neva ayağa kalktı ve sonra aklına yeni gelmiş gibi Dean'e döndü. "Şu konuşacağın adam, Umut'un güvende olduğunu söyledi mi?"

Dean sıkıntıyla iç çekti. "Açık konuşacağım Neva. Şu süreçte düşman kim, amacı ne ve gerçekten Leo gibi bir çocuğu neden öldürmek istiyor, bilmiyoruz. Bu yüzden tehlikenin boyutu sadece bizim gördüğümüz ve tahmin ettiğimiz kadar. Biz de Emmet ile Umut'a da bir koruma vermeye karar verdik. Şu anda dışarıda. En azından bizler arada odadan çıktığımızda, Umut güvende olacak!"

"O genç adamında koruması vardı ama olanlara bir bak," diyerek Umut'un kolundaki yarayı gösterdi.

"Haklısın, bu yüzden adamlar daha çok tembihli ve silahlı! Merak etme!"

Nasıl merak etmezdi ama şu anda başka bir ülkede yapacakları sınırlıydı. O yüzden Dean'e güvenmek zorundaydı.

"Tamam," diyerek odadan çıktı.

Dean arabaya bindiklerinde neden kendi evine gittiklerini Neva'ya açıklarken, kadın işin hukuki yönünü hiç düşünmediğini fark etti. Sonuçta genç bir adam bıçakla yaralanmış, hâlâ uyanmamıştı. Ayrıca Umut'un başına gelenler de vardı. Bu nedenle Dean'in anlattığı her şeyi yol boyunca dikkatlice dinledi ve davayla ilgili bilgileri almayı da ihmal etmedi.

Alışık olmadığı yargı sisteminde işin çok da uzamayacağını öğrendiğinde biraz sevindi, biraz da korktu.

tg:@novaebook

Bu saçmalığın en azından kâğıt üzerinde Umut'tan uzak kalacak olması sevindiriciydi. Umut'un bacağını kaybetmesine sebep olan o aptal aileyle sürekli görüşmelerini gerektirecek bir durum olmaması, tabii ki Neva'nın en büyük beklentisiydi.

Ancak Umut'un bir şekilde karamsarlıktan çıkamama ihtimali ise Neva'yı korkutuyordu. Olay bu kadar çabuk kapanırsa, Umut her şeyi bırakıp Türkiye'ye dönmek isteyebilir ve hayatını mahvedecek bir depresyona girebilirdi.

Daldığı düşüncelerden Dean'in sesiyle çıktı.

"Her şey iyi olacak," dedi Dean yanında oturan kadına. Umut'un yanından ayrıldığından beri, yine gözlerinde o hüzün vardı.

"Düşündükçe kendini daha fazla korkutuyorsun. Bu bir savaş ve sen, komuta merkezisin. Soğukkanlılığını ve otoriteni asla yitirmemelisin."

Neva bir an için kafasını kaldırdı. Evet, Umut'un korkularını tahmin edebiliyordu ve o tahminlerden yola çıkarak kendi korkularıyla da bu şekilde başa çıkması gerekiyordu. Bu bir savaştı ve o daha evvel, Umut'un ailesi öldüğünde benzer bir savaşı kazanmıştı. Karşılığında da Umut'u sağlam bir genç kız olarak büyütmenin ödülüyle keyifleniyordu.

Yeni bir savaş için enerjisi de isteği de vardı. Umut onun kızıydı ve onu karanlığa kaybetmeyecekti!

"Odanı göstermeme izin ver lütfen," diyen Dean'i takip eden Neva, ilk kez adamın ne kadar çabaladığının da farkına varmış oldu. Üstelik bu ameliyatlar ve her şey için bir sürü de para harcamış olmalıydı.

tg:@novaebook

"Dean, her şey için gerçekten ama gerçekten çok teşekkür ederim. Fakat bizim konuşmamız lazım."

"Konuşacağımız kısım mali kısımsa, bunu telefonda konuşmuştuk zaten Neva. Tekrar tekrar konuyu açmanın bir anlamı yok," diyen adam, kadına verdiği odanın kapısını açarken telefondaki kısa cümleyi tekrar etti. "Her şeyi Umut'un öğrenci sigortası hallediyor. Sigortanın işlemediği yerde tabii ki ben bunu kimseye bırakmayacağım ama benim ödemem seni rahatsız edecekse Evertone'ın..."

"Hayır hayır... O hiç olmaz. Senden de böyle bir şey beklememiz..." Neva'nın paniklemiş heyecanına gülümseyen Dean, kadının işin para kısmını düşünmesini istemiyordu.

"Neva, lütfen," derken gözlerindeki samimiyet, kadının derin bir nefes almasına sebep oldu. Zaten adam işini gücünü bırakmış, sürekli bu işin peşinde gezer hâle gelmişti. Bilmediği bürokrasi içinde bir de kendi kaprisleriyle yormak haksızlık olurdu.

Neva, "Peki, pes ediyorum," dediğinde yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"İyi uykular." Kadının girdiği odanın kapısını kapatan Dean de gülümsüyordu.

Neva'nın gelişi onlar için gerçekten iyi olacaktı.

Duşunu alıp birkaç saat uyuyan Neva, salona indiğinde daha sakin düşünebiliyordu. Pencerenin kenarında duran koltuğa oturup da sessizliği fark edince, evde yalnız olduğunu düşünmeye başlamıştı. Evet, büyük bir evdi ancak birileri olsa illa ses çıkardı.

Derken gözleri, üstünde *Umut* yazan bir poşete takıldı.

tg:@novaebook

Muhtemelen Umut'un eşyaları olmalıydı. Dean, kızların bir süre onunla kalmasını istediğini söylemişti ama neden bu kadar az eşyası vardı? Belki de diğerlerini çoktan...

Neva'nın düşünceleri durdu. Evet, haklıydı. Umut'un eşyaları vardı içinde. Fakat düşündüğünün aksine poşetin içindekiler farklı görünüyordu. Neva sorunun ne olduğunu anlayamıyordu.

"Kazada üstünde olan eşyalardı Neva teyze," dedi Ayça merdivenlerden inerken.

"Ah..." Neva yine fısıldamıştı. Sesi, sanki düşüncelerinin ekosu gibiydi. Aslında konuşmak istememesine rağmen kafasındakileri durduramadığı için bilinçsizce dudaklarından dökülen kelimeler, o boşluğun ve isteksizliğin yansımasını taşıyan tonlamada oluyordu.

"Pantolonunu..." Ayça, sesinin titremesine engel olamadığı için cümlesini bitiremedi. "Onu attık," diyebildi sadece.

O arada Neva'nın eline Umut'un deri ceketi geçti.

"Onu kuru temizlemeye vermeyi unutmuşuz kargaşada."

Ceketin alt kısımlarında kan lekeleri vardı. Neva'nın elleri titrerken gözleri doldu. Buraya yeğenin cesedini almaya da gelmiş olabilirdi. Şükretmeli ve güçlü olmalıydı.

"Ben hallederim," derken gözyaşları içinde gülümsüyordu. Ceketi eline alıp, odasındaki banyoya doğru giderken yumruklarını o kadar sıkıyordu ki canı acımaya başlamıştı. Hırstan mı, öfkeden mi yoksa üzüntüden mi, kendisi bile bilmiyordu.

Belki de hepsi bir aradaydı...

tg:@novaebook

BÖLÜM 16

CÜCELER KABULLENDİ!

Hem de yedisi birden, değil mi anne? Yedisi de artık prensesi çok seviyor!

Neva, elindeki deri ceketi nasıl temizleyeceğini bilmiyordu, en azından hangi deterjanı kullanmasını gerektiğini. Aklını, ceketteki kan lekelerinden ziyade bununla yormaya çalışıyordu demek daha doğru olurdu.

Küçük boy bir el havlusunu ıslatırken, sabun dâhil hiçbir şey kullanmamaya karar verdi. Elindeki ceketi aldıkları günü hatırlıyordu. Umut'un İngiltere'deki sınavı kazandığını öğrendikleri gündü. Nasıl mutlu olmuşlardı ve ne hayalleri vardı.

Umut okulunu bitirdikten sonra teyzesiyle birlikte İngiltere'de yaşamayı hayal ediyordu. Peki, İngiltere onlara ne getirmişti? Tüm hayallerini yıkmaktan başka ne yapmıştı?

Neva bir an haksızlık ettiğini düşündü. Bacağının kesilmesi Umut'un kaderinde varsa, Türkiye'de de bu olabilirdi. Üstelik burada Dean ve kızlar vardı. Umut, hiçbir zaman böyle arkadaşlıklar kurmaya hevesli bir çocuk olmamıştı. Fakat Renée ve Ayça, Umut'un hayata bakışını da çok değiştirmişlerdi.

Neva, ceketteki kurumuş kanları suyla çıkarabildiğini fark ettiğinde hüzünle gülümsedi. Hayatlarındaki tüm sorun-

tg:@novaebook

ları işte böyle temizleyeceklerdi. Birer birer hepsiyle savaşıp, Umut'un gözlerine tekrar yaşama sevinci dolmasını sağlayacaklardı.

Lavabo tezgâhına yaydığı ceketin uçlarını temizlerken astarında bir şey olduğunu fark eden kadın, hangi cebin delik olduğunu bulmaya çalıştı. Delik cebi bulduktan sonra astara ulaşmak için deliği biraz daha genişlettiğinde yakaladığı şeyi dışarı çekti. Bu bir USB bellekti.

Eğer yanlış hatırlamıyorsa Umut bu tür bellekleri pek kullanmazdı. Onun yanında taşıması gereken şeyler genellikle müzikleri oluyordu ve bunun içinde Ipad kullanıyordu. Hatta çok çok lazım olur da ödev dosyası taşıması gerekirse diye bir tablet almışlardı ama... Ceketinde taşıdığına göre önemli olduğunu düşünüp, kızlara vermeye karar verdi.

Belleği cebine attı ve ceketle ilgilenmeye devam etti. Bir süre sonra işi bitmişti ve aşağıya, salona indiğinde Dean'in de gelmiş olduğunu gördü.

"Merhaba," diye gülümseyerek kendine yaklaşan adama, "Merhaba," diye karşılık verdi.

Salonun cam kenarında bilgisayarında çalışan Ayça'nın yanına gidip, USB belleği gösterdi. "Bunu, Umut'un ceketinin astarında buldum."

Ayça kaşlarını çatarak, merakla belleği almak için elini uzattı. Ne olabileceğini düşünürken aklına Umut'un hastalığı geldi. Türkiye'den almış olduğu test sonuçlarını içeren bir bellek olabilirdi. "Bunda belki lösemiyle ilgili test sonuçları vardır."

Neva yine elinde olmadan hüzünlendi. *Güzel kızının başına neler gelmişti böyle?* Her yalnız kaldığında kendini paralıyor ve daha ne yapabileceğini düşünüp duruyordu. Türkiye'de en baştan başlayacaklarını bile bile oraya dönmeyi de düşünmüştü. Sanki böyle durup bir şey yapamıyor oluşu, yeğenini yalnız başına bırakmış gibi hissetmesine sebep oluyordu.

tg:@novaebook

Neva'yı izleyen ve senelerdir ilgilenmekle yükümlü olduğu üç genç kız sebebiyle baba hisleri sivrilmiş olan Dean, uzun zamandır bir kadının mimiklerinden ne anlaması gerektiğini çok iyi bildiği için Neva'nın içten içe kendisini kahrettiğini görüyordu.

Dean, "İstersen, ne olduğuna Ayça bir baksın?" diye sordu.

Ayça, böyle bir şeyi Umut'un elinde gördüğünü hatırlamadığı için belleğin içinde ne olduğunu merak etti. Onay almak için Neva'ya baktı.

Neva, yeğeninin hastalığıyla ilgili önemli bir şey olabilir diye, "Bakalım," dedi.

Dean doğru kararı verdiğini düşünüp tebessüm etti ve onları yalnız bırakmak, ayrıca içecek bir şeyler hazırlamak için mutfağa doğru gitti.

Neva, Ayça'nın yanına oturup heyecanla beklemeye başladı. Ayça, USB belleği usulca yerine taktı ve sürücünün gelmesini bekledi. Açılan sürücüde ortaya çıkan dosyalara merakla bakıyorlar ama pek bir şey anlamıyorlardı. Ayça birkaç şeyi okumak için dikkat kesilirken, Neva genç kızın anlayıp, kendisine de söylemesini bekliyordu.

"Açıkçası Neva teyze, bir şey anladığımı söyleyemeyeceğim. Ama... Burada *Evertone Private Limited Company* diye bir şirket ismi geçiyor."

Tam o sırada salona geri dönen Dean söylenen şirket adını duydu.

Neva, "Bunların Umut ile ne alakası var ki?" diye Türkçe sordu.

"Vallahi ben de tam onu düşünüyordum Neva teyze," dedikten sonra yanlarına gelen Dean'in de anlayabilmesi için sözlerini İngilizceye çevirdi.

"Sanırım belleğin içindekiler Umut ile ilgili bir şey değil. Ver, bir de ben bakayım." Dean elindeki bardakları masaya

tg:@novaebook

bırakıp bilgisayarı aldı ve açık olan dosyayı incelemeye başladı. Önündeki dosyayı okudukça kaşları çatılıyordu. Ayça ve Neva merakla beklerken; Dean, "Evet, bunların Umut ile alakası yok ama..." dedi ve *bir dakika* işareti yapıp telefonunu çıkarttı.

"Emmet, benim evime gelebilir misin? Hayır... Yani, evet aslında ama..." Kaşları çatık şekilde konuşmayı dinleyen Ayça, Evertone'ın kim olduğunu söylediğinde Neva'nın gözlerine yerleşen öfke elle tutulacak gibiydi. "Tamam, bekliyorum."

Telefonu kapatan Dean, Neva'nın öfkesiyle yüzleşti.

"Neden buraya..." Neva cümlesini tamamlayamadan Dean onun sözünü kesti.

"Bu dosyalar onun şirketiyle alakalı, sanırım bir yolsuzluk söz konusu ve işin ucu Umut'a da dokunduğu için artık bu sorunu çözmeliyiz!"

Ayça ve Neva, durumu anlamıyorlardı.

Neva, "Bu USB belleğin Umut'ta ne işi olduğunu merak ediyorum. Yani siz demiştiniz ki Umut, o çocuğu tanımıyor," dedi.

"Evet, Neva teyze tanımıyor ve inan, bu sorunun cevabını ben de merak ediyorum," diyerek cevap ondaymış gibi Dean'e baktı.

Dean düşünceli bir şekilde iç çekti. "Umut, Leo'nun yanına ilk ulaştığında, yani bardan çıktıktan sonra, bilincinin henüz tam kapalı olmadığını söylemişti. Bu belleği, Umut'un ceketine Leo koymuş olabilir."

Gittikçe polisiyelik bir durum hâlini almaya başlayan bu durum bile, Neva'nın Bay Evertone ile karşılaşma gerginliğini gölgeleyemiyordu.

"Ona sakin davranacağımın garantisini veremem Dean. Belki de burada olmasam iyi olur."

tg:@novaebook

Dean, Neva'nın haklı sebeplerini biliyordu.

"Emmet'ın, Umut'a yaşattıklarına haklı demiyorum Neva... Fakat sadece bir an için Umut'un, Leo ile aynı durumda olduğunu düşün. Suçlu olarak sorguya alınan birine..."

Bu sefer Neva elini kaldırarak Dean'i susturmaya çalıştı.

Neva böyle bir durumu tabii ki hoş karşılamaz ve tepki gösterirdi ama Umut'un tüm hayatını, birkaç saat içinde ortaya çıkabilecek bir gerçek sebebiyle elinden almışlardı.

"Suçlu olduğu açıkça belli olana kadar o kadar fevri davranmazdım, emin ol!"

"Ben onu savunmuyorum Neva, yanlış anlama ve inan, ben de senin kadar çok kızdım. Ama Leo, Emmet'ın tek oğlu ve onun gerçek anlamda hayatı!"

Neva bu sözlerden sonra kızgın olmak istemiyordu çünkü az da olsa karşı tarafı anlıyordu ama kendine engel olamıyordu.

"Yine de ben burada olmasam daha iyi," diyerek ayağa kalktı.

Dean onun kolundan tutarak, "Lütfen Neva, sadece otur ve dinle. Bu Umut için de önemli!" dedi.

Neva bir Ayça'ya bir Dean'e baktıktan sonra ortamı bozmak istemediği için yerine geri oturup, Bay Evertone'ın gelmesini beklemeye başladı.

Aradan bir buçuk saat kadar geçtikten sonra Dean Dylann'ın evinin kapısı çaldığında kapıyı açmaya Ayça gitti. Dean, Umut'un bacağı sebebiyle hastaneye yatmasından sonra evdeki tüm görevlileri izne yollamıştı. Evertoneların başın-

tg:@novaebook

da bir dert olduğu ve bu derdin bir şekilde kızlara sıçradığı belliydi. Kızların güvenliklerini riske sokacak herhangi bir durum oluşturmak istemiyordu. Yanında çalışan insanlar ailesi gibi olsa da kendi aileleri olan bu insanlar, kolaylıkla onların tehlikede olması hâliyle manipüle edilebilirlerdi.

Gençliğinde subay olan, daha sonra aile işine giren Dean, istihbaratta geçirdiği birkaç yılın ardından tüm hayatını kaplayacak bu çok hamleli kararlarla yaşamını şekillendirmişti. Olmamış riskleri bile önceden tartmak ve onlarla ilgili önlemler almak onun için çok standart bir rutindi.

Kapıyı açan Ayça, önde Bay Evertone'ı, arkasında da Xander'ı gördüğünde sinirlerinin zıpladığını hissediyordu. *Kol çantası gibi her yere taşıyor muydu bu adam yeğenini yani?*

Geçebilmeleri için yol verdikten sonra, hiç de uygun olmayan bir biçimde içeri doğru bağırdı; sanki içeridekiler, geleceklerden haberdar değilmiş gibi!

"Dean! Bay Evertone ve yaveri geldi!"

Xander, Ayça'nın sözlerinden sonra gözlerini kısarken haksız oldukları konumları dolayısıyla o an için susmayı tercih etti. Fakat bu kız, kesinlikle sinirlerini zıplatıyordu!

Dean kapıya gelip, "Emmet," diyerek elini uzattı. Ardından Xander'e dönüp, "Merhaba Xander," dedi.

Xander, "Merhaba Dean," derken gözü Ayça'ya takılıyor, genç kız ise ona en ölümcül bakışlarını yolluyordu.

Dean, "İçeri geçelim," dedikten sonra salona doğru yürümeye başladı. Hepsi salona geçip Neva'nın yanına gitti.

Emmet nezaket gereği elini uzattığında, Dean hemen tanıştırma faslına geçti. "Bayan Neva Saylan. Umut'un teyzesi."

Evertone ve Xander, bir an için sessizliğe büründüklerinde, Evertone tokalaşmak için uzattığı elinin neden havada kaldığını anlamış oldu.

"Bayan Saylan... Ben..."

tg:@novaebook

Neva'nın ateş saçan gözleri Evertone'ın gözlerinin içine bakıyordu. Tek kelime etmeden arkasını dönüp yemek masasını görecek şekilde tekli koltuğa oturduğunda, konuşacak bir şey olmadığını belli etmiş oldu.

"Emmet," diyen Dean, çaresizlik içinde Neva'nın arkasından bakan adamın ilgisini çekmeyi başardı. "Bunu görmen lazım!" dedikten sonra onu bilgisayara yönlendirdiğinde, Ayça da söylene söylene Neva'nın yanına gelmişti.

"İçecek bir şey alırlar mı acaba?"

Neva şaşkınlıkla Ayça'ya baktı, kızın da onlara sinirli olduğunu biliyordu. Fakat sesi öylesine merhamet dolu ve şefkatli çıkmıştı ki kadın bir an için belki de Ayça'yı yanlış anladığını düşünerek kendi algı sağlığını sorgulamak zorunda kalmıştı. Ta ki Ayça'nın ikinci cümlesine kadar; "Fare zehri garajda olmalı!"

Yemek masasının etrafında bilgisayara bakan adamlar genç kızın Türkçe cümlelerini anlamamışlar ve baktıkları şeyin gerçekliğiyle sarsıldıkları için pek de ilgilenmemişlerdi.

Ayça'nın sözlerinden sonra Neva'nın kısa bir an gülümsemesine takılan Dean, ilgisini tekrar konuşmaya başlayan Emmet'a yönlendirdi.

Emmet, "Bu nasıl olur?" diye fısıldadı. "Yani tüm bunların sebebi..." derken adamın sesi titremişti.

Xander şok içinde ekrana bakarken mırıldandı. "Leo o akşam bize bundan bahsedecekti."

Emmet, yeğenine döndü. "O gece neler oldu Xander? Bana söylemediğin ne var?"

Xander şaşkınlıkla amcasına döndü. "Ben... Bir şey yok amca, Leo zaten doğru düzgün bir şey söylemedi. Sadece büyük hayal kırıklığı yaşadığını ve ertesi gün şirkette kıyamet kopacağını söylemişti. Ne kadar ısrar etsek de bir şey söylemedi. *Her şeyi yarın öğrenirsiniz*, dedi. Biliyorsun, ne kadar

tg:@novaebook

yakın olursak olalım, Leo, kendi işine kimseyi karıştırmazdı. Biz de çok sorgulamadık. Sadece içip biraz rahatlamak istiyordu."

Xander, aklına gelen konuşmalardan durumun bu kadar kötü olduğunu anlamadığı için kendine kızıyordu.

Emmet, "Neden hemen bana gelmedi?" derken gözleri dolmuş, kendi kendine mırıldanmıştı. Oğlunun böylesi bir kumpası açığa çıkarır çıkarmaz kendisine gelmemiş olmasını anlayamıyordu.

Xander yanında oturduğu amcasının yıkılışını izliyordu. Yine de "Kardeşini her zaman kolluyordun amca!" demekten kendini alıkoyamadı. Küçük amcasının babasına yaptıklarından sonra Xander'ın o amcasıyla arası açıktı. Babası, amcasının yüzünden aile şirketinden ayrılıp, hisselerini Xander'a devrederek annesiyle birlikte dünyanın diğer ucu Amerika'ya yerleşmişlerdi. Xander ise ailesi gibi gidip yenilgiyi kabullenmek istememişti. Bu bile küçük amcasına karşı kazandığı bir zaferdi. Onun için kendi ailesinden sonra tek ailesi, Emmet amcası ve Leo idi.

Emmet bu sözlerdeki haklılık payını bildiği için bir şey diyemedi.

"Leo, elinde sağlam deliller olmadan gelmek istememiş olabilir. Biliyorsun, biraz garanticidir Leo." Xander'ın canı çok sıkkındı. "Eğer konunun bu detaylarını bilseydim, o akşam onu bara götürmek yerine sana gelmesini sağlardım. Bir kıyametin kopacağından bahsettiğinde, hayati riski olmayacak basit bir tartışma çıkacağını düşünmüştüm."

Neva, artık adamların harıl harıl ne tartıştıklarını öğrenmek istiyordu. Emmet'ın suratındaki ifadenin sebebini merak etmişti. "Yani şimdi tam olarak neler oluyor?" diye yanlarına geldiğinde Dean, Neva'ya durumu anlatmaya başladı.

"Bu USB de Emmet'ın yani Bay Evertone'ın kardeşinin, Evertone şirketlerinde yaptığı yolsuzlukların kanıtları var.

tg:@novaebook

Leo bunları bir şekilde ele geçirmiş olmalı. Bara gittikleri gece de bu sebeple saldırıya uğradığını düşünüyoruz. Her ne kadar hastanede yakalanan adam konuşmayı reddetse de Xander ile benim düşüncem aynı. Yani kısacası Leo'nun başına gelenler amcası tarafından olmalı!"

Bu sözler dile dökülünce Emmet'ın kanı donmuştu.

Xander ise bu duruma hiç şaşırmamıştı. Amcasından hiç hazzetmediği için ondan beklerdi. Kısa bir sessizlik olduğunda Ayça da masaya gelmişti.

Neva'nın aklına yine en olmadık şey gelmişti. "Hastanedeki saldırının da sebebi buysa, Umut hâlâ orada tehlikede mi?"

Neva'nın kaygısı, Bay Evertone ve Dean'in kaşlarını çatmasına sebep oldu.

"Sanmıyorum Neva," dedi Dean. "Umut, Leo'ya yapılan saldırıdan aklanmamış olsa belki tehlikede olurdu. Yani, işi onun üstüne yıkmak istedikleri için... Fakat özellikle hastanedeki saldırıdan sonra Umut'un üstüne yıkılabilecek bir suç kalmadığı için, bence artık tek hedefleri Leo."

Emmet, duyduğu her sözle daha çok sarsılıyordu. Biricik oğlu hâlâ tehlikedeydi. Üstelik kendi kardeşi tarafından!

"Ayrıca," diye devam etti Xander. "Saldırıdan sonra Umut ve Leo'nun katına sivil giyimli özel güvenlik görevlileri yerleştirilmesini sağladık. Odaları sürekli gözleniyor. Yani Dean'in kendi adamı haricinde birçok güvenlik daha var."

Neva'nın bir parça olsa da içi rahatlamıştı.

"Bununla ben ilgilenirim," diyen Emmet kararlı bir şekilde USB belleği bilgisayardan aldı ve ayağa kalktı. Ayça'nın gözü bellekteydi ama içi oldukça rahattı. Eğer Emmet Evertone bunu polise vermeyip kendi içlerinde halletmeye kalkarsa, kaşla göz arasında kendi bilgisayarına kaydettiği dosyaları rahatlıkla davanın savcısına ulaştırabilirdi. Üstelik Umut'un

tg:@novaebook

bacağı için açmadığı davayı, savcı bilgi saklamaktan açabilir ve öyle ya da böyle Emmet Evertone takdiriilahinin kutsal kılıcını tatmış olurdu!

"Artık Umut'un yanına gidebilir miyiz? Üstelik Renée'nin canı sıkılmıştır." Neva, Umut'tan yeterince ayrı kaldığını hissediyordu. Hem uyanırsa yanında olması lazımdı.

"Tabii ki," diyen Dean, Emmet'ın varlığının Neva'yı zorladığının farkındaydı. Böylece, kibarca Emmet ve Xander'a gitmeleri gerektiğini de belli etmişti.

"Fakat Umut'a gitmeden önce uğramamız gereken bir yer var. Sana bir şey göstermek istiyorum," diyen Dean, bir yandan Emmet ve Xander'ı geçirmek üzere kapıya doğru ilerliyordu.

"Ama Umut..." Neva itiraz edecekti ki Dean'in planını bilen Ayça, "Umut'a ben giderim," diyerek Neva'yı, Dean'in planını bozmaktan alıkoymuş oldu.

Ayça için, "Sana bir taksi çağırayım," diyen Dean'e ise itiraz Xander'dan geldi.

"Emmet amcam şirkete geçecek ama ben de hastaneye gidiyorum. Bayan Vardar'ı ben götürürüm," derken bir yandan da hafifçe kızı kolundan ittirdiğinde, Türk kızının genlerindeki ateş halaya kalkmıştı.

Neva'nın çaresiz kabullenişiyle Dean'in arabasına ilerleyişinin ardından, Emmet Evertone da şirketten gönderilen kendi arabasına binince, Ayça ve Xander yalnız kalmış oldular.

"Ben kendim giderim. Nasıl bir aptalsın ki seninle geleceğimi düşündün!"

Yola doğru hareketlenen Ayça'nın yanına koşan Xander, kızın haklı kızgınlığına sinir olmaya başlamanın verdiği hırsla, iri adımlarla önüne geçip gözlerinin içine baktı.

"Saçmaladığının farkındasın, değil mi? Sadece seni has-

tg:@novaebook

taneye götürmeye çalışıyorum! Kiralık katillerin dolandığı bir durumda bundan daha doğal ne olabilir?"

"Asıl saçmalayan sensin! Sen, o kiralık katilden daha tehlikelisin! Umut'u, Bay Evertone'a ittiren sendin!"

Xander sadece bir gerçeği dillendirmek için gayriihtiyari mırıldandı. "Ben değildim!"

Ayça bu sözlere daha çok öfkelendi. "Ne fark eder? Onlardan biriydin. Kiralık katil Bay Leonard'ı öldürmeye çalışıyor ki inan bana, hiç umurumda değil! Fakat sen daha kötüsün!"

Xander yediği sözlerin şokuyla sarsılırken, Ayça istediği her şeyi söyleyememenin verdiği sinirle Türkçe söylenmeye başlamıştı. Bir yandan da bir taksi bulmak için yoluna devam ediyordu.

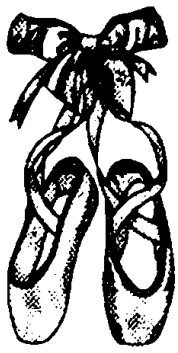
"Zevzeğe bak, zevzeğe! Yeşilçam filmi çünkü bu! Kiralık katilin işi gücü yok beni bulacak! Ha paşam, ha! Salak! Suçluluktan ne halt edeceklerini şaşırdılar artık!"

Fakat azimle arkasından gelen Xander'ın, çeviri programı sayesinde yarım yamalak da olsa kızın sözlerini öğrenmeye çalıştığını bilmiyordu.

"Evet, suçluluktan!" diye arkasından bağıran Xander'a ağzı açık şaşkınlıkla dönen Ayça, delikanlının elindeki telefonu görünce telefonu tutuş şeklinden ne yaptığını hemen anlamıştı.

"Bak bunu da çevirt o elindeki telefona!" dedikten sonra tekrar bağırdı. "Sap döner, keser döner, gün gelir hesap döner!"

tg:@novaebook

BÖLÜM 17

KİMİN AYAK SESLERİ?

Birileri geliyor anne... Kötü kraliçe pişman olmuş ve aslında o kadar kötü değilmiş diyorlar... Peki, kötü olan ben miyim? Çünkü tek cezayı ben çekiyorum...

"Bir tane Türk arkadaşınız yok mu yani?" Xander hastanenin karşısında buluştuğu ve barda da yanında olan arkadaşlarına söylenip duruyordu.

"Burada bu kadar Türk öğrenci okuyor. Birinizin de okulundan kalma ya da işten tanıdıkları nasıl olmaz?"

Genç kızın Türkçe cümlesi telefonuna düştüğünden beri, *keser*le kesilen *döner* arayışına girmişti. *Hesabı* kendisinin ödeyeceğini anlamış olsa da dönerin gelmesi gereken *gün*ün hangisi olduğunu anlamamıştı. Bambu *sap*larının konuyla ilgisiyse, tamamen muammaydı. Fakat içinde bulundukları durumdan biliyordu ki tüm bunların hepsi aptal çeviri programının hatasıydı!

"Yok, diyoruz oğlum işte. Kaç yıl olmuş mezun olalı, tanıdık mı kalır? Neden sorup duruyorsun?" diye soran Alex'in aklına birden Ayça geldi. "Yoksa şu Türk kızı yüzünden mi, Gökçen'in arkadaşı olan?"

Xander yüzünü buruştururken diğerlerinin radarına girmiş, gelen soruları bertaraf etmeye çalışıyordu.

tg:@novaebook

Aynı anda hastanede Renée ile buluşan Ayça ise olanları arkadaşına anlatırken fısıltıyla bağırıyordu... Evet, Ayça sinirliyse fısıltıyla bağırabiliyordu.

"İnanabiliyor musun? Kiralık katiller ortada gezerken taksiye binemezmişim! Delirmiş!"

"Sakin ol biraz."

"Nasıl sakin olayım ya? Sanki kendilerinden daha tehlikeli birileri varmış gibi!"

Renée arkadaşındaki değişikliğin farkındalığıyla gülmemeye çalışarak, "Sadece gülüp geçsen nasıl olur?" dedi.

Ayça, Renée'nin sözlerine ayrı, sakinliğine ayrı sinir olmuştu. "Senin derdin ne? Yoksa şu sakinleştirici bitki çaylarından mı içtin?"

Renée güldü. "Saçmalama! Şimdi o çaylardan ne kadar ihtiyacım olsa da içmem. Umut için zinde kalmam lazım."

Ayça birden sakinleşti. "Niye hâlâ uyanmıyor ki?"

Konuşmanın üstüne gelen Neva, söylenenleri anlamamıştı çünkü aklı Dean'in onu götürdüğü bale salonunda tanıştığı küçük balerin kızdaydı.

Ailesiyle gittiği tatilde kaza yapan araçtan bir bacağı eksik çıkmış kızın, bacakları sağlam olan balerinler gibi yapamadığı hareket yoktu.

Neva o kadar mutluydu ki sevincinden yerinde duramıyor gibiydi. Uyuyor olsa da duyacağını umarak bunu Umut'a anlatmak için sabırsızlanıyordu. Bu sebeple hemen genç kızın odasına girerken Ayça ve Renée'ye sadece başıyla selam verebilmişti.

tg:@novaebook

Dean'in onu nereye götüreceğini bilen kızlar, Neva'nın böylesine umut dolu olmasından dolayı memnundular. Etrafındaki insanların inançlarının tam olması, Umut'u hayata tutunacak hâle getirecek yegâne şey olacaktı. Bu sebeple Neva'nın umutsuzluğunu yok etmek çok önemli bir adımdı.

Neva'nın arkasından gelen Dean'i gören Renée, "Hastanenin karşısındaki kafeye gidiyoruz, baba. Gelirken yiyecek bir şeyler getirelim mi?" diyerek bir yandan da yavaş adımlarla babasına yaklaşıyordu.

"Hayır, tatlım. Geldiğinden beri Neva'nın sağlıklı tek lokma yediğini görmedim. Siz dönünce onu düzgün bir yere yemeğe götüreceğim. Artık bir şeyler yiyecek kadar iyi hissettiğini umuyorum."

Bilmiş bilmiş gülümseyen iki kıza kaşlarını çatarak bakan Dean, kafasını sallayarak Umut'un odasına giderken kızlar da kafeye doğru yola koyulmuşlardı.

Ayça ve Renée, Umut'a olan saldırının şokunu üstlerinden atamamışlardı. Neva'nın gelişi, USB bellek olayı ve araya giren bir sürü şey sebebiyle iki kız doğru düzgün bir araya gelip konuşamamışlardı bile.

Umut, aldığı kurşun yarasından sonra girdiği yarı koma hâlindeki uykusunda dahi çok rahatsız görünüyordu. Kızlar ise, genç kızın bilinçsiz hâlinde bile suratındaki mimikleri fark etmişler ama bunun vücudundaki belli bir acıdan mı yoksa ruhsal ıstırabından mı olduğunu kavrayamamışlardı.

Ayça, olaydan sonra odada gördüğü Xander'a, sonraki karşılaşmaları da üstüne eklendikçe daha da sinir oluyordu. Leonard'ın babasıyla birlikte her yerden çıkmasını, hatta

tg:@novaebook

Umut'un odasına bile fütursuzca girmesini arkadaşının mahremiyetine saygısızlık gibi görmüştü. Renée de ondan farksız değildi.

İki genç kız da Dean kadar hoşgörülü olamıyordu. O, Leo'nun ailesine karşı daha affedici olmuştu ve kızlar bunu kabullenemiyordu. Oysa Renée'nin babası sadece ortamın daha fazla gerilmesini engellemeye çalışıyor ve büyük resmi kızlardan daha iyi görüyordu. Emmet'ın nasıl pişman olduğunu ve başındaki büyük belayı biliyordu. Bu sebeple Umut'un yararına bir şeyler yapmak istiyordu.

Kızlar hastanenin karşısında kafede kahvelerini beklerlerken bu konuyu konuşuyorlardı.

Ayça, "Umut uyanmadan bir çözüm bulmalıyız. Emmet Evertone ve yeğeninin sürekli Umut'un gözünün önünde olmasından hiç hoşlanmıyorum. Ne kadar pişman oldukları umurumda değil!" dedi.

Renée kahvelerin parasını öderken, "Evet, kısmen haklısın ama Umut'un, Leonard'ın odasında vurulduğunu unutma," demesiyle Ayça derin bir nefes aldı.

"Offf..." diye dinleyen Ayça'nın tepkisine hafifçe sırıttı Renée.

Renée, "Sence Umut neden gitmiştir o odaya?" diye sordu.

Ayça düşündükçe sinirleniyordu. Bir iç çekip, "Bilmiyorum," diyerek omuz silkti. Ardından etraflarında kim var kim yok umursamadan sesini bir tık daha yükseltti ve hırsla konuşmaya başladı.

"Yine de Leonard denen adamın dangalak arkadaşlarının ve babasının sürekli Umut'un gözünün önünde olmasına gerek yok!"

Aynı düşüncede olduğunu belli edercesine başını sallayan Renée'nin onayıyla hızını alamayan Ayça, konuşmasına aynı şiddetle devam etti.

tg:@novaebook

"Özellikle o Xander ukalasını gördükçe cinlerim tepeme çıkıyor! Zeytinyağı gibi suyun üstüne çıkmak derler bizde!" Renée'nin şaşkın bakışlarını görünce açıklamaya çalıştı. "Yani sanki kendisi suçlu değilmiş gibi yaptığı işten sıyrılmaya çalışmaktır bu durum!" Umut'un uzun açıklamalarına alışkın olan Renée, Ayça'nın geçiştirmesine yüzünü buruşturdu. Bunu gören Ayça, "Ay, şimdi Umut gibi sana uzun uzun açıklayamam," dedi.

Renée gülümsedi. "İyi, tamam. Az sakin ol!"

"Bir kere daha bana, sakin ol, deme! Aklıma geldikçe deliriyorum. Bir de kalkmış bana kiralık katillerden bahsediyor! *Zevzek!*" Sonuna Türkçe eklenen kelimenin hakaret olduğunu anlamak Renée için zor değildi.

Birkaç saat evvelki Emmet ve Xander Evertone karşılaşması sebebiyle sinirleri tavan yapmış Ayça'yı, içindekileri anlattırarak sakinleştirmeye çalışmak fikri bir parça ters ilerliyor gibi duruyordu. Ayça anlattıkça rahatlayacağına, anlattıkça daha fazla sinirleniyordu.

"Bu Leonard denen adamın Umut'a bir faydası olacağına inanmıyorum. Uyandığında bunları detaylıca konuşup, onun Leonard'dan ve ailesinden uzak durmasını sağlamamız gerekiyor."

Masaya otururlarken Renée başını tebessüm ederek iki yana salladı. "Haklısın ama artık biraz durul lütfen! Ben de senin kadar öfkeliyim fakat bunu Umut'a yansıtma fikri bana doğru bir fikir gibi gelmiyor."

Ayça gözlerini kocaman açtı. "Ne yani, bütün bunları unutacak mıyız?"

"Hayır tabii ki ama önceliğimiz Umut olmalı!"

"Zaten önceliğimiz Umut diye bunu yapacağız. O Xander kasıntısına göstereceğim gününü! Umut'a yaklaşamayacak!"

Renée sinsice gülümsedi. "Sen niye bu kadar Xander'a taktın? Sonuçta, bu adamın diğer üç arkadaşı daha oradaydı.

tg:@novaebook

Hatta sen ısrarla Umut'u, Xander itti diyorsun ama aslında net olarak görmediğimizi, sen de ben de biliyoruz."

Ayça bu ses tonunu tanıyordu. "Bana bak Renée, o saçma fikirlerini kendine sakla, o saksağanla benim hiçbir işim olamaz! Derek'ten ayrılmış olmamla bunun bir alakası yok!"

Renée kahvesinden bir yudum aldı ve göz kırptı. "Ben de onu diyorum, Derek de olmadığına göre?"

Ayça gözlerini devirdi. "Bu oyuna gelmeyeceğim. Hem Umut'un hayatını elinden alan adamdan bahsettiğinin farkında mısın? Nasıl böyle hissedeceğimi düşünürsün ki? Üstelik bunların hiçbiri olmasaydı bile, o züppeye mi kaldım ben!"

"YETER ARTIK! TAMAM!"

Gelen kükremeyle iki kız da yerlerinden sıçramıştı ve hemen sesin geldiği arka taraflarındaki masaya doğru döndüler.

Xander'ı ayakta gözleri öfke saçar bir hâlde gördüklerinde, kızlar hafifçe yutkundu. Üstüne üstlük Xander yalnız değildi ve o gün bardaki ekip, eksik olan Leonard hariç, tam kadro oradaydı.

Tam iki kız birbirlerine bakarken Xander yanlarına geldi. Drew de hemen arkasından. Jack ve Alex ise muzip gözlerle masada oturmuş, kahvaltılarını yiyerek izlemeye devam ettiler.

Ayça onlardan aşağı kalmayı yediremediği için ayağa kalkarken, Renée ise Xander'ın kükremesine öfkelendiği için uykusuz yüzünü ovalayıp Ayça'ya eşlik etti. Olaylar başladığından beri sakin dursa da aslında Ayça'dan çok daha öfkeliydi. Ve bu, tıpkı fırtına öncesi sessizlik gibiydi!

"Siz, bize mi bağırdınız yoksa bir yanlışlık mı oldu? Gerçi yanlışlık olması saçma olur çünkü Ayça'nın da dediği gibi, sizin gibi adamlar buradayken kibar beyefendiler bunu yapacak değiller ya!"

Xander öfkeli bakışlarını Renée'ye yöneltti. Tam ağzını açacağı sırada Drew konuştu.

tg:@novaebook

"Bakın, öfkenizi anlıyor ve yaptıklarımızdan gurur duymuyoruz. Evet, suçluyuz ama o anda arkadaşınız da bizim gözümüzde suçluydu ve yine öyle bir durum olsa, kardeşimiz ölmek üzereyken farklı bir tepki vermezdik."

Ayça alayla gülümsedi. *"Ne bu şimdi züğürt tesellisi mi?"*

Renée bu lafa gülerken, adamlar Türkçe deyimi anlamadığı için birbirleriyle bakıştılar.

Renée ise, "Sizin gözünüz sanırım bu ülkede savcı yerine geçiyor. Sözleriniz kanun, elleriniz de hüküm mü?" diye sordu.

Xander rahatsızca yerinden kıpırdandı. "Ne söyleseniz haklısınız. Hem de Umut..."

Ayça bir adım öne doğru attı ve Xander ile burun buruna geldi. "Sakın!" dedi ölümcül olabilecek kısık bir tonda. "Sakın kardeşimin adını ağzına alma!"

Xander bir süre Ayça'nın gözlerine takılı kaldı. Ardından yüzüne değen nefesin tatlı kokusuna kapıldı. Drew'un arkadan fark ettirmeden dürtmesiyle geri çekildi ve başını iki yana salladı.

"Kardeşin," dedi üstüne bastırarak. "Kardeşimin hayatını üçüncü kez kurtardı, hem de kendi hayatını hiçe sayarak yaptı bunu! Belki o anda bunu düşünmedi bile çünkü Türkleri az çok biliyorum. Onlar korkmaz. Yine de..." Sustu ve bu sefer Ayça'ya doğru adım atan kendisi oldu. "Kardeşimin hayatını tehlikeye atan kim olursa olsun, sakin olmam mümkün değil! Üstelik o sırada muhakeme yeteneğimi kaybetmem kadar doğal bir durum yoktu. Tıpkı şu anda senin yaptığını yapmıştım. Pişman mıyım? Sadece kardeşinin masum çıkmasından dolayı pişmanım!" Sözleri bittikten sonra arkasını dönüp masasına gitti.

Ayça hâlâ ayakta dururken, Drew öne çıktı ve "Lütfen, bu süreçte sözlerimize dikkat edelim. Çünkü gerçekten Leo'nun

tg:@novaebook

uyanmama hâlinde bizler..." Sustu ve söyleyeceklerinden vazgeçti. "Neyse, sadece daha sakin olalım."

Ayça bu sözler üzerine delirdi. Masadaki fincanı alıp yere attı. Tüm kafe sakinleri onlara bakıyordu. Alex tartışmaya müdahale etmek için ayaklanan kafe sahibine eliyle durmasını işaret ederken, bunun kimse farkında değildi. Leo hastaneye yattığından beri gençler o kafeyi resmen zengin etmişlerdi. Hastanedeki doktorlara, hemşirelere ve diğer görevlilere ısmarladıkları yemekler, kahveler ve diğer tüm jestler için kafeden alışveriş yapıyorlardı. Bu sebeple kafe sahibi gençleri tanıyordu ve Alex'in uyarısıyla geri durdu.

Leo'nun arkadaşlarının hepsi ayağa kalkmıştı. Ayça sakinleşmeden masadaki diğer fincanı da eline aldı ve Renée onu durdurmaya çalışmadı.

Ayça fincanı Drew'un tam ayağının dibine attı.

"Çok klişe olacak ama şimdi, bana bu fincanı eski hâline getirip geri ver! Ben de her şeyi unutayım. Ama fincanda sakın iz kalmasın!" Ardından öne doğru bir adım attı. "Senin arkadaşın uyanırsa, hayatına kaldığı yerden devam edecek. Benim arkadaşım bu hastaneden yarım olarak çıkacak ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacak! Senin arkadaşın ölürse, sizler kahrolacaksınız ve belki de Leonard, gözleri açık gidecek. Çünkü yaşamak istedikleri var. Benim arkadaşım ise ölmek istediği için sürekli uyuyor. Çünkü buradan çıkınca yaşamak için bir sebebi kalmadı. Bir yardıma karşılık bir hayat çaldınız. Şimdi karşıma geçip bana palavra anlatmayın! Tabii ki her şeyi bilerek ve isteyerek yaptınız. Öfkeli olması gereken biziz!" Gözleri Xander'ı buldu. "Çünkü sizin gibi *adamlar* için hayat, çocuk oyuncağı!"

Bakışlarını Xander'den çekti, Drew'u itekledi ve Renée'ye başıyla *hadi* der gibi işaret verdi.

İki kız kafeteryadan çıkıp giderlerken arkalarında bıraktıkları enkazın farkındaydılar. Genç adamlar kalakalmıştı.

tg:@novaebook

Alex, büyük bir pişmanlıkla yerine oturan ilk kişi oldu. Yüzünü ellerinin içine saklarken Drew ve Jack de ona katıldı. Xander ise hâlâ Ayça'nın gittiği yöne bakıyordu. Kızın söylediği her kelime doğruydu ve bunu bilmek kahrediciydi. Peki, bu pişmanlıkla nasıl yaşayacaktı?

Umut derin bir nefes alıp gözlerini açtı. Nerede olduğunu biliyor gibi bu sefer etrafına bakmadı. Yerinde doğrulmaya çalışırken bacağı aklına geldi. Ancak bacağına bakmadan ayağa kalkmanın yollarını bulmaya çalıştı. Artık bir dayanağını kaybetmişti. Hayır! Sadece bacağını değil, hayata dair umutlarını, hayallerini de kaybetmişti. Yalnızdı... Ölümcül olmaya yakın bir hastalığı vardı ve tek bacağıyla hayata tutunmaya çalışacaktı.

Genç kız bir anda gerçek dünyayla rüya âlemini karıştırdı ve hangisinin gerçek olduğunu anlamakta zorlandı. Bir nefesle ciğerlerini doldururken, yan tarafındaki hareketliliği sezdi. Başını yavaşça kaldırdığında kendisine yardım etmeyen adamı gördü, gözlerini bir türlü göremediği adamı!

Onu umursamadı. Yalnızdı ve buna alışmalıydı. Yeniden ayağa kalkmanın yollarını aradı ancak başarılı olamadı. Kendisine uzatılan eli ise görmüyordu. Tek ayağının üzerinde doğrulup, dengeyi kurmaya çalıştı fakat yine başarısız oldu. Yere, düşer gibi oturduğunda ağlamak üzereydi. Yüzündeki ıslaklığı çaresiz bir öfkeyle sildi ve bunu yaparken adamın kendisine uzattığı eli fark etti. Bir süre şaşkınca baktı. Yalnız olmaya alışmıştı ve şimdi bu yardım önerisi onu şaşırtmıştı.

Adamın, "Hadi artık, bu kadar yeter," dediğini duydu. "Sen çok güçlüsün. Şimdi, ayağa kalkma vakti!"

Umut duyduğu kadifemsi sesin içine işlediğini hissetti. Ger-

tg:@novaebook

çekten güçlü müydü? Oysa bu yardım olmasa ayağa kalkamıyordu. Birden kötü düşünceleri bırakıp elini tanımadığı bu adama uzattı. Aynı anda etrafındaki solmuş çiçekler açmaya, ağaçlar büyümeye, otlar yeşillenmeye başladı.

Hayranlıkla olanları izlerken bulunduğu yerin çok da kötü bir yer olmadığını hissetmeye başladı. Eli adamın eline değdiğinde, başını çevirip adama baktı. Adam iki eliyle destek vererek Umut'u ayağa kaldırdı.

Umut ayaklarının üzerinde dururken mutluluktan uçacağını sandı. Sonra aniden kafasına dank etti: Ayakları mı? Hızla ayaklarına bakıp incelemeye, etrafında dönüp yerinde zıplamaya başladı. Bacağı yerinde duruyordu. Bacağı vardı! Sevinçten gülüyor, ne yapacağını şaşırıyordu.

Duyduğu harika bir kahkahayla başını yeniden adama çevirdi ve gri gözlerle karşı karşıya kaldı. Bu gözler, bu yüz... Bu, o adamdı! Leonard!

Onu kurtarıp hayata bağlayan Leonard mıydı? Ona bacağını veren, umut aşılayan gerçekten o muydu?

"Hadi, şimdi sıra 'Umuda Yolculuk' kısmında!"

Umut, duyduğu sözlerle yeniden uzatılan ele baktı. Elini Leonard'ın eline bırakırken, "Bu yolculuk ne için?" diye sormaktan kendini alamadı.

Leo gözlerine varan bir gülümsemeyle birlikte, "Seni iyileştirme yolculuğu," dedi.

Umut içindeki kötü hislerin uzaklaştığını gösterircesine gülümsedi.

tg:@novaebook

BÖLÜM 18

PRENSİN ADAMLARI

Anne bak! Bak! Prens adamlarını yollamamış, prenses için... Kaçtığı karanlıktan onu bulup kurtarsınlar diye... Kendi gitseymiş keşke... Öylesi daha iyi olmaz mıydı?

Umut etrafındaki hareketliliğinin farkındaydı. Uyanmak istiyor, kendini gözlerini açmaya zorluyordu ama tüm çabası nafile kürek çekişlerden ibaretti. Uyanmasını engelleyen şeyin içten içe farkında olsa da biraz daha bilinçli yanı bunu reddediyor, gözlerini açtığında bambaşka bir hayata uyanacağını sanıyordu.

Bacağını kaybetmemişti, kanser değildi, kurşunla yaralanmamıştı... Hayır! Hayır! Başka bir hayatı vardı. Rüyasındaki gri gözlü adamla birlikteydi. O uçsuz bucaksız yeşilliklerin içindeydi. Huzurlu ve mutlu!

Fakat biliyordu ki istediği şeyler, sahip oldukları değildi.

O sırada, tanıdık bir sıcaklık hissetti elinin üstünde. Bildiği, özlediği tını kulaklarına doluyordu.

"Güzel kızım benim. Uyanmak istemediğin için uyanmadığını söylüyorlar ama ben biliyorum ki sen, güneşi, ışığı görmeden mutlu olmazsın. Kendini nasıl bir karanlığın içine ittiğini çok iyi anlıyorum fakat yine de gökyüzünü görmeden duramazsın ki sen..."

tg:@novaebook

Teyzesinin sesi kulaklarında yankılanırken, sözlerindeki gerçeklik bilinci bir tık daha açtı. Artık gözlerini kırpıştırıyordu.

Bunu fark eden Neva, pencereden dışarıyı izleyen Ayça'ya fısıldadı.

"Ayça... Sanırım uyanacak," derken Umut gözlerini açmıştı bile.

Ayça heyecanla arkadaşının yanına koşup, boştaki diğer elini tuttu ve Umut'un tekrardan uykuya dalmasından korkar gibi, "Umut," diye fısıldadı.

Umut gözlerini tamamen açmış, odağını bulmaya çalışıyordu. Bakışlarını Ayça'nın üzerinden çekip teyzesine çevirdi. Gözleri özlemle dolarken istemeden hıçkırdı. "Teyze..." sözü ağzından çıkar çıkmaz Neva da atıldı ve genç kıza olabildiğince sarıldı. Neva ve Umut bir süre öyle kalıp ağlaştılar. Umut bildiği anne kokusunu içine çekerken, yine her şeyin bir kâbus olmasını diledi: Türkiye'de teyzesinin kollarında ve güvende!

Ayça da daha fazla dayanamadı ve gözlerinde biriken yaşlar akmaya başladı. Aklına, Umut'un Türkiye'den dönüşü gelmişti. Sadece haftalar öncesi olduğuna kim inanırdı ya da o günün son eğlenceleri olduğuna! Bütün bunların hiç yaşanmamış olmasını dileyen bir tek Umut değildi. Bunu hepsi gönülden istiyordu.

Aynı anlarda Leo'nun odasında Xander, elinde Leo'nun en sevdiği kitap Goriot Baba'yı kaldığı yerden okumaya devam ediyordu.

Dünyayı olduğu gibi gördü: Zenginlere diş geçirmeyen yasalar,

tg:@novaebook

yine öyle bir ahlak. En güçlü dayanak servetti. "Vautrin haklı, servet erdemdir," dedi içinden.[11]

"Ama... O- onu ele ge-çirmek için..."

Xander kitaba öylesine dalmıştı ki odada çıkan sesle ilk önce irkildi. Ardından sevinçle Leo'ya baktı.

Uyanmıştı!

"Sonunda," diye fısıldadı Xander. Onun hâlâ konuşmaya devam etmek istediğini görünce sustu. Çok hâlsiz ve solgun olması normal olsa da Xander bu duruma üzüldü.

"Ama," diye tekrar etti Leo. Bu sefer sesi biraz daha gür çıkıyordu. *"Onu ele geçir-mek için yap- yapılanların ne kadar... onurlu olduğu daha önemli değil midir?"*

"Öyledir," diye hak verdi Xander gülümseyerek ve hızla oturduğu yerden kalkarak Leo'nun yanına gitti. Kuzenine sarılmak istiyor ama canını acıtmaktan korktuğu için buna cesaret edemiyordu.

"Hep sonların adamı olmaya bayılırsın zaten. İlla bu kadar geç uyanacak ve ilgiyi üzerine çekeceksin."

Leo, Xander'ın bu sözlerine gülümsedikten sonra etrafına bakıp inceledi. Bulunduğu ortamın odası olmadığını, yanında öten cihazlardan bir hastanede olduğunu fark etti. Bazı çiçeklerin solduğunu görünce de kaşlarını çattı. "Ne kadar zamandır uyuyorum?"

Xander sıkıntıyla iç çekti. "Ne hatırlıyorsun?"

"Hâlâ soruya soruyla karşılık verilmesine sinirlendiğimi!"

Bu sefer gülümseyen Xander oldu.

"Ama..." diye devam etti Leo. "...sen kitabı okurken gözlerimi açmaya ve nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum ki... En son bir kulüpte olduğumuzu ve dans ettiğimizi hatırlıyorum... Sonra ne oldu?"

Xander sıkıntıyla bir iç daha çekti ve cebinden telefonu

11.Honoré De Balzac - Goriot Baba

tg:@novaebook

çıkarıp, "Önce amcamı arayıp, uyandığını haber vereyim. Sonra sana her şeyi anlatacağım. Bu sırada doktorlar seni bir görsün," diyerek odadan dışarı çıktı.

İki odada da birbirlerinden habersizce yaşanan kusursuz bir sevinç vardı. Fakat birinde çetrefilli bir süreç yeni başlamak üzereydi.

Xander amcasını arayıp Leo'nun uyanışını haber verdikten sonra odaya geri döndüğünde, doktorların da muayenesi bitmişti.

"Durumu umduğumdan daha iyi ama bazı şeyleri hatırlamayabilir."

Xander endişeyle, "Nasıl hatırlamayabilir?" diye sordu.

Doktor tebessüm etti. "Merak etmeyin, geçici bir durum. Yoğun bakımda uzun süre yatan hastalarımızda bu gibi durumlar görülebiliyor. Tabii bir de bıçaklanma gibi ciddi bir şok etkisi de var."

"Anlıyorum. Peki, biz nasıl davranmalıyız?"

"Sadece geçici bir durum olduğunu bilerek çok üstüne gitmeyin. Ayrıca hastamızı birazdan çok daha rahat edeceği bir odaya alacağız. Ağrısı olursa hemşireye haber verin lütfen ve odaya alındıktan sonra da bir şeyler yiyebilir."

Xander anladığını belirten bir baş hareketi yapıp, "Teşekkürler," dedikten sonra Leo'nun yanına gitti.

Leo kafa karışıklığıyla, "Bayan Gökçen kim?" diye sordu.

Xander şaşkınlıkla kuzenine baktı. "Sen bu ismi nereden duydun?"

Leo hızla kapıya yürüyen hemşireyi işaret etti. "Hemşi-

tg:@novaebook

re, *Bayan Gökçen sizi çok merak etti. Uyanmanıza çok sevinecek,* dedi."

Xander, kapıdan çıkmakta olan hemşireyle göz göze geldi ve kaşlarını çattı. Hızına bakılırsa kırdığı potu anlamıştı. Xander üstünde durmayıp, Leo'ya döndü. "Onu da anlatacağım ama sırayla gidelim. Doktor seni yormamamız gerektiğini söyledi. Bu yüzden önce bir kendine gel!"

Leo hastanenin en iyi odalarından birine alınmıştı ve Xander yanından ayrılmıyordu. Xander'ın anlatacaklarını, başına neler geldiğini çok merak ediyordu ama doktorun tavsiyesine uyan Xander'ı pes ettirememişti. Kuzenini çok iyi tanıyordu ve bir şeyler döndüğünü anlıyordu. Aslında kendisinin iyi olmasını beklemekten çok, sanki Xander kendisini hazır hissetmiyordu. Düşündükçe kafasında daha çok kuruyor ve kötü şeyler olduğunu hissediyordu. Ve bir de hemşirenin bahsettiği kadın vardı: Bayan Gökçen! Onun kim olduğunu bilmediği gibi neden uyandığına sevinecekmiş, çok merak ediyordu. Bütün bunlar beynini kurcalarken kapının açıldığını duydu. Başını çevirdiği gibi karşısında oldukça çökmüş olan babasını gördü.

"Leonard!"

Gözünde yaşlarla oğlunun yanına gelip sarılan Emmet, oğlunu da şaşırtacak kadar uzun süre sarılı kaldı. Leo, babasının kendisini sevdiğinden her zaman emin olmuş ve babası bunu açıkça göstermişti. Ancak geçen aylarda Leo bizzat babası tarafından incinmişti. Şirketteki açığı araştırırken Emmet engel olmuş, bir yanlışlık olabileceğini, bunu dillendirmemesini söylemişti. Açıkça Leo'yu, çocukça hırsları olduğunu söyleyerek suçlamıştı.

tg:@novaebook

Emmet geri çekilip oğluna hasretle baktı. O arada Xander da içeri girmiş, amcası ve kuzenini izliyordu. Emmet için oğlunu gözleri açık, kanlı canlı görmek her şeye değerdi. "İyi misin, ağrın var mı?" Hemen ardından Xander'a döndü. "Doktor ne dedi?"

"Telefonda söylediğimin dışında hiçbir şey amca."

"Efendim, Bay Evertone'ın biraz yemek yemesi lazım."

Xander ve Emmet odaya giren hemşireye döndüler.

İki adam da kenara çekilip ona yer verdiler ve kadın tepsiyi masaya koyup, yatağın yanına çektikten sonra Xander, "Gerisini biz hallederiz, teşekkürler," diyerek kadının çıkmasını sağladı.

Neva ve Umut sakinleşmişlerdi.

"Burada olman o kadar güzel ki teyze..."

Neva, yeğeni uyandığından beri hiç bırakmadığı elini daha da sıktı. "Sen burada böyle şeyler yaşarken, ben orada nasıl durabilirdim?" Eğilip Umut'un eline öpücük kondurdu. "Üstelik bana gözlerindeki ışığın kaybolduğunu söylediler. Bu doğru mu?"

Umut gözlerini teyzesinden kaçırdı. Biliyordu ki teyzesi güçsüzlüğü sevmezdi. Ancak Umut artık sandığı kadar güçlü değildi.

Neva, Umut'un çenesini tutup kendisine doğru çevirdi. "Kaçırma gözlerini, bana bak!" Umut'un kendisine bakmasıyla birlikte konuşmaya devam etti. "Öncelikle hastalığını bana söylemediğin için kızgın olduğumu söylemiyorum," dedi hepsi hüzünle tebessüm etti. "Ama bana güçsüz olduğunu, pes ettiğini söylersen, işte o zaman bozuşuruz. Hem de senin sandığın gibi bir bozuşma değil!"

tg:@novaebook

Umut bu sözlerden hiç etkilenmemişti ve Neva, bu vazgeçmişliği görmüştü.

"Pes etmesem ne olur ki?"

Neva'nın kaşları çatıldı. "Sen bu sözleri nasıl söylersin? Anne ve babanı kaybettiğinde küçücük, savunmasız bir çocuktun. Onları kaybettiğin anda ilk önce korkuyla, ardından açlıkla sınandın. Sonra ailesiz kaldın. Sana aile olmak için acımı kenara atıp, nasıl çabaladığımı biliyorsun. Sence ben de amcanlar gibi yapamaz mıydım? Bal gibi yapar ve seni umursamadan hayata devam ederdim. Sırf bu yüzden bile pes etmemelisin! Çünkü ben, senin için hayata devam ettiysem; şimdi de sıra sende!"

Ayça gözlerini fal taşı gibi açmış, Neva'ya şaşkınlıkla bakıyordu. Yeğeni bir buhrandayken bu kadar acımasız olmasını anlayamıyordu.

Umut'un gözlerinden yaşlar boşanırken, Neva devam ediyordu.

"Sen neler gördün, neler yaşadın! AFAD'da yaşın küçük olduğu için tehlikeli görevlere gitmediğin hâlde ne hayatlara şahit oldun. Zorluklar bizi korkutamaz güzel kızım."

"Ama teyze, bacağım..."

"Sen bu bacağını hastalıktan da kaybedebilirdin ya da başka bir kaza da olabilirdi. Sadece kader kızım... Bazen buna inanıp teslim olmak, en iyisidir."

Umut daha çok ağladı ve hıçkırdı. Küçük bir kriz yaşıyordu ama Neva, onun buna ihtiyacı olduğunu biliyordu ve bilerek acımasız oluyordu. Oysa kızına her şeyini feda ederdi.

"Ağla kızım, ağla ama bu son ağlaman olsun. Çünkü yapmamız gereken çok şey var."

"Teyze be- ben bir daha dans edemeyeceğim."

Neva onun gözyaşlarını sildi. "Kim demiş onu?"

"Bacağım..."

tg:@novaebook

Neva genç kızın elini sıktı. "Biz beraberiz Umut ve inan bana, beraberken yapamayacağımız hiçbir şey yok! Ve sana tek bacakla hayatına devam eden, üstelik dans ederek devam eden, örnekler gösterebilirim."

Birden Umut'un gözleri parlar gibi oldu ama sonra hemen o ışık söndü. "Bu imkânsız teyze. Tek bacakla hayata devam, tamam fakat dans..."

"Bu hayatta hiçbir şeyin imkânsız olmadığını en iyi sen bilirsin kızım. Şimdi bana burada, bu hastane odasında, çaresiz olduğunu söyleme! Çünkü bu hastanelerin psikolojisi öyle ama dışarıda hızla akan bir hayat var. Bu güzel hayat seni bekliyor."

"İyi ki geldin teyze," diyerek tek kolunu uzatan Umut'a, Neva sıkıca sarıldı.

Ayça burnunu çekerek, "Ben de buradayım," dedi ve o da sarılmaya katıldı.

"E ben?" diye soran ve küskün gözlerle kapıda duran Renée'ye döndü bakışlar.

Umut dâhil hepsi gülümserken, Neva onu da çağırdı. Dean ise kapıda onları sevgiyle izliyordu.

Leo yatmaktan çok sıkılmıştı ve artık vücudu yatmaktan dolayı ağrımaya başlamıştı. Üstelik kendisi uyurken neler olduğunu çok merak ediyordu ancak çokbilmiş kuzeni hâlâ onu geçiştiriyordu.

Xander ise Leo'ya, olanları nasıl anlatacağını bilmediği için sürekli yanından çeşitli bahanelerle kaçıyor ya da konuyu değiştiriyordu. Son bir kaçış olarak arkadaş grubunu çağırmış, hastane ortamını kulüp ortamına çevirmişlerdi. Sanki

tg:@novaebook

hastane odası değil de bekâr evinde erkek partisi yapıyorlardı. Leo hâlsizliğine rağmen epeyce gülmüş, eğlenmişti. Hemşire birkaç kere odaya uyarmaya gelmiş ama Leo'nun arkadaşları, onları bir şekilde ikna etmişlerdi. Geç saate kadar kalmışlardı ve eğer biraz daha kalsalardı, güvenlik tarafından çıkarılacakları kesindi!

Babası da gün boyu sık uğramasına rağmen sanki önemli bir işi varmış gibi sürekli telefonla konuşuyordu ve bunu oda dışında yapıyordu. Leo zaten merak içindeyken babasının da bu gizemli hâlleri onu delirtmeye yetmişti. Yine de kimse ona acıyıp bildiklerini anlatmıyordu. Kendisi hafızasını zorlayıp bir şeyler hatırlamak için uğraşıyordu ancak aklına tek gelen, o gece dansıyla etrafına ateş saçan güzel kızdı! Onu tekrar görebilir miydi bilmiyordu ama tekrar görmek istediğini biliyordu.

Odanın dışından babasının telefonunun yeniden çalmasıyla birlikte başına şiddetli bir ağrı saplandı. Aynı anda gözünün önünden bazı anılar film şeridi gibi geçmeye başladı.

O gece barda dansını bitirdikten sonra gözünü karanlıkta açıyordu.

Hatırladığı şeylerin arasındaki boşluklar, başını daha çok ağrıtıyordu. Elini başına götürüp ovalamaya çalıştığı anda, Xander odaya girdi. Leo'yu bu hâlde görünce hemen yanına gitti.

"Leo? Bir sorun mu var, iyi misin?"

Leo yüzünü buruşturdu. "Başıma bir ağrı saplandı ve... Ve o gece, dans bitmişti ve ben... Karanlık bir sokakta olduğumu hatırlıyorum."

"Peki, neden o sokağa gittiğini hatırlıyor musun?"

Leo üzgünce başını iki yana salladı. Ne kadar çabalasa da hatırlayamıyordu!

"O aralardaki boşlukta neler oldu bilmiyorum ve düşünmeye çalışınca başıma ağrılar giriyor."

tg:@novaebook

Xander anlayışla başını salladı. "Kendini zorlama, doktor bunun geçici bir durum olduğunu söyledi."

Leo bunu biliyordu ama artık birilerinin bilmediği şeyleri söylemesini istiyordu.

"Xander, lütfen artık ne olduğunu anlatır mısın? Belki hatırlamadığım o boşlukları doldurabilirim!"

Xander'ın artık kaçış yolu kalmamıştı. Bu er ya da geç olacaktı, biliyordu. Bu sebeple odadaki koltuğu Leo'nun yatağının yanına çekti ve anlatmaya koyuldu.

Xander kısa süre sonra anlatacaklarını bitirmişti ve Leo duyduklarından dolayı şok içindeydi. Zorlukla yutkundu. Hissettiği üzüntüden dolayı boğazı acıyordu.

"Yani şimdi sen bana, babamın ve sizin, benim hayatımı kurtaran masum bir kızın hayatını bitirdiğinizi mi söylüyorsun?"

Xander bu gerçekle bir kere daha yüzleşmenin verdiği acıyla yüzünü buruşturdu. Zorlukla, "Aynen öyle," dedi. Ayağa kalktı ve saçlarını yolar gibi çekiştirdi. "Biliyorum, bunun hiçbir bahanesi olmaz, olamaz! Ama inan bana, o an bunu düşünemiyorduk. O kızın, yani Gökçen'in... Sürekli sana bakması ve hemen ardından bardan çıkması... Üstüne bir de sen öyle kanlar içinde yatıyordun ve onu, başında bıçağı tutarken bulunca... O an sağlıklı düşünemedik. Zaten onu kimse o kamyonun altına itmek istemezdi. Bizi tanımıyor musun?"

Genç adam, saatler önce aynı Umut'un hissettiği gibi bir kâbusa gözlerini açmıştı.

Leo *onu* hatırlıyordu. Zaten bugüne kadar kendisini böylesine etkileyen bir kızı unutması mümkün değildi. Onu gördüğü anda kıza doğru çekilmiş ve başının belada olduğunu

tg:@novaebook

anlamıştı. Bakışları, o utangaç hâlleri ve dans ederken uçuşan saçları... Bir alev parçası olduğunu düşünmüştü. Açılan yırtmacından görünen beyaz sütün gibi bacaklarının beline dolandığını hayal etmiş, hissettiği arzudan dolayı kıvranıp durmuştu. Eğer telefonu titremese, kendisini arayan, kimliği belirsiz o adam olmasaydı, belki de o gece onunla tanışabilirdi.

O adam!

Leo birden heyecanlanarak, "Dansı bitirdiğimizde telefonum titriyordu. Ekranda yabancı bir numara gördüm ve hemen reddettim ama sonra yine arayınca merak ettim... Çok ses vardı. Bu nedenle dışarı çıktım. Hatırlıyorum."

Xander da heyecanlanmıştı. "Arayan kimdi ya da sesi tanıdık mıydı Leo?"

Leo birkaç saniye düşünüp, "Evet, tanıdıktı ama kim olduğunu çıkaramadım!" dedi.

Onun kim olduğunu bilmiyordu, yüzünü de görmemişti ama sesi sanki gün içinde konuştuğu biri gibi çok tanıdık gelmişti. Elinde telefon o sokağa girmiş ve adamı görmüştü. Adam hiç konuşmadan yaklaşmış, Leo'nun beklemediği bir anda...

Leo'nun başına yine bir ağrı saplandı ve gözlerini acıyla kapadı. Bir bıçak gördüğünü hatırlıyordu. Adam, bıçak darbelerini arka arkaya saplamış ve bıçağı sapladığı yerde bırakırken, "Bu işin peşini bırakmayarak hata ettin!" diye fısıldamıştı. Sonrasında birçok şey düşünmüş, bir tek ölümü düşünmemişti. Sanki o an ölüme gitmiyordu. Üstelik bir rüya perdesinin arkasındaymış gibi Gökçen'in yüzünü hatırlıyordu. Demek ki doğru görmüştü: O an o yanına gelmiş ve hayatını o kurtarmıştı! Asıl adı neydi acaba? Neyse, diye geçirdi içinden. Bunu daha sonra öğrenirdi.

"'*Bu işin peşini bırakmayarak hata ettin!*' dedi bana."

"Şu flash bellekte yazılanlardan mı bahsediyordu sence? Hem sende olduğunu nasıl öğrendi ki; ben bile bilmiyordum."

tg:@novaebook

Xander'ın sesi kırgın çıkınca, Leo'nun gözleri onu buldu ama duyduğu bir kelime ağır bastı: Flash bellek!

Şu ana kadar belleği düşünmemişti. Şaşkınlıkla, "Sen belleği nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Şu kız, Gökçen! Teyzesi onun ceketinin cebinde bulmuş."

Belleği onun cebine koyduğunu da hatırlamıyordu. Bu kız ona daha kaç kere yardım etmişti acaba?

Xander, Leo'nun bir sürü duygu geçişinin yaşandığı yüzüne dikkatle baktı. "Ne düşünüyorsun?"

Odanın duvarına bakarken, "Onu..." diye mırıldandı. "Kim bilir şimdi ne hâldedir? Hayatımı üç kere kurtarmış bir insana gidip, teşekkür etmek lazım ama..." derken sustu ve bakışları öfkeyle Xander'ı buldu. "...benim yüzümden bacağı kesilen bir kıza hayatımı sunsam az!"

Xander pişmanlıktan geberiyordu. Bir de şimdi kuzeninin bu tavrı, acısını katlıyordu.

"Hâlâ bu hastanede yatıyor."

Leo ilk önce anlamadı ama sonra gözleri heyecanla parladı. "Hangi bölümde?"

Xander bir an tereddüt ettikten sonra, "Onkoloji," dedi.

Leo yine bir an duruldu. Uzun süredir yattığı için bir şeyleri yanlış anlıyor olmalıydı. "Ben pek iyi duyamadım ve *onkoloji* dediğini sandım."

Xander odada bir tur attı ve "Off!" dedi. "Evet, *onkoloji* dedim. Çünkü kız aynı zamanda lösemi!"

Leo duyduğu sözlerle sarsıldı. "Nasıl bir kâbus bu böyle?"

"Sorma, üstüne bir de vuruldu, biliyorsun ve hâlâ uyanmamış sanırım."

Leo hızla başını çevirdi. "Neden?"

"Duyduğuma göre uyanmak istemediği için uyku hâlindeymiş. Yani bilinçaltı oyunu gibi bir şey..."

tg:@novaebook

"Onu görmek istiyorum!"

Xander bunun geleceğini biliyordu çünkü kuzenini çok iyi tanıyordu. "Tabii ki göreceksin ama haklı olarak bizi pek sıcak karşılamıyorlar. Bu yüzden, bunu daha sonraya bırakıyoruz."

"Hayır! Şimdi görmek ve ne yapılması gerekiyorsa yapmak istiyorum!" Ardından üstüne başına bakıp, nasıl gideceğini düşünürken gözü seruma takıldı. Tam onu çıkarmaya çalışıyordu ki Xander'ın sözleriyle durdu.

"Sana, şimdi olmaz, dedim! İnan bana, çok şey oldu ve artık herkesin tahammülü sınırda geziyor. Hatta bazılarının aşmış bile!"

"Bu da ne demek?"

"Anlatırken isim vermedim ama Gökçen'e yardım eden aile Dylannlar!"

Leo duyduğu her sözle daha çok şaşırıyordu. "Tamam, o gün yanında Renée vardı ama onların himayesinde olmasını anlamıyorum."

"Yine duyduğum kadarıyla Renée ile beraber yaşıyorlar ve aynı okuldalar. Dean'in özel bir ilgisi var gibi çünkü kızı çok koruyor."

Leo anlamak ister gibi yine bir süre sustu. "Onu şimdi görmek istiyorum!"

"Sana olmaz dedim! Hem uyuduğunu ve daha fazla sıkıntı olabileceğini de söyledim. Türkiye'den teyzesi gelmiş ve sana nasıl davranacaklarını bilmiyoruz."

"Oradan bakınca umurumda gibi mi duruyor? Ben çekinecek hiçbir şey yapmadım! Yapan -maalesef- ailem, o yüzden siz çekinin!"

Serumuyla oynayıp, çıkartmaya uğraşıyordu. O sırada babası içeri girdi ama Leo işine devam etti.

tg:@novaebook

BÖLÜM 19

GRİMMLERİN IZDIRABI

Bak anne... Geçmişi değiştiremedikleri için ne kadar da mutsuzlar. Belki de o yüzden tüm masalların sonunu iyi yapmışlar...

Leo, babası ve Xander ile derin bir sohbete dalmıştı. Emmet oğlunu şimdilik Umut'a gitmemesi için ikna etmişti.

"Yine de bana gelmeliydin!"

"Evet, sen de yine bana, Bu konuyu kapat Leonard, burası çocukça hırsların yeri değil, derdin!"

Emmet mahcupça başını öne doğru eğdi. "Ben sadece ailemi korumaya çalışıyordum."

"Böyle mi koruyordun baba? Bu olanlar için seni suçlamıyorum ama sen bu kadar kör değildin önceden."

Emmet, Xander'ı gösterip bağırdı. "Onun babası zaten beni bırakıp gitti, diğer kardeşimi de mi kaybedeyim? Ben sadece ailemizi korumak istedim."

"Bir şeylerin üstü kapanınca birilerini korumuyorsun amca!"

Emmet, yeğenine baktı. "Haklısınız, tamam mı? Haklısınız! Ve bu yaşlı kurt, hata yaptı."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Aslında David, Bu ihaleyi bana bırak, ben hakkından ge-

tg:@novaebook

lirim, dediğinde anlamalıydım bir şeylerin ters gittiğini. Ben sandım ki üstümdeki yükü hafifletmek istiyor. Ne bileyim başka bir şirket kurduğunu!"

"Gözü her zaman daha yüksekteydi amca ve bunu bir tek sen fark edemedin."

"Çünkü bu hayatta hiçbir şeye ihtiyacı olmadı!" diye tersledi yeğenini.

Xander ise amcasının aksine sakindi. "Ya da sen öyle olmasına inandın."

Emmet, Xander'ın üstüne yürüdü. "Ne istiyorsun Xander? Hatalıyım, kabul ama sen benden ne istiyorsun?"

"O, açgözlülüğü yüzünden benim ailemin buradan çekip gitmesine neden oldu ve sen ailemi durdurmadın amca!"

"Gitmemesi için babana ne kadar yalvardığımı bilmiyorsun!

Xander bir adım atıp amcasına yaklaştı. "Eğer sen *onun* tasmasını tutsaydın, babama yalvarmana gerek kalmazdı amca!"

"Yine soruyorum Xander, benden ne yapmamı istiyorsun?"

Xander birkaç saniye amcasının gözlerine baktı. "O belleği savcıya verip, şikâyetçi olmanı!"

Ortama bomba gibi düşen bu sözlerden sonra oda gerçekten de derin bir sessizliğe gömüldü. Emmet yardım ister gibi oğluna baktı ama o zaten bu işin peşine düşerek tarafını belli etmişti. Yavaş adımlarla geri çekildi ve sayıklamaya başladı. "Be- ben bunu yapamam. Bunu yapamam. Bu büyük bir sansasyon yaratır. Olaylar..."

"Sen yapmazsan, ben yapacağım baba!"

Emmet birden durup oğluna baktı.

"Polisler ifademi almak için bekliyor ve senin *gücün* sayesinde biraz bekletiyoruz ama ne zaman ifade verirsem vereyim, bu değişmeyecek! Ben artık *hata* istemiyorum!" Leo hata

tg:@novaebook

derken odadaki herkes Umut'tan bahsettiğini anlamıştı.

Emmet ikiye bir olarak yenilgiyle başını salladı. "Tamam, nasıl biliyorsanız öyle yapalım! David, şehre döndüğü anda cezasını çekecek!"

"Bence hiç dönmeyecek!"

Emmet, yeğenine baktı ama o da biliyordu ki David bu sebeple dönüşüne bahaneler buluyordu.

"İllaki dönecek! Eğer seni ararsa, başka birinden şüphelendiğini söyleyerek onu atlat baba." Leo bu sözleri söylerken, aklına o gece elinden düşen telefonu takıldı.

"Polis telefonu bulamadı, tamam ama doküman araştırması yapmadılar mı?"

Xander sıkıntıyla iç çekti. "Biraz uzun sürdü ama yaptılar tabii ve sonuç ne dersin?"

Leo yüzünü buruşturdu. "Anladım, *kullan at*!"

Ve hepsi Leo bir şeyler hatırlar diye konuşmaya devam ettiler.

"Bu arada..." diyen Leo, direkt Xander'a bakıyordu. "Gökçen'in adı ne?"

"Umut..."

Leo polise bildiği her şeyi anlatmış, Emmet de belleği vererek şikâyetçi olmuştu. Sonrasında arkadaşları ziyarete gelmiş ve gırgır şamata almış başını gitmişti. Ama o anlarda bile Leo'nun aklından Umut çıkmamıştı. Babası ve Xander ile daha fazla uğraşmak istemediği için susmuştu ancak Umut'u deli gibi merak ediyordu.

Dans ederken arkadaşlarıyla otururken her an, her sani-

tg:@novaebook

ye gözlerinin içi gülen o ışıl ışıl kızın içinde bulunduğu karanlıkla başa çıkabilecek gücü var mıydı, merak ediyor, onu tanımak istiyordu. Akşamüstüydü ve babası uyumuştu. Yanı başındaki koltukta uyuyan Xander'ı dürttü.

"Dürtmene gerek yok, kıpırtılarından uyuyamadım ve ne yapmak istediğini biliyorum."

"Madem biliyorsun, kalk da yardım et!"

"Leo, bak, gerçekten bizi iyi karşılamıyorlar."

"Umurumda değil!"

Xander, amcasına bir göz attı ve onun uyuduğuna ikna olduktan sonra ayağa kalkıp Leo'ya yardımcı oldu.

Umut, teyzesini Dean ve Renée ile yollamış, biraz dinlenmesini istemişti. Türkiye'den yeni gelmiş sayılırdı ve kadın doğru düzgün dinlenememişti. Sonrasında doktorlar kendisini muayene etmişler ve kolundakiyle bacağındaki dikişlerin atmaması için bir süre daha dikkat etmesini söylemişlerdi. Aslında bu başka bir deyişle, yeni bir kahramanlık yapma demekti. Umut içten içe gözlerini devirdi.

Ayça'nın uyuduğu koltuğa baktı. Akşamın ilk saatleriydi ama arkadaşı çoktan uyumuştu. Umut onun da yorgun olduğunu biliyordu ama Ayça gitmek istemediği için onu ikna edememişti. Yeniden gözlerini pencereden dışarı çevirdi. Eli dökülmeye yeni başlayan saçlarında geziyordu. Daha sonra buna zamanı olur muydu, bilmiyordu ama hepsi yok olmadan saçlarına dokunmak hoşuna gidiyordu. Bu aynı, elinde erimeden önce kar tanesini izlemeye benziyordu. Henüz çok dökülmüyordu ama bunu herkesten, özellikle teyzesinden, şimdilik gizlemeye karar vermişti.

tg:@novaebook

Dışarıya bakarken teyzesinin sözleri geldi aklına. Onun ne yapmaya çalıştığını anlıyordu. Omuzlarındaki yükü üstüne almaya uğraşıyordu. Ancak Umut'un içinde bulunduğu tüm bu durumlar, ilk âşık olduğu sivilceli çocuğun reddedişinde ağlayıp geçiştireceği bir şey değildi. Teyzesi çok hayalî konuşmuş, vaatlerde bulunmuştu. Ama gerçekten, bütün bunlar olabilir miydi?

Yardım alması ve bu psikolojiden kurtulması gerekiyordu.

Gökyüzüne bakarken rüyasını hatırladı. O kadar gerçekçiydi ki Umut, gerçekten de orada olmak istiyordu. Aslında artık bu şehirde ve ülkede kalmak istemiyordu.

Birden aklına iş yeri geldi. Ayça gerekli görüşmeleri yaptığını söylemişti ve hatta arkadaşlarından gelen çoğu çiçekler de hâlâ duruyordu ama hepsi gerçekten de hâlâ arkadaşları mıydı?

Tam da o anda kendi kendine tokat atmak istedi. Gerçekten de psikolojisi harap hâldeydi. Neden arkadaşlarını kaybedecekti ki? Hepsi ziyarete defalarca gelmiş ama baygın olduğu için kızlar hepsini geri çevirmişti. Üstelik yardımcı olmak üzere her şeyi yapmak için hazırlardı.

Teyzesi bir konuda haklıydı. Aslında Umut her zaman şanslıydı. Sadece vazgeçmek, pes etmek daha kolay geldiği için bu yolu seçiyordu. Zor olan imkânsıza yürümekti. Bacağını gerçekten de lösemi yüzünden kaybedebilirdi ve o zaman çok daha acı olabilirdi. Derin bir iç çektiğinde, kapıda bir hareketlilik olduğunu sezdi.

Başını o yöne çevirdiğinde ilk önce hayal gördüğünü düşündü. Kapının açıldığını duymamıştı bile.

Leonard!

Hatırladığı gibiydi. Sadece biraz daha solgun ve hâlsiz görünüyordu. Tekerlekli sandalyenin kendisine yaklaştığını ya da onu süren kişiyi fark etmiyordu. Leonard'dan gözlerini ayırmıyor, o geceki gibi bir büyüye kapılıyordu.

tg:@novaebook

Neydi bu?

Kalbinin ritmi değişiyor, teni ısınıyordu. Odasında, kanlı canlı duruyordu. Rüya değildi.

Farkında olmadan, "Uyanmışsın," diye fısıldadı. Ancak sessiz odada Leo sesini gayet net duydu.

Leo aynı fısıltıyla, "Uyandım," diye karşılık verdi.

Umut duyduğu sesin gerçekçiliğiyle ne hissettiğini bilemeyerek yerinde doğruldu. Leonard'ın tekerlekli sandalyesi yatağın yanına gelince, Xander arabayı bırakıp, üstü açılmış olan Ayça'nın üstünü örttü. Umut gözünü Leonard'dan ayırmakta zorlansa da arkadaşını koruma içgüdüsüyle yapılan bu hareket dikkatini çekmişti. Xander diğer koltuğa otururken, Leo ve Umut bir süre birbirlerine sessizce baktı.

İlk konuşan Leo oldu. "Özür dilerim."

Umut söylenen sözün ne anlama geldiğini bildiği için irkildi ve birden gözüne yaş doldu. Konuşmak, dileme demek istedi ama sesine güvenemedi.

"Dünyanın bütün özürlerini toplasam da bir işe yaramayacağını biliyorum."

Umut'un gözündeki yaş döküldü ve hemen başını yana doğru çevirdi.

"Benden saklanmayın."

Umut cevap vermeyince, "Lütfen," diye fısıldadı Leo.

Umut usulca başını Leonard'a doğru çevirdi.

"Olanları geri alabilmek ve orada size görünmeden ölmek isterdim."

Umut bu samimi sözlerle yeniden irkildi. Xander ise kuzeninin bu hâllerine ilk defa şahit oluyordu.

"İnanın bana, çok ciddiyim. Sizin zarar görebileceğinizi bilseydim, bunu hiç düşünmeden yapardım. Özür dilerim ve yaşadığım her gün boyunca özür dilemeye devam edeceğim."

tg:@novaebook

Umut yine dileme demek istedi.

Leo sustu ve odaya girdiğinden beri ilk defa bakışlarını Umut'tan çekip başını ellerine doğru eğdi. Sanki ne yapacağını bilemiyor gibi bir hâli vardı. Yirmi yedi yıllık hayatında ilk defa bu kadar zorlanıyordu.

"Ben ne yapmalıyım da kendimi affettirmeliyim, bilmiyorum ama tüm kalbimle özür dilerim."

Umut bu defa, "Dilemeyin," diyebildi.

Leo'nun yüzü asıldı. "Haklısınız, bir anlamı yok."

Umut birden panikledi ve "Hayır!" dedi. Bu ses tonuyla birlikte Ayça yerinde kıpırdandı. "Ben, sizin bir suçunuz olmadığı için özür dilemenizi istemiyorum," dedi. Umut bunları söylerken, Ayça gözlerini açtı ve odada birilerinin olması şokuyla ayağa kalkmaya çalışırken, onların kim olduğunu anlamasıyla birlikte deliye döndü.

Leo, "Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır ya!" diye bağırdı Ayça. "Burada ne işiniz var?" Gördüklerine inanamıyordu. Hızla Umut'un yanına geldiğinde, Xander da Leo'nun yanına geldi.

"Bayan Vardar, lütfen biz karışmayalım."

Ayça öfkeden deliye dönmüş gözlerini Xander'a çevirdi. "Bana bak Xander mısın nesin, bana bayan diye hitap etme, benim bir adım var." Xander tam cevap vereceği anda Ayça devam etti. "Sakın bana cevap vermeye kalkma! Al arkadaşını da git. Kardeşimi yeterince mahvettiniz!"

"Ayça!"

Ayça, Umut'un seslenmesiyle susup ona baktı. "Umut lütfen, canının yanmasını istemiyorum."

Umut, Ayça'ya hak veriyordu ve kendisi de artık canı yansın istemiyordu. Başını kendisine çaresizce bakan iki adama çevirdi: Çok üzgün görünüyorlardı! Her ne kadar Leo-

tg:@novaebook

nard'ı suçlamasa da o an konuşmayı bitirmeliydi. Artık farklı hayaller kurmak için çok geçti.

"Bay Evertone..."

Leo genç kızla aralarındaki bu resmiyetten rahatsızlık duyduğu için, "Leo! Lütfen, Leo de," dedi.

Umut karşısındaki adamın samimiyetine yürekten inanıyordu ama şu anda yanında olmak istemesinin nedenini, başına gelenlere bağlıyordu. Suçluluk hissediyordu ki bunu kendisi de görüyordu. Ancak Umut kendisine acınılmasına, özellikle onun tarafından bunun yapılmasına, tahammül edemezdi. Her şey normalken beğenmek, beğenilmek çok güzeldi ama artık hiçbir şey normal değildi. Bu yüzden ne kadar az bir araya gelirlerse, o kadar iyiydi.

Umut, tam onlardan çıkmalarını isteyecekken kapı tıklatıldı ve hemen ardından Dean'in avukatı olduğunu bildiği adam içeri girdi. Ayça gülümsedi ve adamı karşılamak için bir adım attı. Bu gülümseme Xander'ın gözünden kaçmadığı gibi adamın kim olduğunu çok merak etti.

Ayça, avukata hitaben, "Hoş geldiniz, Doruk Bey," diyerek elini uzattı.

Doruk gülümsedi. "Bunu konuşmuştuk Ayça, lütfen, sadece Doruk."

Ayça bu sözlerle az önceki gerginliğini attı ve onun rahatlaması, Xander'ın kısılmış gözlerinden kaçmadı.

Ayça, "Tamam, Doruk," dedi. Sonra Umut'a döndü. "Doruk'u görmüştün ama tanıştırmak kısmet olmadı..." derken Doruk öne atıldı.

"Merhaba Umut Hanım. Biliyorsunuz, ben Bay Dylann'ın avukatlarından biriyim. Adım Doruk Martin Grant."

Umut kendisine uzatılan eli sıkarken; Leo, o ellere kıskanç duygularla bakıyordu. Umut ile hem konuşması kesintiye uğramış hem de kendisinden önce ona birinin dokunduğunu

tg:@novaebook

görmesi öfkelenmesine sebep olmuştu. Birden bir aydınlanma yaşadı. Umut'a karşı böylesine korumacı ve kıskanç olmasına şaşırmıştı. Bunun sebebini merak etse de kendisi düşüncelere dalmışken, duyduğu sözler çileden çıkmasına sebep olmuştu.

"Memnun oldum, Bay Grant."

Doruk tebessüm etti. "Doruk de, lütfen."

Umut memnuniyetle kabul etti. "Sanırım Türk bir yanınız var ve bu şehirde Türklere rastlamak zor. Bu sebeple ben de Doruk demeyi tercih ederim."

Leo dişlerinin arasından, "Bana ismimle hitap etmen için illa benim de mi Türk olmam gerekiyor?" diye mırıldandı.

Doruk bir gerginliğin ortasında olduğunu fark etti ve zorla tebessüm etti. Umut ise Leo'nun sinirle söylenmesine şaşkınlıkla bakarken, Ayça bu durumdan memnundu. Arkadaşı kolay lokma değildi ve bunu Leo'nun bilmesi gerekiyordu.

Umut ortamın gerilmesini istemediği için bu sözleri duymamış gibi yaptı. "Sanırım anneniz Türk, soyadınız..."

Doruk içten bir şekilde gülümsedi. Zaten Umut'a bakarken buna engel olamıyordu. "Evet, Türk yanım annem ve bu durumdan çok memnunum hatta kendimi daha çok Türk hissediyorum."

Umut bu sefer gerçekten içten bir şekilde güldü.

Leo bu görüntüyle kalbinin teklediğini hissetti. Bu kıza sandığından daha fazla duygu besliyordu. O gülüşte kaybolmak, Umut'u sadece kendisine saklamak istedi.

Doruk, "Bu saatte rahatsız ettiğim için kusuruma bakmayın..." derken, Leo sözlerini kesti.

"Aslında ettin! Bu saatte genç bir kızın odasına -ki hastane odası da olsa- girmemen lazımdı."

Tüm gözler Leo'ya dönerken, Leo bile saçmaladığının farkındaydı ama bunu belli etmemek için dik dik Doruk'a bakıyordu.

tg:@novaebook

Ayça, "Sizin yaptığınız nedir acaba?" dediğinde, Leo onu öldürecek gibi baktı.

Umut, Leo'nun bu kadar kararlı ve inatçı olmasına şaşırmıştı. Sadece bir an, yanında olmayı, suçluluktan dolayı istemediğini düşündü: Ama sadece bir an!

Doruk tereddütle bakışlarını Umut'a çevirip, "Bay Dylann gelebileceğimi söyleyince eksik imzalarınız için gelmek istedim. Davalarınız bitene kadar tamamen sizinle ilgileneceğim!" dediğinde, Leo'nun yüzündeki damarları sinirden belirginleşmeye başlamıştı.

"Ben de seninle ilgileneyim, en kısa..." Xander omzunu sıkınca susmak zorunda kaldı.

Umut, Leo'yu yine duymazdan gelip, Doruk'a alayla gülümsedi. "Ne kadar çok davam var, değil mi?"

Doruk bu gülümsemeye zevkle karşılık verdi. "Merak etmeyin, bir tanesi sadece şahitlik ve diğerleri de sizi yormaz. Ben bunun için varım ve elimden geldiğince size yansıtmamaya çalışacağım. Amacım rahat etmeniz."

Leo bu flörtleşmeye daha fazla tahammül edemedi. "Yeter artık! Bunun için varsın tabii ki çünkü ödeme alıyorsun. İşini de mesai saatleri içinde yapacaksın! Hem görmüyor musun, bir konuşmanın ortasında olduğumuzu!"

Doruk'un arkadaşına olan ilgisinden memnun olan Ayça, Leo'nun bu sözlerine yüzü asılırken; Xander, kuzeninin tavırlarına hem şaşırıyor hem de alttan alttan gülüyordu. Doruk ise mosmor kesilmişti.

Umut, Leonard'ın varlığını unutmamıştı ama yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu. Şimdi onun bu sözleriyle şok içinde kalmıştı. Ağzı açık öylece Leonard'a bakıyordu. *Bu adam kendisini sahiplenmiş, üstüne bir de kıskanmıştı?* Umut'un içinde söndürmeye çalıştığı duyguları kabarmıştı. Leonard'ın bu tavırları, normal bir zamanda olsa çok hoşuna giderdi ama şimdi böyle bir zamanda bunu istemiyordu. Artık buna bir

tg:@novaebook

nokta koymak zorundaydı. Acı verse de hiçbir zaman emin olamayacağı hislere karşılık veremezdi: Bu hisler arkadaşlık olsa bile!

Doruk sinirlenmişti ama karşısındaki adama, Umut'un yanında haddini bildirmek istemedi. Ve bozularak, "Ben... Affedersiniz, sanırım yanlış bir zaman..." derken, Umut araya girdi.

"Aslında bir yanlışlığı düzeltmeliyim Doruk. Bay Evertone haklı."

Doruk iyice bozulurken, Leo gülümsedi. Ayça ise gelecek olan golü tahmin etmiş, eliyle sırıtan ağzını kapatıyordu.

"Haklı çünkü yeni tanıştığı birine karışma hakkını bir tek kendinde görüyor. Oysa ben buna izin vermiyorum! Zaten buraya davetli bile değildi! Bu yüzden Bay Evertone'ın gitme vakti geldi. Bundan sonra üstünüze vazife olmayan şeylere karışmazsınız, umarım," diyerek Leonard'a gözlerini dikti.

Bu sözler ortamı derinden sarstı. Ayça ve Doruk gülümserken, Leo ciddi anlamda bozulmuştu. Ayça uyanana kadar her şey harika giderken, şimdi birdenbire böylesine geride kalmak... Umut'un yaklaşımından dolayı anlaşabilirler sanmıştı. Oysa duyduğu sözler... Üstelik Doruk'a ilk ismiyle hitap etmesi, Leo'yu gerçekten büyük hayal kırıklığına uğratmıştı. Sanki sevdiği kız onu şu anda terk ediyordu. Leo kendi düşündüklerine şaşırsa da tam bu anda hislerini sorgulamak istemiyordu. Çünkü gerçekten çok öfkeliydi. Umut'a üzgün gözlerle baktı. "Ama Umut..."

"İlginiz ve ziyaretiniz için teşekkür ederim Bay Evertone ama sanırım, bu ziyareti tadında bırakmak en iyisi."

Leo pes etmek istemiyordu. Umut'un tavrını, gözlerindeki ışığı görmüştü ve yanıldığını düşünmüyordu. Ayrıca yanılıyor olsa bile Umut'tan vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Yeniden şansını denemek için ağzını açmıştı ki bu sefer Ayça araya girdi.

tg:@novaebook

"Evertone kuzenler, Umut'u duydunuz, bizi yalnız bırakın lütfen!" diyerek alayla gülümsedi. "Ve mümkünse, bir daha hiç gelmeyin!"

Şimdi Xander da öfkelenmişti ve Ayça'ya cevap vermek istiyordu ancak bunun için atılmıştı ki Leo'nun bakışlarıyla sustu. Ayça ise onun bu tavrına tek kaşını kaldırarak, hadi dercesine gıcıklık yaptı.

Leo, hayatında kendisini ilk defa bu kadar etkileyen bir kızı kolay kolay bırakacak değildi. Umut'un düşüncelerini, ruh hâlini ve az çok olayların etkisinde kaldığını biliyordu. Onu ikna edebilir, kendisinin yapabilirdi. Evet! Bu kızı, sadece kendisine ait kılmak istiyordu. Düşüncesi bile mutlu olmasına yetmişti ama karşısında zafer kazanmış bir kılkuyruk varken çok da mutlu görünemiyordu.

Leo kolay pes eden biri değildi ve Umut'a da bu işin burada bitmediğini göstermek adına kararlı bir şekilde, "Seni tanımaya kararlıyım Umut! En kısa sürede yeniden görüşeceğiz ve inan bana, bu sefer kimse engel olamayacak!" dedi.

Ardından Xander'ın yardımıyla odadan çıkarken, arkasında şaşkın üç kişiyi bıraktığını biliyordu.

tg:@novaebook

BÖLÜM 20

ŞEHRAZAT MIYIM?

Anne... Masallarım bitmek üzere... Acaba, gerçek aşkı fark edecek miyim yoksa sadece yaşamak için direnen Şehrazat mıyım?

Umut, Leonard ve Xander'ın çıkışından sonra birkaç saniye kapanan kapıya bakakalmıştı. Ayça bile sus pus olmuştu. Kızları kendisine getiren Doruk oldu.

"Sanırım, yanlış bir zamanda geldim?" Leonard'ın varlığından rahatsız olmuştu. Umut'u gördüğünden beri ona doğru çekiliyor ve genç kızla vakit geçirmenin yollarını arıyordu. Fakat Leonard'ın tavrını görünce işinin kolay olmayacağını anlamıştı.

Umut dalgınca Doruk'a baktı. Genç adamın ne dediğini anlaması biraz zamanını aldı. Sonra hemen toparlandı ama Ayça ondan önce cevap verdi. "Yok, hayır. Bundan daha iyi zaman olamazdı."

Umut, hâlâ dalgınca ne yaptığını bilmeden Ayça'yı onayladı. "Şey... Evet, öyle. Lütfen otur Doruk. Sen... Sen kusura bakma."

Doruk, yüzüne yeniden bir gülümseme yerleştirdi. "Hayır, sizce sorun yoksa ben unuttum bile."

Kızlar ve Doruk, sanki uzun süredir arkadaşlarmış gibi

tg:@novaebook

kaynaşmışlardı. Türkiye'den, Londra'nın güzel ve zor yanlarından ve daha birçok şeyden konuşup durmuşlar, Doruk'un kalkma vakti geldiğindeyse kırk yıllık arkadaşlarmış gibi ayrılmışlardı.

Ayça ellerini açıp gerinerek, "Ne zor bir akşam oldu öyle." diye söylendi.

Umut usulca başını salladı. "Öyleydi gerçekten ama Doruk'un arkadaşlığı iyi geldi."

Ayça, Umut'un Leonard konusunu kapatmaya çalıştığını anlamıştı. "Bu, Leonard'ın sözleri hakkında konuşmayacağız anlamına mı geliyor?"

Umut rahatsızca yerinden kıpırdandı. "O sözleri, o sarf etti ve beni bağlamıyor. Kendi fikri..."

"Yani diyorsun ki çabalasın dursun, etkilenmeyeceğim mi?"

Umut arkadaşına ters ters baktı. "Ayça! Bu, dalga geçeceğimiz bir mevzu değil. Onlarla bir arada olmak istemiyorum!"

"Ben de bunu istiyorum ama seni de tanıyorum."

Umut'un yüzü asıldı. "Ayça dilinde bu ne demek şimdi?"

Ayça huzursuzdandı. "Seni Leonard ile konuşurken gördüm Umut! Sen o adamdan etkileniyorsun. Evet, adam hasta hâliyle bile karizmatik, otoriter ve yakışıklı görünüyor ama..."

"Amasını biliyorum ve inan bana, Leonard'ın suçsuz olduğunu bildiğim hâlde ona yaklaşmaya niyetim yok! Çünkü kimsenin bana acımasını istemiyorum!"

Ayça birden tüm dediklerine pişman oldu. Umut'un hâlâ tek bacağını kaybettiğine alışamamıştı ve Leonard'dan bu sebeple uzak durduğunu akıl edememişti. Hemen Umut'un yanına gidip ellerini tuttu. "Kimsenin sana acıdığı yok Umut! Ben... Doğruyu söylemek gerekirse, Leonard'ın gözlerinde sa-

tg:@novaebook

dece beğeni gördüm ve belki de çok daha fazlası. O senden çok etkilenmiş Umut ve ben bundan korktum. Sen yeniden üzülürsün diye ama asla bu sebep bacağın değildi!"

Umut arkadaşının sözlerini dikkatle dinlemişti ve Leonard ile ilgili söyledikleri anında kalbine dokunmuştu. *Leonard'ın gözlerinde beğeni vardı hatta daha fazlası!* Aslında sözlerinde de öyle ama... Sonra aklına yeniden bacağı geldi. Bu işin olacağı varsa da olmazdı. Ayça'nın sözlerindeki samimiyete inanıyordu çünkü arkadaşını tanıyordu. Elinin içindeki eli sıkıp gülümsedi ve sadece, "Biliyorum," diye fısıldadı.

Ayça'nın gözleri hüzünlendi. "Bunların hepsi geçecek, inan bana."

Umut inançsız bir şekilde başını sallamakla yetindi.

Leo sabahı sabah etmiş ve bir türlü uyuyamamıştı. Aklında Umut'un gözleri, kulağında onun sözleri vardı. O avukat bozuntusunun Umut'a olan ilgili tavırları da cabasıydı ve açıkçası uykusunu kaçıran da aslında bu olmuştu.

Babası gelen yeni bir telefonla erkenden uyanmış ve gitmişti. Kendisiyse hâlâ uyuyamıyordu.

Xander odadaki banyodan çıkıp, elindeki havluyla yüzünü kurularken Leo'ya baktı. "Gözlerin şişmiş, Umut seni bu hâlde beğenmeyecek."

Leo kuzenine bir an baktı, "Çok komik," dedi ve yeniden düşüncelere daldı ancak Xander peşini bırakmadı.

"Gece amcam uyanmasın diye konuşamadık ama merak ediyorum, o sözlerin anlamı neydi?"

Leo mutsuzca omuz silkti. "Belli değil miydi?"

tg:@novaebook

Xander havluyu kenara attı ve gülümsedi. "Belliydi de..."

Leo başını kaldırıp meydan okuyan gözlerle Xander'a baktı. "Ee? Devam et!"

Xander koltuğa oturdu ve öne doğru eğildi. "Senin Umut'tan etkilendiğini o gece de görmüştüm ama dün gece seni hayatının hiçbir anında böyle görmemiştim. Yani demem o ki, sen bu kıza fena tutulmuşsun ve ben, bu hangi ara oldu çok merak ediyorum."

Leo bir süre sessizce düşündü. Eliyle yüzünü ovaladı ve "Bilmiyorum," dedi. "O gece, onu gördüğüm ilk anda, sanki gözleri beni çağırmış gibi gözlerim onu buldu. Öyle güzel, öyle narindi ki... Sanki dokunsam kırılacak kadar hassas görünüyordu." Leo'nun gözleri dalmış, sanki o geceye gitmişti. "Sonra bana baktı ve sarsıldım. O bakışlar beni kendine çekerken, aynı zamanda itiyordu da! Kalbim ritmini şaşırdı. Onunla konuşmak, tanışmak hatta ona dokunmak istedim. Dans etmeye başladığındaysa o narin kız tutkuya bürünmüş, ateş parçası olmuştu. Kendime engel olmakta zorlandım. İnan bana, hem de çok zorlandım. O telefon gelmese o gece onunla tanışacaktım, kafaya koymuştum."

Xander sessizce kuzeninin böyle değişim göstermesini hayretle dinlerken, "Vay be!" demekten kendini alıkoyamadı. Leo her zaman ağırbaşlı, ne istediğini bilen bir genç olmuştu ama birine böylesine bağlanacak bir insan değildi. En azından, Xander öyle biliyordu.

"O karanlık sokakta da düşündüğüm tek şeyin Umut olduğunu hatırlıyorum. Sonra uyurken rüyamda gördüğüm kız da oydu. Bana elini uzatıyor ve beni karanlıktan çekip alıyordu. Sonunda uyandım ve karşıma yine Umut çıktı. Belki kötü tesadüflerin eseriydi ama Umut burada ve bana sadece bir kat uzaklıkta... Fakat beni görmek istemiyor." Sustu, bir iç çekti ve daha kararlı bir şekilde devam etti. "Onu yeniden gördüğümde, aynı o geceki gibi hissettim. Ne eksik ne fazla!

tg:@novaebook

Bu sebeple onu tanımak, hislerimin peşinden gitmek istiyorum. Sonu ne olursa olsun, pes etmeyeceğim!"

Xander kuzeninin bu kararlılığı karşısında onunla gurur duymuştu ama bazı gerçekleri de göz ardı etmesini istemiyordu.

"Umut, onunla suçluluk duygusuyla beraber olmak istediğini düşünebilir."

"O zaman bunun aksini kanıtlamak için elimden gelen her şeyi yaparım. Ben bu olaylardan önce de böyle hissediyordum."

"Dediğin gibi, bunu ona anlatman gerekecek. Ama sana mutlu olacağın bir şey söyleyeyim."

Leo, merakla Xander'a baktı.

"Umut da sana benzer hislerle bakıyordu. Yani o *cadı arkadaşı* uyanana kadar böyleydi."

Leo'nun kalbi titredi. Umut'un da böyle hissediyor olduğunu düşünmek ona huzur vermişti. Sonra az önceki söz aklına yeni dank etmiş gibi gülümsedi. "Gerçekten *o cadı arkadaşla,* adı Ayça mıydı, onunla ne gibi bir şey yaşadınız?"

Xander yüzünü buruşturdu ve ayağa kalkıp, "Kendisini Umut'un koruyucusu ilan etmese, sıkıntı yok aslında ama..."

"...ama onu bu korumacılığı yapmaya siz ittiniz!"

Xander öfkeyle Leo'ya döndü. "Anlamıyorum! Gerçekten anlamıyorum. Bunu neden yapıyorsun? Ben zaten Tanrı'nın her günü bununla ölüyorum, neden bana bunu yapıyorsun?"

"Hiçbir zaman unutma diye!"

Xander acıyla güldü. "Merak etme, bu unutulacak bir şey değil! O gece bunu gören hiçbir arkadaşın da öyle unutmaz! Mesela Drew her gece kâbus görüyormuş ve bil bakalım, başrolü kim?"

Leo bakışlarını kaçırdı ama Xander devam etti. "Ya da Alex'ten bahsedelim. Eskisi gibi gerçek neşesi olmadığını gör-

tg:@novaebook

müşsündür. Adam senin davana kendini adadı! Hem de lafta değil, işini gücünü bıraktı, tamamen bununla ilgileniyor. Sam bile sesini çıkarmıyor! Neden biliyor musun? Çünkü o da oğlunun bir canavar olmadığını biliyor. Biz canavar değiliz Leo! Katil hiç değiliz! Ve biliyor musun, belki çok acımasız olacak ama o tamamen bir kazaydı, kaza! Bu bir kazaydı! Kimse böyle olsun istemezdi!"

Leo bunun farkındaydı ama içindeki o öfkeye, Umut'un zarar görmüş olmasına tahammül edemiyordu. Yine de Xander'ın üstüne gittiği için o kadar da kötü hissetmiyordu. Çünkü Umut orada acı çekerken, hepsinin de çekmesini istiyordu. Buna kendisi de dâhildi.

Umut, günlerini ya kızlar ve teyzesiyle sohbet ederek geçiriyor ya da yapmayı en çok sevdiği şeyleri beraber yapıyorlardı. Umut'un puzzle yapmayı çok sevdiğini bilen Reene, babasıyla konuşmuş, Umut'a küçük bir sürpriz yapmışlardı. Dean hastane odasına bir masa getirtmiş, gökyüzü manzaralı üç bin parça ahşap puzzle almıştı. Umut'un yorgun olmadığı zamanlarda hep birlikte masaya oturup, hem sohbet ediyor hem de parçaları yerine yerleştiriyorlardı. Bazen de sessizce kitap okuyorlardı. Haftada bir kez kemoterapi almaya devam ediyor, doktorların umut dolu konuşmaları az da olsa yüreğini ferahlatıyordu. Ve hâlâ saçlarının döküldüğünü saklamaya çalışıyordu.

Her ne kadar Leonard'ı düşünmek istemese de kendisini onu düşünürken buluyordu ve o son sözleri hâlâ aklından çıkmıyordu: "Seni tanımaya kararlıyım Umut! En kısa sürede yeniden görüşeceğiz ve inan bana, bu sefer kimse engel olamayacak!"

tg:@novaebook

Leonard yakışıklı, çekici ve ne istediğini bilen bir adamdı. Bunu kimse inkâr edemezdi ama yine de ondan uzak durmaya kararlıydı. Ancak Leonard'ın sürekli olarak hastane odasına gelmesi, konuşmaya çalışması ve mesajlar -numarasını nasıl bulduğunu bilmese de- atması, aklını bulandırıyordu. Üstelik arada hemşireler vasıtasıyla küçük şeyler de yollaması cabasıydı. Fakat tüm bunlar, aklının köşesinden ona el sallayan düşünceyi yok etmiyordu: Leonard ona acıdığı için yanında olmak istiyordu!

Düşüncelerini bölen telefon sesiyle başını yanındaki komodine çevirip, telefonu eline aldı. Daha mesajı açmadan kimden olduğunu biliyordu. Hayatı boyunca son haftadaki kadar mesaj almamıştı.

"İstediğin kadar cevap vermeyebilirsin Umut ama senden vazgeçmeyeceğim!"

Bir gün mesajların kesileceğini bildiği için numarayı hâlâ kaydetmemişti. Ama sadece bu düşünce bile üzülmesine neden oluyordu. Keşke ona inanabilseydi. Bunu öylesine çok istiyordu ki...

Elini kalbine götürdü, her mesajda olduğu gibi yine hızlanmıştı. Onun yanında olmasına ve kendisini istemesine alışmıştı. Onu her gördüğünde öyle mutlu oluyordu ki bunu ona yansıtmamak için ekstradan çaba gösteriyordu.

Kapının tıklamasıyla kalbinin üzerindeki elini hızla çekip kapıya baktı. Yine Leonard'ı bekliyordu ama Doruk'u görünce gülümsemesine engel olamadı.

"Selam, Umut. Nasılsın? Ah, bendeki de soru, tabii ki yine harika görünüyorsun."

Umut, Doruk'un sözlerine ufak bir kahkaha attı. Doruk'un bu tavırlarını seviyordu. Hoş ve çekici bir adam olmakla birlikte insanı nasıl mutlu edeceğini iyi biliyordu. Doruk'un kendisine karşı olan hislerinin de farkındaydı. Ancak kendisi, genç adama arkadaşlıktan öte bir duygu beslemiyor-

tg:@novaebook

du. Leonard'ı düşündüğündeyse, tüm benliği karman çorman oluyordu. Doruk ile ne kadar iyi anlaşırsa anlaşsın, onun duygularına bu yüzden karşılık veremezdi.

"Sağ ol, Doruk. Yine çok kibarsın."

Doruk çabalarının boşa olduğunun farkındaydı. Genç kıza ne kadar yaklaşmaya çalışsa da onun ördüğü duvarı bildiği gibi, gözlerinde bir ışıltı görmüyordu. Yaşadıklarının kolay olmadığını biliyordu. Bu sebeple onu kazanmak için çok uğraşacaktı. Elindeki dizüstü bilgisayarı masanın üzerine bırakıp, bir film açtı.

"Bak, sana ne getirdim?"

Umut açılan videonun bir film olduğunu anlayınca heyecanla, "Yoksa düşündüğüm şey mi?" diye sordu.

"Evet!"

Doruk ile en son sohbetleri Marvel filmleri hakkındaydı ve Doruk, Iron Man'in hayranıyken; Umut, Spiderman'i seviyordu. Umut tam bir sinemaseverdi ama durumu itibariyle vizyondaki hiçbir filme gidemiyordu: Buna Spiderman da dâhildi. Doruk'un film hâlâ vizyondayken bunu nasıl bulduğunu bilmiyordu ama çok mutlu olmuştu.

Umut neşeyle ellerini çırpmış, "Harikasın Doruk," derken dudaklarından hafif bir kahkaha çıkmıştı.

***

Leo kaçıncı kez geri çevrildiğini bilmediği kapıya yeniden gelmişti. Umut'u kendisine inandırana kadar da gelmeye devam edecekti. Hemşireden o anda yalnız olduğunu öğrenmiş ve yeni bir şans için bu fırsatı kaçırmak istememişti.

Kapının aralık olduğunu görünce durdu ve o sırada Umut'un, *"Harikasın Doruk,"* sözlerini duyunca beyninden vurulmuşa döndü. Umut'un bu sözlerine mi delirseydi yoksa başka bir erkek tarafından mutlu edilmesine mi?

Zaten bu adamı her gördüğünde içindeki şiddettin zirve-

tg:@novaebook

ye tırmanması ayrı bir konuydu. Leo daha önce hiç bu kadar şiddet içerikli düşüncelerin aklına geldiğini hatırlamıyordu. Onu ortalıkta gördükçe aklına daha neler geliyordu neler! Şu anda bile onu boğmak, yok etmek istiyordu. Birden bu tavırların Umut'u kendisinden daha çok uzaklaştıracağını düşündü ve farklı bir taktik denemeye karar verdi.

Aralık olan kapıyı açtı ve içeri girdi. "Ah, müsait değil miydin Umut?"

Umut, Leo'yu görünce hızlanan kalbini görmezden geldi. Bu hisleri bir başkasına hissedemiyor oluşu büyük haksızlıktı. Oysa bunun için neler vermezdi ve bir dakika düşünmeden o ilişkiye bir şans verirdi. Bu duruma içten içe canı çok sıkılıyordu. Keşke başka şartlar altında tanışsalardı.

Doruk ise Leo'nun teklifsizce içeri girmesine bozulmuştu ama Umut'un onu yanında istemediğini bizzat görmüştü, bu sebeple Umut'a yaklaşıp Leo'yu yok saydı.

Samimi bir şekilde, "Filmi başlatayım mı Umutcuğum?" diye sordu.

Umut bu samimi tavır karşısında rahatsız olsa da bunu, Leo'nun önünde belli etmek istemiyordu. Ayrıca Leo ile konuşmaktan kaçabileceği için Doruk'un burada olmasına memnundu. Yoksa *ona* yenileceğini biliyordu.

Zorlukla kendisini toparladı ve sesinin duygusuz çıkması için dua etti. "Bir şey mi istemiştiniz Bay Evertone?"

Leo, Umut'un kendisine bu kadar mesafeli olmasına bozuldu ama bunu hemen bertaraf edip yüzüne çapkın bir gülümseme yerleştirdi. "Aslında tek olduğunu duymuştum, bu yüzden *baş başa* bir şeyler yaparız, diye düşündüm,"

Umut, *baş başa* kelimesine takıldı ve durup onunla baş başa olsa ne yapacağını düşünmek istedi. Ancak bunu aklından geçirmesini bile doğru olmadığına karar verip, o düşünceleri uzağa itti." Gördüğünüz gibi tek değilim ve müsaade ederseniz, Doruk ile film izleyeceğiz!"

tg:@novaebook

Leo yine reddedilmenin verdiği acıyı içine saklayıp, vurdumduymaz davrandı. Gülümsedi. "*Başka zaman* olsa tabii ki ederdim güzelim ama benim de canım çok sıkılıyor ve bir film izlersem geçer diye düşünüyorum. Hatta bunu seninle yaparsam, bence harika hissederim!"

Ardından Umut'un şaşkın bakışları altında yavaşça yürüyüp, hemen yanındaki boş koltuğa yerleşti. Yaralarının ağrımaması ve oradan kalkmayacağını belli etmek için ayaklarını uzattı. Doruk'un kızgın bakışları onu daha çok mutlu ettiği için keyifle gülümsemeye devam etti.

Doruk ve Leo ile film macerasının üzerinden üç gün geçmişti. Umut, film sırasında Doruk ile filmi analiz ederek izlemiş ve keyifli bir sohbet tutturmuşlardı. Leo'nun araya girip sohbeti baltalama çabalarına sinirlenmiş gibi görünse de içten içe gülmüştü. Fakat o gün Leo ile ilgili ilginç bir şey fark etmişti: Leo fazla zekiydi! Film hakkında olsun olmasın, sohbet arasına girdiği her an çok anlamlı sözler ederek Doruk'u alt etmişti. Üstelik avukat olan Doruk, doğru düzgün kendini müdafaa bile edememiş, epey bozulmuştu. Umut ise bu durumdan çok etkilenmişti. Leo boş bir insan değildi ve sohbeti çok keyifliydi. Özellikle Leo'nun, Doruk'u alt etmek için hiç çaba sarf etmeden sakince konuşması, Umut'u hayran bırakmıştı. Tabii ki iki adamın arasındaki soğuk savaş nedeniyle çok gerilmişti ama neyse ki onları odadan çıkartmaya gelen hemşire, buna bir son vermişti.

O günden sonra Leo'un yanına gelme çabaları, Ayça tarafından engellense de mesaj atması hiç kesilmemişti. Leo'nun bu istikrarlı tavrı, Umut'un ona inanmama sürecini zedeliyordu. Doruk ise daha sık gelmeye başlamıştı.

tg:@novaebook

Umut odasında yemeğini yeni bitirmiş, teyzesiyle sohbet ederken kapının tıklatılmasıyla birlikte başını o yöne çevirdi. Gelenler Xander ve Leo idi.

Neva şaşkınlıkla gözlerini açarken, Umut'u yine bir heyecan basmıştı. Neva, Ayça'dan onların daha önce de geldiğini, Umut'un nasıl tavrı sergilediğini öğrenmişti ve yeğeni için bu gidişata çok karışmayacaktı ama onların hiçbir şey olmamış gibi sürekli buraya gelmelerini de istemiyordu.

"Müsait misin Umut? Seninle konuşmak istiyorum!"

Leo'nun sorusuna cevap vermek için ağzını açan Umut, teyzesinin sözleriyle susmak zorunda kaldı.

Neva ayağa kalkıp, "Umut kendini pek iyi hissetmiyor, daha sonra gelirsiniz," dediğinde; Leo, Umut'un yüzündeki ifadeyi görmüştü.

Leo kararlı bir şekilde Neva'ya baktı. "Saygısızlık etmek istemem ama buna Umut karar verse? Çünkü ben Umut ile görüşmeyi çok istiyorum ve bunu, yine söylüyorum, onun yanında olmak istememin suçluluk psikolojisiyle hiçbir ilgisi yok! Çünkü bu olanlarla benim ilgim yok!"

Neva tek kaşını kaldırdı. "Tabii ki yok evladım, senin ailen olması dışında!"

Umut, Leo'ya haksızlık yapılmasına daha fazla sessiz kalmak istemedi. "Teyzeciğim!"

Neva yeğenine baktığında beklediği ifadeyi gözlerinde gördü. Derin bir iç çekti ve gelen yenilgiyi fark etti.

"Teyzeciğim, iyi hissediyorum. Bay Evertone ile görüşebilirim, ne söyleyeceğini merak ettim."

tg:@novaebook

Neva bunu istemese de karşı koyacak gücü yoktu. Yeğeninin gözlerinde gördüğü heyecanın yok olmasını istemiyordu. O sırada açık kapıdan içeri gülümseyerek Renée ile Dean girdi ve Leo'nun söylemek için geldiği şey unutuldu.

Dean, "Misafirlerimiz varmış," derken; Renée, "Evet, istenmeyen misafirler!" dedi.

Dean kızını ayıplayan bir bakış atarken, Neva da Renée'yi destekleyen bir ses çıkarmıştı.

"Merhaba Dean," diyen Leo, Renée'ye baktı. "Düşman mı olduk Renée?"

Renée huzursuzca yerinden kıpırdandı. Aslında sözleri Leo'ya değil, Xander'a idi. "Hayır Leo! Seninle düşman olmamız için bir neden yok ama aynı şeyi Xander için söyleyemeyeceğim!"

Xander kimseyi umursamadan Umut'a doğru bir adım atınca, Umut irkildi ve Xander acı içinde durmak zorunda kaldı. "Benim tek muhatabım sensin Umut!"

Umut, Xander'ın senli benli konuşmasına şaşırdığı gibi, direkt olarak kendisine hitap etmesiyle daha çok afalladı. Çünkü uyandığından beri sürekli çevresinde olsa da bu, onunla doğrudan ilk konuşmasıydı.

"Ben o an ne yaptığımı bilmiyordum. Leo benim kardeşim ve kardeş demek, kendinden bir parça demektir! Ona bir şey olacak korkusuyla muhakeme yeteneğimi kaybettim! Duygularımı kaybettim! Ben o an kendimi kaybettim Umut! Dünya'nın her yerinde bu her gün oluyordur: Katiller, suçlular, arkasındaki güçleri sayesinde serbest kalıyor! Seni de onlardan biri sandım, sandık! Ön yargılı davrandık ama o an bunu düşünecek kadar sakin değildim. Acı çekiyordum ve inan bana, o güne dönüp bütün bu olanları geri alabilmek için her şeyi yapardım. Yine biliyorum ki sen istediğin kadar beni, bizi it! Senden uzağa hiçbir yere gidemeyiz! Ve işe yaramayacağını biliyorum ama... Çok özür dilerim."

tg:@novaebook

Xander'ın sözleri bittiğinde, Umut onun akan bir damla gözyaşını görmüştü. Kendisi de ağlıyordu ama konuşmak için kendisini güçlü hissetmiyordu. Umut o anda, yine o gündeydi. Xander kapıya doğru yürürken, Ayça'yı orada dikilmiş, kendisine bakarken buldu. Kimseyi o an çekemeyecek durumda olduğu için çıkıp gitti. Dean, Leo'yu çıkarmak için adım atınca, Leo olduğu yerde kararlı bir şekilde durdu.

"Rica ediyorum, bizi yalnız bırakın!"

Neva şiddetle karşı çıkmaya hazırlanıyordu ki Dean, "Hadi gençlere bir şans verelim," diyerek hepsini dışarı çıkardı.

Kapı kapanınca Leo, Umut'un yanına gitti. Onun elini tuttu ve kendisine bakmasını sağladı.

Umut elindeki sıcaklıkla bir an ürperdi. Ağlamasına ve o an çok üzgün olmasına rağmen vücudunun Leo'ya tepki vermesine şaşırdı. Göz göze geldiklerinde yine sanki deprem misali sarsıldı. O gözlere kayıtsız kalamıyordu. Cevap vermek isteyip de veremediği mesajlarda aklı kalıyor, her kapısına geldiğinde görüşmek istemediğini söylemek zor geliyordu. Ona karşı hissettiği yoğunluk çok fazlaydı. İç çekerken titredi.

"Umut, iyi misin?"

Umut sadece başını salladı.

"İnan çok üzgünüm. Senin böyle zarar görmen ve gün geçtikçe daha çok üzülmen, beni daha çok üzüyor."

Umut merakla, "Neden?" diye sordu.

"Nedeni sensin Umut. Bana ne kadar mesafeli olursan ol, seni tanımak istiyorum."

Umut yine, "Neden?" diye sordu.

"Daha önce mesajlarımda da dediğim gibi... Çünkü sana karşı engel olmak istemediğim hislerim var ve her geçen gün bu hisler büyüyor. Sen ne kadar inkâr etsen de ve böyle olduğuna inanmasan da sen de bunun farkındasın. Ama kaçıyorsun!"

tg:@novaebook

Umut'un içi kıpır kıpır oldu ve bir an kendini anın akışına bıraktı. Ancak bıraktığı anda acı gerçek hemen aklına geldi. Elini sertçe çekti ve örtüyü açıp, bacağını gösterdi. "Senin bana karşı tek hissin bu olabilir!"

Leo, Umut'un bacağına baktı ve oraya doğru elini uzattı. Sargılı bacağa dokundu. "Biz seninle o kulüpte karşılaştık ve birbirimizi ilk o gece fark ettik. Ben sana bakıp etkilenirken bacağın yerindeydi ve ben, o an bacağın olmasaydı da bunu fark etmezdim." Dönüp Umut'a baktı. "Çünkü benim bakıp etkilendiğim yer gözlerindi! O gece kafama koymuştum seninle tanışmayı ve yine o gece değişti her şey! İlk önce o yaralanmam yüzünden ayrı düştük ki ölebilirdim. Sonra bu hastane bizi birleştirdi ya da ben öyle sandım ama bak aslında yine ayrı düşmüşüz."

Umut'un gözlerinden bir damla yaş düştü. "Belki de herkes için böylesi daha iyi olmuştur."

Leo kaşlarını çattı. "Hayır! Benim için değil! Senin için de öyle olmamalı!"

Umut kararsızca, "Ben... Bilmiyorum," dedi.

Leo yeniden elini sıkıca tuttu. "Beni tanımak ister misin? Ne şekilde tanımak istersen kabulüm ama olumlu cevap ver lütfen!"

Umut ona gözünde yaşla, "Bilmiyorum," diye fısıldadı yine.

Leo ona sahte bir üzüntüyle, "O kadar mı çirkinim?" dedi.

Umut gözündeki yaş akarken tebessüm etti.

Leo, Umut'un akan yaşını silerken gördüğü tebessümle umutlandı. "Beni tanımak ister misin?"

Umut'un aklı çok karışıktı ve hayır demek istiyordu ama Leo'nun etrafında olmasını da çok istiyordu. *Leo!* Sadece isminin telaffuzu bile içine huzur veriyordu. Aslında kendisi de öyle... Huzur veriyor, mutlu ediyordu. Bu sebeple başını olumlu şekilde salladı.

tg:@novaebook

Leo heyecanla, "Seninle beraberken tek kuralımız olsun!" dediğinde Umut'un merakla kaşları çatıldı.

"Nedir o?"

"Olumsuz hiçbir şey düşünmeyeceğiz ve konuşmayacağız! Özellikle benim ailemden... Onlarla ilgili bir sorun olursa- ki olmayacak! Lütfen ikimizi bundan bağımsız tut. Tabii ki hüzünlerimiz, duygu geçişlerimiz olacak ama aklında benim suçluluk hissettiğim için yanında olduğum fikri oluşmasın! Çünkü sen de biliyorsun, ben masumum," derken göz kırptı.

Umut bu sözlere ve harekete gülümsedi. Kendisi için yeni bir adım atmak, hayata yeniden başlamak istiyordu ve bu onun için güzel bir başlangıç olabilirdi. Teyzesi ve arkadaşları haklıydı. Hayat öyle ya da böyle devam edecekti madem, o zaman bu hayatı kendisi şekillendirecekti. Böyle düşünmesine en büyük etkenin kendisine takılacak olan protez bacak olduğunu biliyordu. Eskisi gibi dans edemeyeceğini, bu sene okulunu dondurması gerekeceğini biliyordu ama Dean'in gösterdiği örnekler, hayatına adım atmak için en güzel umutlardı. Takma da olsa bir bacağı olacaktı ve birçok eğitimle büyük sahnelerde olamasa da o bacağıyla da dans edebilecekti. Artık hayattan vazgeçmek değil, onu olduğu şekilde yaşamak istiyordu.

Bu sebeple Leo'ya bakarken olumlu şekilde başını salladı.

İkisi de bulundukları andan memnundu ama Umut'un aklına, Leo'nun odadan içeri girerken söylediği sözler geldi. "Geldiğinde benimle bir şey konuşmak istediğini söylemiştin. Bir şey mi oldu?"

Leo çapkın bir gülüşle Umut'a bakıp, ufak ellerini, kendi büyük ellerine hapsederek dudaklarına yaklaştırdı. "Evet, oldu." Ellerine öpücük bırakarak gözlerini, Umut'un ışıldayan gözlerine kilitledi ve fısıldadı. "Seni özledim, hem de çok."

tg:@novaebook

BÖLÜM 21

UZAT SAÇLARINI AŞAĞIYA RAPUNZEL!

Anne, prens geliyor... Gördün mü? Prensesini almak için geliyor! Ama ya saçlarım?

ON BEŞ GÜN SONRA...

Günler hızla geçiyordu. Umut kendisini Leo'nun ziyaretleriyle daha iyi hissediyor ve ayağa kalkmak için güçlü olmaya çalışıyordu. İki gün önce bacağına takılan protezle içine dolan umut çoğalmıştı. Artık tek sorun, bu hastaneden dışarı çıkabilmekti ki bunu da yapacağına yürekten inanıyordu.

Bu on gün içerisinde Leo'yu daha iyi tanımıştı. Leo ona hayatının her bir anını anlatıyordu. Buna amcasıyla ilgili durumlar da dâhildi. Bütün bu olayların neden olduğunu anlatmış ve suçlu olan amcasını şüphelendirmeden şehre dönmeye ikna ettiklerini de söylemişlerdi. Döndüğü anda tutuklama gerçekleşecek ve biraz daha rahat edeceklerdi. Bay Evertone'ın, kardeşinin yakalanmasındaki rolü büyüktü ve Umut buna şaşırmıştı. Kendi kardeşini içeri tıktırmak zor olsa gerekti.

Umut hâlâ onları görmek istemiyor ama Leo'nun arkadaşlığına da hayır demiyordu. Bu durumdan teyzesinin rahatsız olduğunu bildiği hâlde kendisine ket vuramıyordu.

Ayrıca tedavilere devam ediyordu. Kemoterapilere karşı

tg:@novaebook

bünyesi sağlam olsa da bazen öyle hâlsiz düşüyordu ki uyuduğu saat sayısı istemeden de olsa artıyordu. Yine o günlerden birinde, odasına giren Leo'dan habersiz uyuyordu.

Leo daha iyiydi ve artık hiçbir sıkıntısı yoktu. Normalde taburcu olması gerekiyordu ama Umut'tan ayrılmamak için her gün bu süreyi uzatıyordu. Leo, Umut'un yatağının yanına yaklaşıp kenarına oturdu. Yüzündeki solgunluğa bakarken içi acıdı. Onun böyle acı çekmesine dayanamıyordu. Yüzüne düşen saçlarını geriye doğru çekti ve birkaç tel elinde kaldı. Saçlara baktığında içi titredi. Onu, tüm kötülüklerden alıp saklamak istiyordu. Ona bu kötü günlerin hepsini unutturacaktı! Saçları avucunda sıktı ve yeniden masum yüzüne baktı. Onu tam da bu anda öpmek istedi. Her geçen gün Umut'u daha iyi tanımış ve o günlerin akşamında yanından ayrılmakta zorlanmıştı. Umut, onun hayatında öyle bir yere oturmuştu ki artık onsuz bir yaşamı düşünemiyordu. Onsuz her saat bir yıla denk geliyordu ve onunla her gün on saat görüşmek ise sadece on dakika gibiydi. Bu kadar kısa sürede ona böylesine bağlanmayı hiç beklemiyordu ama onun hissettiği gibi biri çıkmasına da çok seviniyordu.

Öyle Umut'a dalıp gitmişti ki içeri giren Ayça ve Neva'yı fark etmemişti.

"Leo!"

Ayça'nın sesiyle kendine gelen Leo, hemen yataktan kalktı.

"Ben... Terapiden sonra nasıl oldu diye merak etmiştim." Hâlâ Neva'dan çekiniyordu.

Neva ise Leo'nun varlığına alışmıştı. Aslında hepsi alışmıştı çünkü Umut'un yüzündeki gülümsemenin sebebinin o olduğunu biliyorlardı ve bir de Leo'nun Umut'a bakışları vardı. Öyle içten ve güzeldi ki kimse ona yasak koyamıyordu.

"Daha iyi çok şükür," diye cevap verdi Neva.

"Ben, müsaadeniz olursa, uyanana kadar beklemek istiyorum."

tg:@novaebook

Neva çatık kaşlarını düzeltti ve gülümseyerek Leo'ya doğru yaklaştı. "Bizim oralarda bu kadar samimiyete izin vermezler. Sense Umut'a nişanlısıymışsın gibi davranıyorsun."

Leo'nun şaşkınca baktığını görünce kaşlarını yeniden çattı. "Diyorum ki biraz yavaş ilerle oğlum. Umut'a iyi geliyorsun diye sesimi çıkarmıyorum ama onu üzecek bir şey yapma!"

Leo anladığını belirtircesine başını salladı. "Umut'u kısa süredir tanıyor olabilirim ama bu süre içerisinde o benim her şeyim oldu ve merak etmeyin, onu üzecek bir şey yapmam, yapamam! Buna, benden önce kalbim müsaade etmez."

Neva, Leo'nun açık sözlüğünü yadırgıyor olsa da memnun bir şekilde tebessüm etti.

"Buna memnun oldum. Şimdi benim gitmem gerekiyor ama Ayça burada... Sen de Umut istediği sürece baş tacısın oğlum."

Leo bu duruma gülümsedi. Neva çantasını alıp odadan çıktığında, Ayça da muzipçe gülümsüyordu.

"Çok ballısın vallahi... Normalde Neva teyze çok serttir ama bak, sana karşı yumuşadı artık."

"Belki cazibeme karşı koyamamıştır."

Ayça ufak bir kahkaha attı. O sırada içeri giren Xander'ı görmemişti. "Bence bu sözleri Neva teyze duymasın."

Leo kuzenine bir bakış atıp, Ayça'ya döndü. "Neden? Neva beni çok sevdi, sen de söyledin."

Ayça daha çok güldü. "Öncelikle ona, sen de teyze demelisin. Vallahi İngiliz falan dinlemez, gelenek diye tutturup, seni terlikle kovalar. Sonrasındaysa, sakın onun yanında böyle müstehcen konuşma yoksa..."

Leo merakla, "Yoksa ne?" diye sordu.

Ayça güldü ve "Hiiç, yine seni terlikle kovalar," dedi.

Leo da kahkaha attı. "Yani her şekilde terlikle kovalanacağım?"

tg:@novaebook

"Aynen öyle..." derken Xander kendisini gösterdi.

Ayça'nın kahkahası kulaklarını şenlendiriyordu. Bir de yüzünü görürse, bugünlük dozunu almış olacaktı. Ama Ayça onu görünce yine yüzünü buruşturdu. Ayağa kalktı ve hemen onu odadan göndermek için harekete geçti.

"Bana bak, burası senin uğrak yerin değil. Her canın sıkıldığında buraya gelemezsin!"

Xander gayet rahat bir şekilde Ayça'nın kalktığı koltuğa oturdu. "Aslında canım sıkkın değildi, geleyim de sen sık dedim."

Leo bu sözlere gülünce, Ayça sinirle ona döndü ama Leo ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Sen işine devam et, ben sadece gülüyorum," dedi.

Ayça iyice delirmişti. Xander'a baktı yeniden. "Bak, bir de oturuyor. Kalk çabuk ve defol buradan! Leo, Umut'tan izinli ama seni görmek istemiyor!"

Xander'ın yüzüne bir gölge düştü. Bunu biliyordu. Umut azıcık olsa da yumuşamıştı ama henüz yanında gülecek kadar değildi. "Biliyorum," diye fısıldadı ama Ayça duymadı.

"Yüzsüzlüğe bak ya! Kalk diyorum sana ve Umut uyanmadan defol git!"

Xander ayağa kalktı, Ayça'ya doğru yaklaştı. Böyle bir hamleyi beklemeyen Ayça, panikle geriye doğru adım attı. "Ne yapıyorsun be? Kapı orada..." derken Xander, Ayça'yı belinden tutup kendisine çekerek dudaklarına yapıştı.

Leo, Umut uyanmasın diye ağzını kapatarak kahkaha attı ve başını başka yöne çevirdi.

Ayça ise dumura uğramış, dudaklarının üzerindeki dudakların sıcaklığıyla erimişti. Xander onun kalbine ne zaman dokunmuştu? Bedenindeki hissettiği duygular karman çormandı ve o sıcacık dudakların hiç gitmesini... Birden durdu ve Xander'ı itekledi. Xander yerinden kıpırdamasa da başını

tg:@novaebook

geri çekmişti ve hâlâ genç kızın belini sıkıca tutuyordu.

"Se- sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Ayça nefes nefese debelenirken, Xander kıpkırmızı dudaklara bakıyordu. "Aklımı alıyorlar," diyerek Ayça'nın afallamasını görmeden yeniden dudaklarına kapandı. Bir eliyle belinden baskı yapıp kendisine bastırırken, diğer elini Ayça'nın ensesine götürmüş, genç kızın başını, yüzüne daha çok yakınlaştırıyordu. Sıcacık dudaklar kendi ağzında kaybolurken daha fazlasını istiyordu. Bu kız onu, ilk gördüğü günden beri deli ediyordu.

"Ar- arkadaşımı ra- rahat mı bıraksan?"

Duyulan kısık ve hâlsiz sesle, Leo hemen yatağın başına gitti. Xander ve Ayça'nın ise öpüşmeleri durmuş ama hâlâ bedenleri birdi. Xander endişeyle Umut'a baktı ama onun gülümsemeye benzer tavrını görünce rahatladı. Ayça ise bunu görmemişti ve hemen Xander'ın kollarından kurtulmaya çalıştı.

"Bu kaslı manyak beni zorla öptü." Bir yandan konuşup diğer yandan debelenmeye devam ediyordu. Xander onu bilerek bırakmıyordu. Ayça, "Bıraksana beni..." derken, Xander onu kendisine çekip son kez öptü. Ayça geri çekildiğinde dudakları öpüşmekten berelenmiş, kızarmış ve şaşkınlıktan açılmıştı. Xander'ın bu cüretine gerçekten şaşırmıştı. Xander ise onun bu masum hâllerini gördükçe daha çok öpesi geliyordu.

"Bence a- artık onu bırakmalısın, çü- çünkü gittikçe öfkeleniyor."

Xander, Umut'un sözleriyle Ayça'yı biraz gevşetti ve "Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Ayça ise kısacık bir an şok olsa da hemen onu itekledi ve "Hayvan!" dedi. İşaret parmağını kaldırıp tehdit eder gibi, "Bir daha beni öpersen..." dedi ve Xander, "Ee?" deyince daha çok delirdi.

tg:@novaebook

Yine parmağını kaldırdı ve "Bir daha beni öpersen, öpersen se- sevgilim sana gereğini yapar!" dedi ve odadan bir hışımla çıkıp gitti.

Umut gülümserken, Xander şok içinde kalmıştı. "Siktir! Sevgilisi mi var?"

Umut daha çok güldü ve Leo o gülümsemede kaybolmak istedi. "Hayır," diyerek fısıldadı. Xander ilk önce yanış duydu sandı ama sonra heykel gibi dikildiği yerden hızla Umut'un yanına geldi. "Lütfen bir daha tekrar eder misin?"

"Yok, dedi işte, yorma Umut'u."

Xander, Leo konuşmamış gibi Umut'a bakmaya devam etti. Umut ise Xander'a o an bir yakınlık hissetmişti ve az önce Ayça'nın yanına da çok yakıştırmıştı. "Sevgilisi yok," diye fısıldadı yeniden. "Geçen ay ayrıldı."

Xander duyduğu sözlerle çok mutlu olmuştu ve ne yaptığını bilmeden Umut'u yanağından öperek, "Çok teşekkür ederim," dedi. Ardından hızla odadan çıktı.

Arkasından Leo'nun, "Hey! Hey! Onu bir daha öpersen..." dediğini duymadı. Leo ise Umut'un elini sıkmasıyla susup ona baktı.

"Beni öpmesine neden sinirlendin ki?"

Leo, Umut'un yanına oturup saçlarını geriye doğru aldı. Sonra parmaklarını solgun dudaklarının üzerinde gezdirdi. Bu hareketle Umut'un dudakları açıldı. "Henüz ben öpmemişken, bir başkasının masum da olsa sana dokunmasına dayanamıyorum."

Umut'un gözleri bu sözlerden sonra canlandı. Yüzüne bile gözle görülür şekilde renk geldi. Leo yavaşça Umut'a yaklaşıp dudağının kenarını öptü ve bir süre orada kokusunu içine çekti.

Umut'un bütün bedeni titrerken, Leo'dan böyle bir hareket beklemediği için öylece kalmıştı. Tenine değen tenle âdeta

tg:@novaebook

kalbinin ritmi şaşmıştı. Leo ise geri çekilip Umut'un tepkisini görmek istedi. Tam o sırada kapı tıklatıldı ve içeri Doruk girdi. Leo geleni görünce ister istemez öfkelendi. Bu adam, bu hafta nereye baksa oradan çıkmış ve sürekli evraktı, davaydı diyerek Umut ile ikisini ayırmıştı. Ama artık yetmişti.

Leo ayağa kalktı ve alayla, "Evet Bay Grant, bugün hangi evrak imzalanacak?" diye sordu.

Doruk, Leo'yu görmeyi, üstelik Umut'un yanında görmeyi beklemiyordu. Leo'nun düşündüğü gibi Doruk da bir haftadır her geldiğinde Leo'yu, Umut'un yanında görmüştü. Bu durumun can sıkıcı olmasıyla birlikte bir de şimdi bu sözler Doruk'u sinirlendirmişti.

"Ben Umut'a gelmiştim. Sanırım siz yanlış odada bulunuyorsunuz!"

Leo, karşısındaki adamın cüretine sinirlenmişti ve "Ben olmam gereken yerdeyim ama siz olmadık yerlerden çıkıyorsunuz Bay Grant!" diyerek Doruk'a doğru adım attı.

Umut olanları şaşkınlıkla izliyordu. İlk önce Leo'nun gerçekten şaka yaptığını sanmıştı. Çünkü dava evrakları bitmiyordu. Ancak şimdi görüyordu ki olaylar başka yere gidiyordu.

Doruk bu tehdide sessiz kalmadı ve aynı karşılığı vererek adım attı. "Ben de olmam gereken yerdeyim! Anlaşılan birimiz sürekli kendini olmadık yerlere ait görüyor!"

Leo'nun öfkesi zirveye çıkmıştı. "Sen artık haddini aşmaya başladın!" Doruk'un yakasına yapışmıştı ki Umut'un sesini duydu.

"Leo, lütfen yapma!"

Leo hızla Umut'a dönünce, onu yatakta oturur şekilde hâlsiz gördü ve Doruk'u itekleyerek bıraktı. Ardından hemen genç kızın yanına gitti. Umut'u tutup yeniden yatırmaya çalıştı. "Sen niye kalkıyorsun bebeğim? Dinlenmen lazım."

tg:@novaebook

Umut gergince ona baktı. "Niye kalkıyorum acaba?"

Leo gülümsedi. "Haklısın, özür dilerim."

Umut kaşlarını çattı. "Dileme!"

Leo'nun gülümsemesi genişledi. "Tamam, dilemem. Affettin mi?"

Umut gülümseyince, Leo eğilip onu gülümseyen dudaklarından öptü. Bunu beklemeyen Umut birden kıpkırmızı kesildi. Sonra Doruk'un varlığı aklına gelince hızla Leo'nun, onun görüşünü kapatmaya çalışan kolunun altından ona bakmaya çalıştı. Ancak son anda kapıdan çıkarken gördü. Ağzını açıp, "Do..." demişti ki Leo, onun ne yaptığını fark edip öperek susturdu.

Umut yine beklenmedik bir anda gelen bu öpücükle ne yapacağını bilemediği gibi en son ne yaptığını da unutmuştu. Leo'nun öpücüğünü sorgulamak yerine kendini ona bırakmak istedi çünkü bu, hayatında yaşadığı en güzel şeydi. Leo öpüşmeyi uzatmak için Umut'a göre duruşunu düzeltirken, bir yandan da Umut'un yüzünü avuçları içine alıp, daha fazla istediğini gösterdi. Her ikisi de dünyadan kopmuş, yer mekân fark etmeksizin kendilerinde kaybolmuşlardı. Leo hayatı boyunca böyle hissetmemiş, Umut ise öyle bir tecrübe yaşamamıştı. Ne olmuştu, ne yaşanmıştı ya da ne şartlar altında tanışmışlardı, neden hastanedeydiler... Tüm sorular yok olmuştu.

Leo daha tecrübeli taraf olarak istemese de bu öpüşmeye bir son verdi ve yavaşça geri çekilirken ayrılmak istemediği dudaklara birkaç defa daha öpücük bıraktı. Umut anın büyüsünden çıkamadığı için gözlerini bir süre açamadı. Leo ise onun hâlini bir ömür olsa izlerdi.

"Bana bakmıyorsun, değil mi?"

Umut'un fısıltısıyla Leo gülümsedi. "Hayır, nasıl kızardığını görmüyorum."

tg:@novaebook

Umut aniden gözlerini açtı ve Leo'nun omzuna bir darbe vurdu. "Beni istediğin her zaman öpemezsin..." derken, Leo eğilip hızlı bir öpücük çaldı.

Umut irice açılmış gözleriyle yeniden Leo'nun omzuna vurdu. "Hey! Sana yapma dedim. Ben senin sevgilin değilim!"

Leo'nun yüzü ciddileşti ve Umut'un aklını karıştıracak kadar yakınına geldi. "Kim demiş değilsin diye?"

Umut buna ne cevap vermesi gerektiğini bilmiyordu ama yine de bir şeyler demeyi başardı. "Bana öyle bir teklifte bulunmadın."

Leo ona bir nefes mesafesinde yaklaşıp dudakları, dudaklarına çarparak konuşmaya başladı. "Sen her saniye aklımı başımdan alırken, bunun bir önemi var mı?"

Umut, Leo'nun etkisinde nefes nefese, "Yok mu?" diye fısıldadı.

Leo, "Yok!" dedi ve yeniden öpmeye başladı ama kapı yine iş başındaydı ve bu sefer gelen kişi kapıyı tıklatmadan içeri daldı.

"Hayır, yani sana bu fırsatı kim opsss..."

Ayça, yanındaki Xander'a söylenirken gördüğü manzara karşısında şaşkına döndü. Bunu uzun süredir bekliyor olsa da böyle görünce bir garip olmuştu.

Umut yine kırmızı bir tene bürünürken, Leo başını öne doğru eğmiş, burun kemerini sıkıyordu. "Buradan çıkınca ilk işim şu kapının anahtarını bulmak olacak!" diye kendi kendine mırıldanıyordu. Sonra kimseyi umursamadan Umut'un çenesinden tutup son bir öpücük çaldı. "Şimdilik gidiyorum ve Xander'ın sözlerinden alıntı yaparak söylüyorum, şu *cadı* gidince bana mesaj at!" dedikten sonra Ayça'nın şaşkınlıktan açılmış ağzına karşı göz kırptı. Xander ise Leo'nun arkasından küfrederek Ayça arkasını dönmeden odadan kaçtı.

tg:@novaebook

Ayça bir sertçe kapanan kapıya bir de Umut'a bakıp birkaç saniye durdu. Sonra en yüksek oktav sesiyle bağırdı. "Xander bana *cadı* mı demiş?"

Umut kızarmış dudaklarıyla gülmemeye çalışırken bilmiyorum der gibi başını iki yana salladı. Ayça bir düzine küfredip odada dolaşırken, Umut titreyen telefonuna baktı.

Leo mesaj göndermişti.

"Seni şimdiden özledim. Cadı gidince yazmayı unutma!"

Umut gülümsedi ve hemen karşılık verdi.

"Arkadaşıma cadı deme! Seni özledim."

Umut çok mutlu hissediyordu ve bunun bozulmasından ölesiye korkuyordu.

@novaebook

tg:@novaebook

BÖLÜM 22

AVCILAR GELİYOR!

Kötü kurdu yakalamışlar, değil mi anne? Peki, ördek hâlâ içinde mi? Ya gerçekte ördek, kötü kurdun yardımcısıysa ve o yüzden sağ kurtulmuşsa? Bunu kimse düşünmüyor mu, anne?

Birkaç gün sonra Leo'nun amcası yakalanmıştı ve Leo, babasıyla birlikte savcıya ifade vermek için gideceklerdi. Leo'nun hastanede kalmasına gerek olmasa da o, bir bahaneyle hastanede kalmaya devam ediyor, Umut'un yanından ayrılmıyordu. Para ve itibar her kapıyı açıyordu. Bugün Leo, hastanede olamayacağı ve aklının Umut'ta kalmaması için Xander'ı bırakmıştı. Ancak Umut'un bundan haberi yoktu.

Ayça ve Renée ise okula gitmek durumda kaldıkları için Umut'un yanında sadece Neva vardı. Umut ise hastane şartları son dönemde çok değiştiği ve buna oldukça alıştığı için şu anda çok sıkılıyordu. Terapist az önce protez bacakla yürüme pratiği yaptırmıştı ve Umut artık dengesini çok güzel sağlıyordu. Arada heyecanlanınca takılsa da bununla yaşayabilirdi.

Uyuyan teyzesine baktı. Kaç zamandır teyzesi de dâhil herkes kendisi için perişan olmuştu. Bu sebeple sıkıldığı için teyzesini kaldırmadı ve kendisi biraz yürümek için ayağa kalktı. Derin bir nefes aldı ve eline ne olur ne olmaz diye bir

tg:@novaebook

tane koltuk değneği aldı. Tam kapıya gidiyordu ki bundan vazgeçip onu bıraktı. Yavaşça kapıyı açıp dışarı çıktı ve koridordaki tutunma yerlerine tutuna tutuna ilerlemeye başladı. Aslında tutunmadan da yürüyebilirdi ama bir sakatlık olur diye maceraya atılmak istemiyordu.

Koridor boyunca tur atarken hemşirelerin yardım teklifini geri çevirdi. Koridorun sonundaki dinlenme koltuklarına oturup bahçenin diğer tarafını izledi bir süre, kendini izleyen gözlerden habersiz.

Xander, Umut'un içindeki savaşçı kıza hayrandı. Onun bu kadar kısa sürede gösterdiği gelişmeyle gurur duyuyordu.

Umut başını koltuğa yaslayıp dışarıyı izlemeye devam ederken, Leo'yu düşünüyordu. Açık olan pencereden esen rüzgârla biraz üşümüştü. Kollarını kendisine sardı ve Londra'nın ne zaman ağlayacağını bilmediği gökyüzüne baktı. Bir süre sonra üstüne bırakılan örtüyle yerinden sıçradı. Xander'ı görünce kaşlarını çattı.

"Seni korkutmak istememiştim. Üşüdüğünü görünce..."

Umut, Xander'ın sözlerini kesti. "Sen beni mi izliyordun?"

"Hayır! Sadece buralarda geziniyordum ve..."

Umut'un gözleri şüpheyle kısıldı. "Neden?"

"Ne neden?"

"Benimle oyun oynama! Neden burada, bu katta gezinesin ki?"

Xander, Umut'un karşısındaki koltuğa oturdu. "Leo'nun aklı sende kalıyor..."

Umut bunun olmasını istemiyordu. Korunması gereken yavru bir kuş değildi o ya da acınılması gereken... Üstündeki örtüyü kenara attı ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Xander panikle, "Lütfen otur. Ben giderim ve sana görünmem!" dedi.

tg:@novaebook

Umut duyduğu ses tonuyla yerinde durdu. Gözlerini kapattı ve derin bir soluk aldı. Acımasız olmak istemiyordu ama onunla konuşmak da istemiyordu. Yeniden ayağa kalkmaya çalıştı ve Xander'dan uzaklaşmak için acele etti. Kenardaki tutunma yerlerine ulaşmaya çalışırken ayağı kaydı ve Xander hemen arkasında onu düşmeden tuttu.

Umut'un gözlerinden sinirden bir damla yaş aktı. "Bırak beni," diye fısıldadı.

Xander, "Lütfen, bırak yanında olayım. Bir ağabey gibi!" derken sesi duygu yüklüydü. Az önceki gibi konuşuyordu ve Umut'un içindeki bir şeyler kırılıyordu. O da yalvarmıştı ama kimse dinlememişti. Şimdi ise... Umut birden düşüncelerini durdurdu. Artık her şeyi geride bırakacak ve bunları düşünmeyecekti. Ama Xander ile yakın olmaya ya da ona merhamet etmeye hazır değildi.

"Beni bırak!"

O sırada karşıdan Leo göründü. Leo, Umut'un çaresiz bakışlarını hemen fark etti ve onun yanına koştu. Xander'ın elini çekip kendisi Umut'u tutarken kuzenine gözleriyle ne olduğunu soruyordu.

Xander üzgünce başını iki yana salladı. Umut ise Leo'ya sıkıca sarıldı. "Tamam bebeğim. Geçti. Yanındayım," diye fısıldayan Leo'ya daha sıkı sarılmaktan başka bir şey yapmamıştı Umut.

Emmet uzaktan olanları izliyor ve içi içini yiyordu. Gözleri dolmuş, yüzü pişmanlıkla kavrulmuştu.

Neva gözlerini açtığında yeğenini göremeyince odadan çıkmış ve Bay Evertone ile karşılaşmıştı. Onun yüzünde gördüğü ifadeye bir anlam verememişti ama baktığı yere bakınca nedenini anlamıştı. Pişmanlıktan herkes nasibini almıştı ama bu neye yarardı ki yeğeninin bacağının yanında! Başını iki yana sallayıp, Bay Evertone'ı umursamadan Umut'un yanına gitti.

tg:@novaebook

"Kızım, iyi misin?"

Umut birden kendi içine gömülmüştü, ne ağlayabiliyor ne de konuşabiliyordu. Sebep Xander mıydı, bilmiyordu ama şu anda konuşmak istemiyor sadece Leo'ya sıkıca sarılmak istiyordu.

Neva cevap vermeyen yeğeninin yüzünü görebilmek için diğer tarafa geçti ama Umut yüzünü Leo'nun boynuna gömmüştü.

Leo da panik yapmış, "Umut, güzelim!" diye seslenmişti.

Ancak Umut'un ilk önce bedeni, sonra kolları gevşemişti. Birden Leo'nun kollarına bayılırken, Neva'nın çığlığı koridorda yankılanmıştı.

"Umut!"

Leo içindeki büyük endişeyle birlikte Umut'u kucağına alıp odasına taşıdı. O kısacık koridor boyunca yüreği ağzındaydı. Yatağa yatırıp, "Xander! Doktoru çağır!" diye bağırdı.

"Çağırdım, geliyor."

Neva panik içinde, "Ne oldu birdenbire?" diye söylenip duruyordu. Gözleri Xander'ı bulunca ona bağırmak istedi ama adamın perişanlığını görünce sesi çıkmadı.

Leo, Umut'un saçlarını okşuyor, "Umut, canım," diye uyandırmaya çalışıyordu.

Emmet kapıda durmuş, içeri girmeye çekinerek, "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Neva onu muhatap dahi almadı ve yeğeninin elini doktor gelene kadar tuttu.

Doktor içeri girip hepsini dışarı çıkardığında Leo yerinde duramıyordu. "Ne oldu Xander, neden böyle kötü oldu?"

"İnan, bilmiyorum. Tek başına yürümeye çalıştı sonra oturup dinlendi ve o sırada konuşmak istedim. Konuşmadı, kalkıp yürüdü ama tökezledi. Sonra da sen geldin zaten."

tg:@novaebook

Neva çaresizce ağlarken, Leo sıkıntıyla iç çekti.

Doktor dışarı çıkınca Neva ve Leo hemen etrafını sardı.

"Neden bayılmış, şimdi iyi mi?"

Doktor, Neva'ya baktı. "Lösemi nedeniyle ağır bir tedavi alıyor, biliyorsunuz. Buna ve yaşadıklarına rağmen aslında çok iyi götürüyor. Bünyesi çok güçlü ancak arada böyle hâlsiz düşebilecek. Bunlara hazırlıklı olun."

Neva anlıyorum der gibi başını sallarken Leo, "Teşekkürler," dedi. Ardından Leo, Neva ile birlikte odaya girdiklerinde, Xander doktorun peşinden gitti.

Umut uyandığında yanında Leo, Renée ve teyzesini gördü. Hepsi hızla başına toplandı.

"İyi misin Umut?"

Umut tebessüm ederek Leo'ya baktı. "İyiyim, merak etmeyin. Sadece biraz yorgunum."

Hepsi rahat bir nefes alırken, Renée yanına yaklaşıp Umut'u öptü. "Çok korktuk canım."

Umut konuşamayacak kadar yorgundu. Aslında sabah iyi hissediyordu ama bugün kendisini fazla yormuştu. Aklına gelen dava için Leo'ya, "Ne yaptınız?" diye sordu.

"Amcam tutuklandı. Yeniden ifade verdik ama amcam aksini iddia ediyor. Israrla beni öldürmeye çalışanın kendisi olmadığını söylüyor."

Renée, "Peki, yolsuzluk iddiasına ne diyor?" diye sorunca gözler ona döndü.

"Onu zaten kanıtladım ama diğer her şeyi inkâr ediyor."

"Belki gerçekten de seni o öldürmeye çalışmamıştır?"

tg:@novaebook

Leo, Neva'nın teorisini de düşünmüştü. "Bunu biz de düşündük ama hâlâ oklar amcamı işaret ediyor. Biz bir güvencesi olduğunu düşünüyoruz."

Umut, "Ne gibi?" diye sordu.

"Muhtemelen davayı geri çekeceğimize inanıyor. Sadece yolsuzluk olunca babamın onu affedeceğini düşünüyor ama işin içine oğlunu öldürme olayı girerse, bundan kurtulamayacağını biliyor ki bu sebeple kamu davası da otomatikman açılır. Bu yüzden de bir planı olduğunu düşünüyoruz."

Neva birden ürperdi. "Aman, yeniden bir bela çıkmasın da!"

Leo da bundan korkuyordu. "Olmaz diye umuyoruz. Yarın savcıdan randevu aldık, bakalım ne diyecek."

Herkesin aklında sorular vardı ama biliyorlardı ki dava bitmeden cevaplanmayacaktı.

Günün sonunda Renée ve Ayça, Umut'un yanında kalan kişiler olmuştu.

"Hayır, neyi anlamıyorum, biliyor musunuz? Bu adam benimle beraberken bu kadar beni görmek istemiyordu. Üstüne bir de ne zaman hastanedeyim desem damlıyor hatta bazen demesem de damlıyor."

Kızlar, Ayça'nın Derek yorumuna güldüler.

Renée, "Belki de kıymetini anlamıştır," dedi.

Umut öğlene göre kendisini daha iyi hissediyordu. "Ya da belki de potansiyel yeni adayı görmüş, kıskançlık damarları tutmuştur."

Bu sefer Renée kahkaha atmıştı. "Ay, bak, ben o kısmı hiç düşünmemiştim."

tg:@novaebook

Ayça suratını astı ve "Bari siz yapmayın ya!" dedi.

Renée, "Nasıl öpüşüyor?" diye sorunca, Ayça elindeki küçük koltuk yastığını onun kafasına attı. Renée yastıktan kaçarken daha büyük kahkaha attı.

Umut gülmeyi kesti. "Xander'a karşı hislerini görebiliyoruz Ayça, neden bu kadar katı duruyorsun?"

Ayça omuz silkti. "Yeterince nedenimiz yok mu?"

Umut ile Renée bakıştı ve Umut sözü aldı. "Hayır, bir nedenin yok! Benim bir nedenim var!"

Ayça şaşkınlıkla arkadaşına baktı. "Ne zaman ayrı gayrı olduk?"

Umut gözlerini kapattı ve acı ama gerçek olan sözleri söylemek için kendisini zorladı. "Bunun onunla hiçbir ilgisi yok Ayça. Benim başıma gelenler için hepiniz üzüldünüz, biliyorum ve inan bana, bundan şüphem yok. Psikolojim çok sağlam değil, arada buhran yaşıyorum ve yine bazen kendi dünyamda kayboluyorum. Ama başımıza, hayatımız boyunca bir defa gelen aşkı kapı dışarı edecek kadar psikolojim bozulmadı henüz!"

Ayça, "Bu ne demek?" diye sorunca, Renée cevap verdi.

"Senin Xander'a bakışlarını görüyoruz ve sen daha önce kimseye böyle bakmadın Ayça."

Ayça yenilgiyle başını öne doğru eğdi.

Umut, "Bunda utanacak bir şey yok. Ben Leo'ya hislerim için utanmıyorum ve çekinmiyorum. Çok yanlış bir ailesi var, belki de yok ama bana göre var ve buna rağmen sonunu düşünmüyorum artık. Sen niye düşünesin?"

"Ama Leo suçsuz, ya Xander..."

"O kısım benim sorunum."

Ayça tek kaşını kaldırdı. "Senin yerinde ben olsaydım, bana böyle zarar vermiş biriyle olmana izin vermezdim!"

tg:@novaebook

Umut, "O kısım da senin sorunun olurdu," diyerek göz kırptı.

Renée güldü ve "Son çırpınışları," diye Umut'a fısıldayınca, Ayça ters ters baktı.

Kapı tıklatıldı ve içeri elinde pizza kutlularıyla Leo girdi.

Renée, "Geldi Romeo," deyince bu sefer Ayça gülümsedi.

Leo hiç umursamadan, "Seni duydum Renée," dedi.

Renée gidip pizza kutularından birini aldı. "Kulaklarının sağlıklı olmasına sevindim," dedi ve umursamaz bir şekilde oturup yemeye başladı.

Umut gülümsedi. "Sen bunları hastaneye ve özellikle bu kata nasıl soktun?"

Leo büyük kutuyu eline alıp diğerlerini masada bıraktı. Ardından Umut'un karşısında dikilip kendisini gösterdi. "Bu cazibeye kim hayır diyebilir?" diye sordu.

Ayça ufak bir kahkaha attı. "Ya da cüzdanının şişkinliğine?"

Leo suratını asarken, Umut gülmeye devam ediyordu.

"Senin şu çokbilmiş arkadaşlarından kurtuluş yok mu?"

Ayça, "Sen bize kurban ol," derken Renée, "Biz olmasak Umut ile görüşebileceğini sanıyor," dedi.

Kapı tekrar tıklatıldı ve bu sefer içeri Xander, Drew ve Alex girdi.

"İçecekler de geldi." Ayça, Xander'ı görünce yerinde dikleşti ve ağzındaki lokmayı zorlukla yuttu.

Umut'un gülümsemesi silindi ve gözleri Alex'e takıldı: Bay Evertone'dan önce son gördüğü yüze! Sonra da Xander ile Drew'e baktı. İstemsizce gerildi. Leo bunun farkındaydı ama Umut'un bazı şeyleri geride bırakabilmesi için olanları affetmesi gerekiyordu. En azından araştırmasındaki psikoloji tezleri öyle söylüyordu ve umuyordu ki işe yarasın. Renée,

tg:@novaebook

Leo ile göz göze geldiğinde arkadaşlarını işaret etti. Leo göz kırpıp uyum sağlamasını işaret etti.

Renée derin bir nefes aldı ve "Drew, ne aldınız?" diye sordu.

Alex ve Drew içeri girdiğinden beri kaskatı duruyorlardı. Renée'nin sorusuyla omuzları gevşedi.

"U- Umut kola sevmiyormuş, biz de portakal suyu ve birkaç çeşit gazsız içecek aldık."

Umut istemsizce sinirden güldü. Etraf birden buz kesti. Herkes susup Umut'a baktı. Umut gözlerini Drew'e dikip, "Ben..." dedi ama Drew hemen, "Bu bardaklar azmış, ben daha fazla getireyim," diyerek odadan aniden çıkınca Umut bile şaşkınlıkla kalakaldı.

Renée hiçbir şey olmamış gibi, "Ben de Drew'a yardım edeyim," diyerek odadan çıktı. Ayça, Renée'nin Umut'un arkasında onlarla tehditvari konuştuğunu bildiği için niye çıktığını anlamıştı.

Alex, utandığından Leo'nun arkasından çıkmamıştı. Drew nasibini almamak için kaçmıştı ama Alex'in artık öyle bir şansı yoktu. Sonra birden kendisinin bile şaşıracağı bir hareket yapıp, Umut'un karşısına dikildi.

"Ben hazırım, içinden ne geliyorsa söyle! Sonuna kadar hak ettim."

Önce yine kısa bir sessizlik oldu. Ardından kimsenin beklemediği bir şey oldu.

Umut kahkaha attı. Hem de içten bir şekilde yaptı bunu. Drew'in neden kaçtığını şimdi daha iyi anlıyordu. Alex'in bu tavrı karşısında bir an dumura uğramıştı ama kahkaha atmasına engel olamamıştı.

Onun bu kahkahası hepsini gülümsetti.

Umut içi kan ağlarken gülmeyi daha altı yaşındayken öğrenmişti. Fakat o yaşta bir şey daha öğrenmişti: Affetmeyi!

tg:@novaebook

Yine içi kan ağlıyordu ama karşısında aman dileyen biri var-sa, ne söyleyebilirdi ya da söylese, bu saatten sonra ne fark ederdi ki? Zaten yarım bacağının sürekli göz önünde olması onlara bir ceza değil miydi?

@novaebook

tg:@novaebook

BÖLÜM 23

ŞİMDİ SIRA YAVERLERDE

Anne... Prens ve Prenses kavuştuğuna göre, şimdi sıra yaverler ve nedimelerde mi? Çünkü mutluluk yayılır, değil mi? Mutlu insanlar, mutlu insanlar yaratmalı öyle ya...

Pizza gününün üstünden birkaç gün geçmişti. Alex'e karşı sergilediği tavırdan sonra gün devam etmiş ve Umut, o gün sinirleri alınmış gibi normal davranmıştı. Drew tekrar odaya gelmişti ama Umut'a bakmaya çekinmişti. Sonra özür dilemeye kalkmış, Umut onun konuşmasını sessizce dinlemişti. Ardından yine tepkisiz kalmıştı. Aslında bu bile çok büyük tepkiydi ve odadaki herkes bunun farkındaydı.

Umut ise gerçekten de her şeyi oluruna bırakmaya karar vermişti. Çünkü sinirli olmak, kin tutmak ya da birilerine böyle ağır bir duygu beslemek, insanı yoruyordu. Umut yaşadıklarından dolayı zaten yorgundu.

Leo, Neva gelince hiç istemese de Umut'u uyurken bırakıp eve geçti. Her gün ondan ayrılmak çekilmesi zor bir işkenceye dönüşüyordu. Dudaklarından kopmak, teninin

tg:@novaebook

ısısından ayrılmak Leo'yu zorluyordu. Umut'u tanımadan önce her an her saniye birini düşüneceğini söyleseler, siktir olup gitmelerini söylerdi. Ama şimdi... Şimdi tek düşündüğü oydu; gülüşü, masumluğu, tadı! *Ah tadı!* Hastanede olmasa ona yapacaklarının bir sınırı olmazdı. En yakın zamanda onu sevecek, kendisinin yapacak ve uzun bir süre sıcaklığında gömülü kalacaktı. O anın gelmesini öyle çok istiyordu ki...

Umut'un tedavisinin iyi gitmesine çok seviniyordu ve bu, Umut'un yakında hastaneden çıkabileceğinin bir göstergesiydi. Bu herkes açısından güzeldi ama kendi açısından kötüydü. Umut hastaneden çıktıktan sonra onu, bu kadar kolay göremeyeceğini biliyordu. Ama o Leonard Evertone idi ve kesinlikle Umut'un yanından ayrılmamanın bir yolunu bulurdu!

Bunları düşünürken evin kapısına vardı, güvenliğe selam verip içeri geçti. Babası güvenliği arttırmış, birkaç tane daha güvenilir eleman almıştı. Amcasının tuttuğu adam, katil zanlısı, hâlâ dışarıda olduğu sürece kimseye rahat yoktu! Hastanedeki adam kendisini bıçakla yaralayan adam değildi ama eğer olsaydı, her şey daha kolay olurdu. Leo'nun düşünceleri arkadaşlarının konuşmalarıyla bölündü.

"Alex bir siktir git! Başımı ağrıttın. Git kızlardan birini çağır, bizi rahat bırak!"

Drew'un sesinde bıkkınlık vardı.

"Becerme havamda değilim, şu an bir maç daha yapmak istiyorum!"

"Maçla kafayı bozdu bu, ne maçı bu saatte? Git yat! Sonra sabah kalkmak bilmiyorsun. Her gün işim gücüm yok, seni uyandırmakla uğraşıyorum."

"Ben uyanmak istemiyorum, sen niye bu kutsal görevi üstlendin ki Jack?"

Jack gözlerini devirdi. "Ben de seni uyandırmaya bayılmıyorum patron ama bu görev üstüme yıkıldı!"

tg:@novaebook

"Ne! Kim yıktı lan?"

"Sam Harris!"

Alex birden yerinde doğrulup, hazır ola geçti. "Siktir!"

Her ne kadar ekibin beyni olduğu ve her işin üstesinden kolayca geldiği için *patron* lakabını alsa da Alex'in de korktuğu bir kişi vardı: Babası Sam Harris!

Alex'in bu tavrına hepsi güldü. Leo kapı pervazına yaslanmış, uzun süredir ilk defa keyifli olan arkadaşlarını izliyordu.

Drew elindeki içkisini yudumladı ve Alex'i biraz da o sinirlendirmek için, "Alex yakında kovulursan, şaşırma derim ben," dediğinde Alex merakla arkadaşına döndü.

"O nedenmiş?"

"Babanın geçen sabah seni o kızla odanda bastığında, 'Sonunda evlatlıktan reddedeceğim bu piçi ve rahatlayacağım,' dediğini tüm ajans duydu."

Bu sözler üzerine kahkahalar yine havada uçuştu.

Sam Harris, çok iyi, bir o kadar acımasız bir avukattı ve kimsenin gözünün yaşına bakmamasıyla ünlüydü ki buna tek oğlu Alex de dâhildi.

Alex, "Kesin kahkahayı piç herifler!" derken ister istemez yüzü düşmüştü. Alex, Sam Harris'in babası mı yoksa celladı mı olduğunu hiç bilmiyordu. Sırf onun gözünde bir mertebeye ulaşmak için avukat olmuştu ama babasına yaptığı hiçbir şey yetmiyordu.

Jack, "Niye? Yalan mı patron?" diye sorduğunda, Alex bu konuyu daha fazla konuşmamaya karar verdi. Gün boyunca babası tarafından yeterince geriliyordu, bir de burada o ismi duymak istemiyordu.

"Tamam, babamdan konuşmak bu kadar yeterli! Hadi, son bir maç daha?"

"Hâlâ maç diyor psikopat! Eve geldiğimizden beri tek

tg:@novaebook

yaptığımız PlayStation oynamak!" diyen Xander, Alex'in kafasına yastık fırlattı.

"Nedir arkadaş sendeki bu fırlatma eğilimi?" Alex yastığı kenara koyarken, "Elinde ne varsa bana fırlatıyor. Hayırdır oğlum, çocukluğuna inmemiz gerekiyor mu?" diye sordu.

Xander, "Siktir git!" dedi.

Alex oturduğu koltukta geriye doğru yaslanıp, tek kişilik maç açtı. "Tabii piçlerin keyfi yerinde! Xander'ın Ayça'sı, Leo'nun Umut'u var hatta..." susup, Drew'a baktı. "...senin de Reneé'n var," derken bütün gözler şaşkınlıkla Drew'a dönmüştü.

"Bak sen, demek ki Drew'un Renée'si var! Peki, bizim bundan neden haberimiz yok?" diyen Leo, canı sıkkın olduğu için konuşmaya yeni katılıyordu.

"Öyle bir şey yok da ondan! Bu salak, hayal dünyasında yaşıyor!"

Drew oturduğu kanepeden kalkmış, Alex'e doğru ağır adımlarla ve öldürücü bir şekilde ilerliyordu. "Seni babanın avukat ordusu bile kurtaramayacak!"

Alex elindeki konsolu bırakmadan iki elini de teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Tamam kovboy, sakin ol!"

Drew yarı yolda durup geri dönerken; Alex, "O zaman neden sürekli fısır fısır konuşuyorsunuz?" diye sözlerini söylemekten geri durmadı.

Drew durdu ve endişeyle odadakilere baktı. Hepsi ondan bir cevap bekliyordu ama Drew bir an kararsız kalsa da söyledi. "Biliyorsunuz, Umut'a ilik bulmak için uğraşıyoruz."

Bütün yüzler bir anda düşmüş, Alex sorduğu için pişman olmuştu. Ne kadar keyifli görünmeye çalışırlarsa çalışsınlar, Umut'un adı geçtiğinde yüreklerindeki derinlere gömmeye çalıştıkları pişmanlık yüzeye çıkıyordu!

Alex konu değiştirmede uzmandı ve düşen suratları gö-

tg:@novaebook

rünce, "Ha yani, sadece arkadaşız, diyorsun? Yoksa kızı becermek istediğin yok!" dedi.

Dişlerini sıkan Drew, "Bir siktir git," diyerek Alex'in üzerine atladı, onları ayırmak da Jack, Leo ve Xander'a kaldı.

Alex ise istediğini başarmış, herkesi güldürmüştü.

Umut odada yalnızdı ve Leo'nun onun için portakal suyu getirmesini bekliyordu. Bakışları bulanık gökyüzüne takılmıştı. Kendi memleketinde her mevsim yaşanıyordu ve temiz bir gökyüzü vardı. Buranın hava muhalefetinin ne olacağı belli olmuyordu, bu sebeple flu bir gökyüzüne mahkûmlardı. Umut buna hiçbir zaman alışamayacaktı. Kaç yıldır burada yaşıyordu ama *ille de vatanım ille de vatanım* pozisyonundaydı.

Kapı açıldığı gibi başını o yöne çevirdi ve son zamanlarda hayatının ışığı olmuş adama gülümsedi.

"Portakal suyunuz tam istediğiniz gibi hazır, kraliçem."

Umut ufak bir kahkaha attı. "Tek bacaklı kraliçe! Yakında halk isyana başlar."

Leo'nun kaşları çatıldı. Umut'un yanındaki masaya bardağı koyup gözlerinin içine bakarak yanına oturdu. Ellerini tuttu ve dudaklarına götürüp öptü. "Şaka bile olsa, olumsuz sözler yok! Anlaşmıştık."

Umut, Leo'nun bu hareketine erimişti ve kelimeler ağzından çıkmayınca sadece olumlu şekilde başını salladı.

Leo ise göz kırptı ve "Ayrıca benim kraliçemi kimse taht-tan indiremez!" diyerek Umut'un beklemediği bir anda dudaklarına kapandı. Dudaklarıyla genç kızın dudaklarına sataşıyor, onun utangaçça verdiği karşılığın keyfini sürüyordu. Umut'un nefes almak için araladığı dudaklarının arasından

tg:@novaebook

geçirdiği dili, genç kızınkiyle buluşunca kimden çıktığını anlamadıkları bir inleme çıktı. Leo, Umut'u her öptüğünde içinde yükselen şehvete bir *siktir* çekti. Bu kızı çok arzuluyordu! O karşısında hâlâ masumca aralık, öpülmekten kızarmış dudaklarla kendisine bakarken bir kez daha kopmak istemediği dudaklarda hüküm sürdü. Genç kızı kendinden geçirdikten sonra geri çekilip gözlerini açmadan alnını, Umut'un alnına yasladı. "Senden kopmak her geçen gün daha zor geliyor," diye fısıldadı.

Umut gözleri kapalı, "Bana da," diye karşılık verdi.

"Ellerimi üzerinden çekemiyorum ve buna engel olmak da istemiyorum."

Umut birkaç saniye sustu ama sonra bir cesaret, "Olma!" diye fısıldadı.

Leo anında gözlerini açtı fakat genç kızın gözleri hâlâ kapalıydı. "Umut," dedi sesi bir yakarış gibi çıktı.

Umut yüzü kızarmış bir şekilde yeniden, "Olma!" deyince, Leo hiç beklemeden yeniden dudaklarına kapandı.

Umut'un dudakları arzuyla hırpalanırken, kendisini daha fazlasını isterken buldu. Leo'ya karşı hisleri her geçen gün daha çok çoğalmış ve onun için vazgeçilmez olmuştu. Başlarda Leo'ya güvenmemiş, ondan uzak durmuştu, oysa şimdi ondan kopmak istemiyordu. Leo'ya çok fena bağlanmıştı.

Leo ilk gördüğü andan beri arzuladığı, kendine katmak istediği kızın, kendi kollarında olduğuna ve kendisine bu kadar güvendiğine inanmakta zorluk çekiyordu. Genç kızın yüzünü avuçlarına almış, susuz kalmışçasına deli gibi öpüyordu. Umut'un inlemesi bütün vücudunu alarma geçirdi ve dudaklarından çenesine, sonra da boynuna doğru indi. Bu güzel tenin tadına varmak için dudaklarıyla ıslak izler bırakıyor, kedine katmak ister gibi emerek içine çekiyordu. Umut bu istila karşısında gözlerini açamazken, ağzından bir inleme daha kaçtı. Bu inleme Leo'yu daha çok tahrik etti, Umut

tg:@novaebook

boynunu açarken, Leo'nun elleri vücudunda gezmeye başladı. Leo bir elini kıyafetlerinin altına götürüp önce onun için sertleşmiş göğüs ucunu sıkıp, Umut'un ağzından ufak bir çığlık sesi çıkarmasına neden oldu, daha sonra da göğsünü avuçlayıp sıkarken Umut'u zevkle inletti. Leo'nun dudakları genç kızın gerdanında dolanırken, hafif ısırıklar da bırakıyor ve olabildiğince tadını almak istiyordu.

Umut ilk defa tattığı duygularla kendinden geçiyordu. Leo ise Umut'un yeniden dudaklarına dönüp hem öpüyor hem de yalarken genç kızı hazzın doruklarında gezdiriyordu. Her yerden saldırıyor, genç kızın aklını karıştırıyordu. Leo'nun eli aşağılara inerken, Umut her şeye hazır gibi duruyordu. Kalçasını sıkıp, boynunu ısırırken; Umut, Leo'ya daha sıkı sarıldı. Bulundukları pozisyon hiçbir açıdan uygun değildi ve Leo bunu fark edip aniden geri çekildi. Umut itiraz eder gibi bir ses çıkardığında, Leo güldü. "Hemen geliyorum, güzelim," diyerek Umut'un açılmış mahmur bakışları altında gidip kapıyı kilitledi. Hemşire ya da herhangi biri bir süre daha gelmezdi, Leo bunu biliyordu ama yine de tedbirli olmak istemişti.

Umut beklentiyle Leo'ya bakarken, genç adam ayakkabılarını ve üzerindeki tişörtü çıkarıp kenara attı. Sadece üzerinde kot pantolonuyla gözlerini Umut'un hırpalanmış görüntüsünde takılı kaldı.

"Siktir!"

Bu görüntü karşısında ağzından küfür çıkmasına engel olamamıştı. Ne kadar da güzeldi ve ona aitti! *Sadece benim,* dedi içinden ve hiç vakit kaybetmeden Umut'un yanına sokuldu. Dudakları anında Umut'u bulmuş, elleri dolgun göğüslerine işkence etmeye başlamıştı.

Umut, Leo'nun sessizce söylese de küfrettiğini anlamıştı. Nedenini merak etmesine gerek yoktu çünkü karşısındaki adamın gözlerinin şehvetten koyulaştığını görüyordu. Kendi-

tg:@novaebook

sinin de gözü Leo'nun vücudundaki dövmelere takıldı. Nasıl güzeldi ve nasıl da yakışmıştı o iri bedenine! Bir gün, daha uygun bir zamanda, hepsinin anlamını kesinlikle sormalıydı.

Leo iyice yatağa yerleşti ve Umut'u da aşağı doğru çektikten sonra hafifçe üzerine doğru çıktı. Yeniden dudaklarına kapanırken, bu sefer bütün vücutları birbirine değiyordu.

Umut'un tüm bedeni karıncalanıyor ve ısınıyordu. Tecrübesiz hâliyle ne olacaksa bir an önce olsun istiyor, bir o kadar da korkuyordu. Aklındaki doğrular, yanlışlarla dans ediyordu. Açıkçası şu anda öyle iyi ve mutlu hissediyordu ki başka bir şey de düşünmek istemiyordu.

Leo yavaşça onun beyaz tişörtünü çıkardığında, üstünde sadece sporcu sütyeniyle kaldı.

Leo gördüğü manzarayla âdeta büyülendi. Bembeyaz teni, diri göğüsleri ve Umut'un kızarmış yanakları arzusunu iyice arttırıp, sertleşmesine sebep oldu. Boğuk bir ses tonuyla, "Off bebeğim! Seni çok istiyorum, hem de öyle çok ki..." diye fısıldadı.

Umut utanmıştı ve bunu bakışlarına da yansıttı.

Leo bunu fark edince çapkınca gülümseyip, "Utanma benden! İçinde olmak için çıldırıyorum, sevgilim," dedi ve yeniden aralanmış dudaklarını öpüp geri çekildi. "Seni kendime katmama izin ver!"

Umut daha çok kızardı.

Leo eğilip bu sefer onu tam da gözlerinden öptü. "Sen her şeyinle harikasın ve ben sana tapıyorum." Umut gözlerini açtığında, Leo oradaki sevgiyi gördü ve içindeki aşkla yeniden, "Seni öyle çok istiyorum ki," diyerek, kalbi gümbür gümbür atan genç kızı, ilk defa öpüyormuş gibi öpmeye başladı.

Başını yavaşça aşağıya doğru indirip sütyenini kaldırdı ve gördüğü güzellik karşısında nutku tutuldu. Umut hastaneye geldiğinden beri çok zayıflamış ve tedaviden dolayı çökmüştü

tg:@novaebook

ama vücudunun diriliğinden, güzelliğinden bir şey eksilmemişti. Leo bunun farkında, arzuyla gülümsedi ve genç kızın göğüsleriyle ilgilenmeye başladı. Önce sertleşmiş uçlarına sataştı, çekiştirerek ısırdı, sonra da yalayarak acısının geçmesini sağladı. Bir yandan elleri çalışırken, diğer yandan dudakları Umut'un kulağına onu hem zevkten hem utançtan kavuracak hiç duymadığı cümleler fısıldıyordu. Umut, Leo'nun altında kıvranırken, Leo bundan oldukça keyif alıyordu. Sertleşmiş erkekliğini Umut'a bastırdığında, genç kızın gözlerinin irice açılıp, her yanının kırmızı renge boyanmasını zevkle izledi. "Anlaşmıştık, utanmak yok!"

Umut içindeki arzunun büyüklüğü kadar korkuyu, utanmayı da yaşıyordu ama yine de daha fazlasını istiyor, Leo'nun vermek istediği her şeyi almaya çalışıyordu. Belki Leo'ya cevap verememişti ama vücudunun hareketleriyle bunu anlattığına emindi. Sevdiği kızın kendisi için kıvranması, içindeki erkeklik egosunu şişiriyordu. Leo nerede olduğunu unutup kendini kaptırmış, yavaşça aşağılara doğru öperek ilerlerken, birden kapıda bir zorlama oldu. Leo ve Umut anına durup kapıya doğru dikkat kesilirken, kapıda aynı zorlama yine oldu.

Leo bu anı bozmak istemediği için boğuklaşmış sesiyle, "Kim o?" diye sordu ama anında kapıdaki zorlama durdu. Leo bir terslik olduğunu hissetti ve kaşları çatık bir şekilde dönüp Umut'a baktı. Genç kızın korkmuş, utanmış yüzünü görünce şefkatle gülümsedi ve eğilip bir öpücük çaldı. Dudaklarının üzerine, "Korkma! Bizimkilerden birkaçı burada ve onlar da kafeteryadalar, aramadan gelmezler," dedi.

Umut bir çocuk kadar masum bir şekilde tebessüm etti. Bu tebessüm Leo'ya olan güveninin teminatıydı.

Leo sözlerinin ardından Umut'un üzerinden kalktı. Umut'un tişörtünü giydirdi ve üzerini düzeltti. Saçlarını da düzelttikten sonra başına bir öpücük kondurup, tişörtünü giydikten sonra kendisini izleyen genç kıza göz kırptı. Ayak-

tg:@novaebook

kabısını giymeden yalın ayak kapıyı açmaya gitti. Kapıyı açtıktan sonra kimseyi göremeyince içeri geri girdi ve ayakkabısını giyindi.

"Ben bir hemşirelere sorayım. Bilmediğimiz bir ilaç saati mi var acaba?"

Umut az önce yaşadıklarından dolayı kendini henüz toparlayamamıştı. Bu sebeple, Leo odadan çıkarken konuşacak gücü kendisinde bulamamıştı. Leo hemşirelerle konuşup geldikten sonra düşünceli görünüyordu. Kapıyı kapatıp Umut'un yanına geçti.

"Bizim çocuklardan biri olduğunu söyledi ama kafeteryadaki Drew'i aradım, onlar değilmiş. Diğer çocuklar henüz gelmemiş ve yanında bir tek Renée varmış."

"Belki hemşire sizinkilere benzetmiştir?"

Leo'nun aklına yatmasa da Umut'u daha fazla endişelendirmek istemediği için konuyu kapatmak istedi. "Evet, olabilir. Neyse..." diyerek üstündeki tişörtü yeniden çıkardı ve Umut'un şaşkın bakışları altında yanına yatağa geçti. "...sen çok yoruldun. Şimdi dinlenme vakti."

Umut yatakta kenara çekilirken, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Leo, genç kız sanki çok anormal bir soru sormuş gibi bakakaldı. "Ne demek ne yapıyorum? Tabii ki sevgilimle uyumaya hazırlanıyorum." Umut'un bakışlarına bakmadan yatağa uzandı ve genç kızı yanına çekti. Umut'un aklını dağıtmak için biraz onunla oynamaya karar verip gıdıkladı.

Umut kahkahalarla gülerken, Leo onun gülüşüyle dünyanın en mutlu insanıydı.

"Şi- şimdi birileri sesimize gelecek. Sonra se- seni kapı dışarı edecek. Lütfen ya- yapma," derken hâlâ gülüyordu.

Leo durdu ve onu çıplak göğsüne doğru çekti. "Seni benden ayırabilecek biri varsa gelsin!" Ardından Umut'u yeniden

tg:@novaebook

öptü. "İnan bana, buna kimsenin gücü yetmez!"

Umut, Leo'nun gözlerinde gördüğü kararlığa sevinerek kendini sevdiği adamın göğsüne ve kokusuna bıraktı.

Renée kahvesini yudumlarken, Drew önündeki listeye bir çizik daha attı.

"Yok, kimsenin kanı, dokusu uyum sağlamıyor."

Renée keyifsizce kahvesine bakıp tebessüm etti. "Zaten en yakınları bile binde bir uyum sağlarken başkalarından bunu beklemek, sanırım biraz hayalperestlik olur."

"Haklısın ama bir de Xander'ın test sonuçlarını bekleyelim derim."

Renée, Drew'in sözlerine hak verdi ve kahvesinden bir yudum daha aldı. Sonra bakışları birden Drew'in arkasına takıldı. "Gelene bak!"

Drew arkasına döndüğünde, Derek ile karşılaşınca yüzünü buruşturdu. "Bu adam her yerden mi çıkıyor yoksa bana mı öyle geliyor?"

Renée, "Tam üstüne bastın," dedi.

Derek yanlarına gelip gülümsedi. "Merhaba Renée! Ayça'yı gördün mü?"

"Sana ne demeli bilmiyorum Derek ama Ayça'yı bulamıyorsan, artık oturup düşünmenin zamanı gelmedi mi?"

Derek bir an anlamadı. "Neyi düşünmeliyim?"

Renée derin bir nefes aldı ve bir aptala laf anlatılır gibi, "Diyorum ki Ayça'dan uzak durmanın vakti gelmedi mi? Kız senden kaçıyor, farkında değil misin?"

Derek sağ sola bakıp, etrafında bir tur döndü. Renée ve

tg:@novaebook

Drew onun bu tavrına bir anlam veremediler. "Ayça'yı geri kazanacağım. Çünkü o, şu anda naz yapıyor." Sonra da çekip gitti.

Renée, "Ruh hastası," derken Drew, "Bunun ciddi sıkıntıları var. Xander'ın işi zor gibi!" dedi.

Renée bu sözleri onayladı ve Ayça'ya, Derek'in hastanede olduğunu haber vermek için telefonuna sarıldı.

@novaebook

tg:@novaebook

BÖLÜM 24

PRENSİN BAHÇESİ

Ne güzel güller... Çirkin hepsini kendi elleriyle mi dikmiş? O Çirkin'in içinde kaba da olsa bir prens var, biliyor musun anne? Umarım prenses onu tüm kalbiyle affeder...

Umut'un kemoterapi tedavisine üç gün vardı ve bu süre içerisinde hastanede olmak istemiyordu. Çok sıkılmıştı ve neredeyse iki aydır buradaydı. Ancak kendisi için uğraşan o kadar insanı yormak da istemiyordu. Bu sebeple kimseye bunaldığını söyleyemiyordu.

Fakat çevresindeki herkes bunun farkındaydı. Özellikle de Leo!

Leo bir haftadır Renée, Ayça ve Neva'yı sorguya çekiyor, Umut'un sevdiği her şeyi öğreniyordu. Sonunda amacına ulaşmış, Umut'a herkesin desteğiyle bir sürpriz hazırlamıştı.

Ayça, Leo'nun sürpriziyle ilgili Umut'a gerekli malzemeleri almak için hastaneden çıktığında, adının seslenildiğini duyarak durdu.

tg:@novaebook

"Nereye güzelim?"

Ayça hissettiği çarpıntıyı ve heyecanını görmezden gelip, ellerini beline yerleştirdi ve Xander'ın üzerine öfkeyle yürüdü. "Ben-Senin-Güzelin-Değilim! Bunu, o aptal kafana sok!"

Xander, Ayça'nın bu hâllerine bayılıyordu. Onu öfkeli görmek bütün vücudunu alarma geçiriyordu. Şimdi bu hâline kafasını arkaya atarak ufak bir kahkaha attı.

Ayça gördüğü görüntü karşısında mest olmak üzereydi. Gülmeyi, Xander'a çok yakıştırıyordu. Ayça gözleri parlayarak karşısındaki adama öylesine dalmıştı ki Xander bundan faydalanıp dudaklarından bir öpücük çaldı ve "Gözlerin öyle demiyor, bebeğim," diyerek elinden tutup arabasına doğru götürmeye çalıştı.

"Hey! Ne yaptığını sanıyorsun?"

Xander, Ayça'nın nereye, ne için gittiğini biliyordu. "Sanırım sürprizdeki şefin ben olduğumu unuttun!" Kafasını hafifçe yana eğdi ve o anda Ayça onun tarafından yeniden öpülmek istedi. "Leo'nun sürprizine gerekli malzemeleri alman için seni Dean'in evine götüreceğim."

Böyle şeyler düşünmemeli ve ondan uzak durmalıydı. Kendine gelip elini çekiştirdi. "Senden böyle bir şey isteyen olmadı! Ben verilen işi tek başıma yapabilecek kadar yetişkin bir insanım. Şimdi! Çekil başımdan Xander!"

Xander, Ayça'nın kendine güvenini, duruşunu ve ona bakan bakışlarını... Kısacası karşısındaki kızın her şeyini çok seviyordu. Onun yanında olmak bile dengesini bozuyordu. Onunla baş edebileceği en iyi yöntemi yaparak onu duymazdan geldi ve Ayça'yı arabasına götürmeye devam etti.

Ayça etrafındaki hemşirelerin ya da çalışanların şaşkın bakışlarına daha fazla maruz kalmamak için elini bırakmayan Xander'ın isteğini mecburen kabul etti.

***

tg:@novaebook

Xander, yol boyunca öfkesinden konuşmayan, elleri göğsünde bağlı olan Ayça'yı büyük bir hayranlıkla izledi. Onu daha fazla zorlamak istemediği için kendisi de konuşmayarak onun güzelliğinin keyfini çıkardı. Ayça ile susmanın bile güzel olduğunu düşünüyordu.

***

Dean'in evine vardıklarında Ayça yukarı çıkmış, Xander arabada kalmayı tercih etmişti. Ancak aradan geçen bir saatte evde perde dahi kıpırdamamıştı ve Xander eve bakıp, Ayça'yı beklemekten tahammül sınırının sonuna gelmişti. Kadınların sorunu bu, diye düşündü Xander ya da hanımefendinin intikam şekli buydu.

Kendi kendine söylenirken, Ayça'yı evin bahçesinde varla yok arası bir elbiseyle gördü.

Birden ağzından, "Hassiktir!" sözleri dökülürken açılan ağzını kapattı ve öfkeyle Ayça'nın yanına vardı. "Bu ne Ayça? Nasıl delirebileceğimi göremeye mi çalışıyorsun?"

Ayça masumca, "Senin sorunun ne, inan, anlamadım?" dedi.

"Benim sorunum, şu üstündeki kumaş parçası!"

Ayça sahte bir şaşkınlıkla üstüne baktı. "Elbisemden mi bahsediyorsun?"

Xander aynı tonda, "Sen buna elbise mi diyorsun?" diye sordu.

Ayça, hainice gülümsedi. "Tabii ki elbise! Hem de en sevdiğim ama senin neden bu kadar sorun ettiğini anlamadım."

Kanı öfkeyle kaynayan Xander, o anda daha önce hissetmediği bir şey hissetti: Kıskançlık! Ayça'nın bu elbiseyi daha önce de giydiğini bilmesi öfkesine ikiye katladı.

"Ah, anladım! Benden kurtulmayı kafaya taktın ve katil olup hapse gitmemi istiyorsun!"

Ayça, Xander'ın bu öfkeli hâlinden fena hâlde etkilenmiş-

tg:@novaebook

ti ve onu böyle görmeye devam etmek için saçlarını savurarak arabaya bindi. Ancak kapısını kapatırken Xander engel oldu.

Ses tonunu yumuşatarak, "Hadi güzelim, daha çok gencim. Hayatımı hapishanede geçirmeme izin vermezsin, değil mi?" diye sordu.

Ayça ellerini göğsünde bağlayıp önüne döndü ve tebessümünü gizledi. "Bana bakan erkeklerden sana ne Xander! Ben yetişkin bir kadınım, unuttun mu? Ne istiyorsam onu giyerim! Bu yüzden hapse girmene gerek yok!"

Xander kendine hâkim olamadı ve "Giyemezsin!" diye kükredi.

Ayça bu bağırışla yerinden sıçradı ve arabadan aşağı inip telefonunu çıkardı.

Xander şaşkınlıkla genç kızın ne yaptığına bakıyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Seni daha faza çekemeyeceğim! Taksi çağıracağım." Telefonunu tuşlarken mırıldandı. "Bir de İngiliz erkekleri cool olur derler!"

"Başlatma şimdi İngiliz erkeklerinden Ayça! Git ve üstünü değiştir! Hemen!"

İkisi böyle didişirken Xander'ın telefonu çaldı. Arayan Leo idi.

Xander telefona cevap verip, karşı tarafı dinledi ve "Tamam, geliyoruz," dedi.

"Sen Umut'a dua et! Bugün onun günü, yoksa bu hâlde ölsem de seni hastaneye götürmezdim!"

Ayça keyifle gülümsedi ve "He paşam he!" diyerek arabaya bindi.

***

Bu sefer yol boyu somurtan Xander, keyifle onu izleyen Ayça'ydı.

tg:@novaebook

Hastaneye vardıklarında Xander hâlâ söyleniyordu. Ayça ise hızlı adımlarla ondan kaçmaya çalışıyordu ki karşısına Derek çıktı ve duramayınca ona çarptı.

Derek istese bu fırsatı bulamayacağını düşünüp, Ayça'yı sıkıca belinden tutup kendisine bastırdı. "Yine muhteşemsin bebeğim ve kollarımdasın," dedi ve Ayça daha ne olduğunu anlamadan Derek onu öpmeye çalıştı.

Ayça'nın bedenindeki kolları görünce öfkesi anında zirveye çıkan Xander, bir de Derek'in onu öpmeye çalıştığını görmek, dünyanın sonunun geldiğinin işaretiydi. Oraya nasıl gitti, Derek'e nasıl yumruk atıp Ayça'yı kenara çekti, hatırlamıyordu. Ne olduğunu anlamayan Derek yere düşmüştü ve yeniden ayağa kalkamadan, Xander bir yumruk daha atmıştı. Hırsını bir türlü alamıyordu ve burnu kırılan adama yeniden saldıracakken Ayça kolundan tuttu.

Genç kızın gözleri dehşetle bakarken, "Lütfen! Yeter," diye fısıldadı.

Xander, Ayça'nın bakışlarıyla sakinleşirken Derek'e döndü. "Bir daha o ellerini Ayça'nın üzerinde görürsem, bu kadarla kurtulamazsın! Seni gebertirim! Şimdi siktir ol, git!"

Derek sersemleşmiş bir hâlde ayağa kalkmaya çalışırken, "Sen kim oluyorsun be..." demeye çalışmıştı ama Xander midesine bir tekme attı.

Bütün bu kargaşaya güvenlik gelmiş, Xander'ı tanıyan adamlar Derek'i oradan uzaklaştırılmaya çalışırlarken, Derek'in, "Seni şikâyet edeceğim!" sözünü kimse duymamıştı.

Ayça, Derek'i sevmiyordu ama Xander'ın bu yaptığını onaylaması mümkün değildi. Hem korkmuş hem de Derek adına üzülmüş bir şekilde topuklarını yere vura vura Umut'un odasına çıkmak için arkasını döndü. Korkusu sadece Derek için değildi, Xander'ın zarar görecek olması, Ayça'nın yüreğini hoplatmıştı ve bu duygu yeni hisleri tanıyan kalbine ağır gelmişti.

tg:@novaebook

Ayça, Umut'un odasına giderken hâlâ az önce olanları düşünüyordu. Renée'nin en açık elbiselerinden birini giymekle hata etmişti. Amacı sadece Xander'ı kızdırmaktı ancak biraz fazla abarttığını görmüştü. Yine de Xander'ın kendisini kıskanması tenini karıncalandırmış, kanını kaynatmıştı. Bu düşünceyle tebessüm etti.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Umut'un odasına girdiğinde, Umut'un ona soru sorarcasına bakmasına karşın omuz silkmişti. Evden Umut'a da kıyafet getirmiş ve en sevdiği elbisesini genç kıza zorla giydirtmişti. Sonra da kendisi de üzerini değiştirmiş ve en beğendiği elbiselerden birini giymişti. *Renée'nin elbisesi, görevini tamamlamıştı.* Umut, üzerindeki elbiseyi neden giydiğini anlamamıştı ve bir ipucu almak için Ayça'ya sorular sormuştu ama genç kız, "Nereye kadar pasaklı gezeceksin. Az kendine çekidüzen var, sevgilin beğenmekten vazgeçecek," diyerek Umut'un aklını karıştırarak geçiştirmişti.

Şimdi de Umut'un odasındaki yapbozu yapıyorlardı. Umut neler döndüğünü öğrenemediği için aklı dağınıktı ve yaptığı işe konsantre olamıyor, oflayıp duruyordu. Ayça oturduğu yerde alttan alttan gülümsüyordu. Sonra birden kapı açıldı ve içeri Leo girdi.

Umut, Leo'nun o gün gelmeyeceğini düşündüğü için başını masadan hiç kaldırmamıştı. Leo, Ayça'ya göz kırpıp Umut'un arkasından yaklaştı ve boynuna ıslak bir öpücük bıraktı. Umut bu öpücükle irkilip arkasına baktığında, Leo ile göz göze geldi. Onu görmeyi beklemeyen gözleri sevinçle parladı ve "Leo," dedi.

Leo, karşısındaki enfes yaratığı beğeni dolu gözlerle süz-

tg:@novaebook

dü. "Şahane görünüyorsun sevgilim," derken ellerini açarak genç kızın önünde eğilip, "Emrinize amadeyim kraliçem," dediğinde Umut kahkaha attı. Ve Leo, hiç vakit kaybetmeden gülen kızın dudaklarını kendi dudaklarına hapsetti. Leo, Umut'u öpmek için her fırsatı kullanıyor ve her an ona yakın olmanın keyfini çıkarıyordu.

Dudakların tutkuyla birbirine kavuşması, ardından iki gençten çıkan inleme Ayça'nın, "Iyy, iyice abartınız. Gidin kendinize bir oda tutun," demesiyle kesildi.

Umut, hem utanmıştı hem de Leo'nun yanında olmasının coşkusunu yaşıyordu. Leo ise Ayça'ya, "Burası zaten bizim odamız, fazlalık olan sensin," demekten kendini alamadı.

Ayça bütün kozların elinde olduğunu bilerek, "Bak sen Romeo'ya, demek ki birden öz güven patlaması yaşadın. Ama içimden bir ses diyor ki hemen pişman olacaksın!" diyerek Leo'yu gözleriyle tehdit etti.

Leo, Ayça'yı çok iyi tanımadığı için Umut'un sürprizini bozmasından korktu. "Tamam, sen kazandın."

Ayça şeytani bir şekilde gülümserken Leo'nun kulağına, "Beni iyi tanı! Çünkü Umut'u üzecek bir şey yapmam," derken, Leo gözlerini kapatıp yediği golü hazmetmeye çalıştı.

Umut ise onların arasında geçen diyalogları yok sayıp, kendi merakına yenik düştü. "Anlaşılan yeniden kraliçe olduğuma göre, bir şeyler dönüyor?"

Leo ayağa kalkıp, "Kraliçemin gözünden de bir şey kaçmıyor," diyerek akülü arabayı hazırlamaya başladı.

Umut merakla Leo'nun ne yaptığına bakarken, göz ucuyla Ayça'nın da odadan çıkmak üzere olduğunu gördü. "Ayça! Nereye gidiyorsun?"

Ayça dönüp arkadaşına göz kırptı ve hemen odadan çıktı.

Umut odada kalan tek muhatabına döndü. "Bana, hemen şimdi, neler olduğunu anlatıyorsun Leo!"

tg:@novaebook

Leo arabayı Umut'un yanına getirdi. "E, sen bana sürprizi boz diyorsun ama."

Umut'un gerginliği bu sözlerle silinip gitti ve heyecanla, "Ne sürprizi?" diye fısıltıyla sordu.

Leo'nun gülümsemesi genişledi. "Sürpriz!"

Umut suratını astı ama bu tavrı, mutlu olduğunu saklayamadı. Bir çocuk gibi Leo'nun kendisini hazırlamasına izin verdi.

Umut'u arabaya bindirdiklerinde merakı gittikçe artmış ve soru üzerine soru sormuştu ama hiçbirine cevap alamamıştı. Sadece sürpriz deyip duruyorlardı. Arabada yanında Ayça ve Alex vardı. Çok garip bir ikiliydi ve durmadan didişip birbirlerine laf sokuyorlardı. Yakında İngiltere-Türkiye Savaşı başlayacak gibi duruyordu. Onları boş verip geçtiği yollara dikkat kesildi ve sürprizin ne olacağını bulmaya çalıştı. Etrafa bakarken biraz pencereyi açıp temiz havayı içine çekti. Dışarıda olmanın nasıl bir his olduğunu neredeyse unutacak olduğunu fark edince, gözlerini kapatıp rüzgârın yüzüne vurmasına izin verdi. Derin derin soluklar alıp, uçuyor hissi veren bu duyguyu en son ne zaman yaşadığını hatırlamaya çalışıyor ama çok da umursamıyordu. Anın tadını çıkarmak istiyordu.

Umut bir süre sonra gözlerini açtığında, birbirine bağlı Rus ve Doğu Avrupa toplulukları nedeniyle "Küçük Odessa" olarak da bilinen Brooklyn'deki Brighton Beach'e geldiklerini gördü. Buraya daha önce bir iki defa kızlarla yüzmek için gelmişti ve canlı bir semt olması sebebiyle çok sevmişti. Ancak uzun süredir buraya gelmemişti. Leo'nun neler karıştırdığını

tg:@novaebook

çok merak ediyordu. Ona baktığında arabayı sürmesine rağmen kendisini izlediğini gördü. Sevgiyle gülümsedi.

Leo yola çıktıklarından beri Umut'un yüzündeki her bir ifadeyi izlemiş, onun neler hissedebileceğini tahmin etmeye çalışmıştı. Onu mutlu etmek, hayattaki tek amacı olmuştu. Umut olmadan daha önce nasıl bir hayat yaşadığını neredeyse unutmuştu ama şimdi Umut olmadan yaşamanın kötü bir şey olacağını biliyordu. Umut kendisine gülümsediğine kalbinin ritmi şaştı ve hayat işte bu, diye düşündü. Arabayı durdurdu ve "Son durak hanımlar, beyler!" dediğinde Umut ilk önce şaşırdı ardından kahkaha attı.

"Bu neydi şimdi? İstanbul dolmuşçuları gibi!"

Leo sadece göz kırpmakla yetinirken, Ayça hâlâ Alex'e söyleniyordu.

"Xander'ın suçu bu! Bana Alex ile görev verirse sonuç bu olur ama ben gösteririm ona."

Umut bir ipucu yakalamaya çalıştığı için bu sözlere de dikkat kesildi ama bir şey anlamadı. Leo yanına gelip yardımcı olduğunda hiç sesini çıkarmadı. Leo'nun koluna girip yavaşça sahile doğru yürüdü.

Bir süre sonra bir tekne gördü: Tanıdık bir tekne! Bir an gözlerini kapatıp açtı. Saçmalıyordu. Bu tekne nasıl burada olabilirdi ki? Yaklaştıkça ilk önce gözüne Türk bayrağı çarptı. Ardından *Tarihi Eminönü Balık Ekmek* ile *Kalyata-i Barbaros* yazıları ve Osmanlı tuğrası... Umut'un dili tutulmuştu. İstanbul'un ünlü balık ekmekçilerinden biriydi bu ve burada eksiksiz bir şekilde duruyor oluşu Umut'u hayrete düşürmüştü. Nostalji hissi veren bu balıkçıyı çok severdi. Bir tek yan tarafında bulunan turşucu ve gazozcular yoktu... Bir anda gözlerine inanamadı. Gördükleriyle şaşkınlığı gülümsemeye, ardından kahkahaya dönüştü.

Aynı İstanbul'da gerçek *Tarihi Eminönü Balık Ekmekçi*'de olduğu gibi giyinmiş, başında şapkası olan Xander'a bakınca

tg:@novaebook

kendini durduramadı. Balıkları ekmek arası yapan kişi Drew, masaları düzenleyen, diğerleriyle aynı üniformayı giyen Jack'di. Renée ise gazoz açıyordu.

Hepsi yaptığı işe konsantre bir şekildeydi ama göz ucuyla Umut'u izliyorlardı. Xander öne çıktı ve bozuk Türkçesiyle, "Boyle büyrin able," dediğinde Umut'un gözlerinden yaş geliyordu artık.

Ayça, "O kadar çalıştırdık, şu sonuca bak! Türkçe öğrenmek nasıl bu kadar zor olabilir ki?" derken, Xander bozulmuştu.

"Sen Türkçenin dünyanın en zor dili olduğunun farkında değilsin tabii..."

Leo onların didişmesinin uzun süreceğini biliyordu bu sebeple hemen araya girdi. "Memet Üsta, yemek ne var?"

Umut kocaman bakışlarını Leo'ya çevirdi ve *Mehmet Usta* diye seslendiğinin Xander olduğunu anladı. Birden gözleri doldu. Bu insanlar kendi mutluluğu için uğraşmıştı. Leo kollarını açınca, o kollara can simidi gibi sarılıp yüzünü onun boynuna gömdü.

"Seni çok seviyorum."

Leo duyduğu sözlerle gözlerini sıkıca kapattı ve Umut'un saçlarını kokladı. "Güzelim, ben de seni çok seviyorum."

Bir süre kimse bu ikiliye dokunmadı ama Alex, Ayça'nın çenesi yüzünden çok acıkmıştı ve daha fazla dayanamıyordu.

"En zor görevi bana verdiniz ve ben çok acıktım, yemeğe mi geçsek artık?"

Ayça hızla yürüyüp, Alex'in omzuna vurdu. "Sen bana zor mu diyorsun?"

Alex omzunu ovalarken, Xander'a yalvaran gözlerle baktı. Xander belindeki önlüğe elini silerken dişlerini göstererek gülümsedi. Bugün Umut'un günü olduğu ve Ayça yanında olduğunda dikkati dağıldığı için Ayça'yı yanından uzaklaştırmıştı. Özellikle sabah olanlardan sonra dikkatinin ne kadar

tg:@novaebook

hassas olduğunu daha iyi anlamıştı. Doğal olarak genç kız bütün gün aklından çıkmamış ve çok özlemişti. Sabah giydiği o varla yok arası elbiseyi çıkarttığı için de mutluydu. Yoksa ona bakan tüm adamları ya öldürecek ya da gözlerini çıkaracaktı! Sürekli onu düşünüp arzulaması yetmiyormuş gibi, eski sevgilisini her an yanında gördükçe zapt edemediği bir duygu içini kemiriyordu: Kıskançlık! İlk kez bu duyguyu hisseden Xander, bu hisle nasıl baş edeceğini bilemediği için sürekli genç kızı kızdırıyordu. Şimdi de kendisine kızacağını bilerek Ayça'nın yanına gitti. Ayça'nın öfkeli bakışlarına aldırmadan belinden tutarak kendisine çekti ve vücuduna yapıştırarak dudaklarına kapandı. Genç kızın dudaklarından çilek tadı alıyordu ya da kendisine öyle geliyordu, bilmiyordu ama bu tada bayılmıştı.

Alex öğürtü sesi çıkarırken, Xander ona elindeki bezi fırlattı ve bu sırada Ayça'nın dudaklarını aralayıp, dilini çilek tadının kaynağına soktu. Ayça, önce Xander'dan kurtulmaya çalışsa da diline dolanan nane ve kahve kokan dile karşı koyamamış, ona karşılık vermişti. Ne ara kollar, Xander'ın boynuna dolanmış, vücutları birbirine yapışmış farkında bile değildi. Nerede olduğunu bile unutmuştu.

Xander, Ayça'nın kendisine verdiği karşılığı memnuniyetle kabul etti ve ellerini, vücudunun mükemmel kıvrımlarında gezdirerek büyük bir açlıkla öpmeye devam etti. Xander nefes almak için dudaklarını çektiğinde, bir anda nerde oldukları aklına geldi ve geri çekilip Ayça'nın berelenmiş dudaklarında parmaklarını gezdirdi. "Sen benim zor kızımsın!"

Ayça'nın yaşadıkları şeye ve bu sahiplik ekine sinirlenmesi lazımdı ama Xander'ın bu tavrına sadece erimekle yetinmişti.

Renée hepsini harekete geçirecek bir öksürük sesi çıkartınca çiftler kendine geldi ve Alex'i oturmuş, balık ekmekleri yerken gördüler. Leo, Umut'un elinden tutup masaya götür-

tg:@novaebook

dü. Hepsinin oturmasıyla Renée ve Xander, Ayça'nın öğrettiği gibi servise başladılar.

Yemek yerken aradaki son buz kırıntıları da kırılmış, sanki yıllardır arkadaşlarmış gibi bir ortam oluşmuştu.

Leo ise Umut'u göz hapsinden çıkarmadan yemeğini yiyordu ve onun sevdiği şeyleri anlamaya çalışıyordu. Son bir haftadır bunun için uğraşmış ve Umut'un çok derin bir kişiliği olduğunu keşfetmişti. Umut'u tanıdıkça ona daha çok bağlanıyordu ve bu onun daha mutlu olmasını sağlıyordu.

Yemekten sonra Leo, Umut'u diğerlerinden uzağa götürmüş, deniz kıyısında baş başa kalmalarını sağlamıştı. Bol bol sohbet edip, birbirlerini daha iyi tanımışlardı.

Güneş'in batışını izlerken Umut, Leo'nun kolları arasındaydı ve çok huzurluydu. Aynı şekilde Leo, daha önce tatmadığı bir mutluluğun içindeydi.

"Yıllardır bu şehirde burnumun dibindeydin ama ben, seni bunca zaman göremedim."

Umut, Leo'nun sözleriyle başını kaldırıp sevdiği adama baktı. "Demek ki zamanı değilmiş."

Leo gülümsedi ve eğilip Umut'u öptü. "Sen başıma gelen en güzel şeysin."

Umut göz kırptı ve "Evet, çok güzelimdir," diyerek bu sefer uzanıp Leo'yu kendisi öptü. Ama Leo onu bırakmaya niyetli değildi. Öpücüğü derinleştirdi ve birden etraftaki her şey silindi. Ne zaman birbirlerine dokunsalar, vücutlarındaki tepkilerin yanı sıra sanki büyülü bir ortama geçiş yapıyorlarmış gibi atmosfer değişiyordu.

Dertsiz, tasasız iki genç gibi güneşin kızıllığında birbirlerinde kayboldular.

tg:@novaebook

BÖLÜM 25

KURT ÖLMEMİŞ

İşte anne, işte! Orada! Görüyor musun? Kurt yalnız değilmiş! Ölmemiş ve intikamı için geri gelmiş!

"Yok yok! Kesin saplantı hâline getiriyor. Bunun başka açıklaması olamaz! Yani o, Xander'ın yumruklarından sonra daha mı bir hırslandı?"

Ayça çılgın gibi Umut'un hastane odasının içinde dolanıyordu. Kemoterapiden yeni çıkmış Umut ise bitkin şekilde onu izliyordu. Arkadaşına cevap vermeye hâli bile yoktu. O sırada içeri giren Renée, "Kızlar, aşağıda kimi gördüğüme inanamayacaksınız," dediğinde Ayça birden patladı.

"İnanırım, inanırım!"

"Bu böyle olmaz, iş ciddiye biniyor. Kesin bir çözüm bulmamız lazım!" Renée konuşurken pencereye yaklaşmış ve dışarıyı izlemeye başlamıştı. Düşünceli bir şekilde, "Aslında madem hastanedeyiz, ben bir uzmana danışalım diyorum," dedi. Kızlar bir an için Renée'nin dalga geçip geçmediğine baktılar ama genç kızın, "Hatta bunu hemen yapalım," diyerek kapıya doğru ilerlediğini gördüklerinde ciddi olduğunu anladılar.

Renée ise arkasında bıraktığı sessizliğin sebebini görmek için döndüğünde iki şaşkın suratla karşılaşınca, kaşları hafifçe havaya doğru kalktı.

tg:@novaebook

"Şaka yapmıyorum kızlar," dedikten sonra geri dönüp Ayça'nın yanına giderek ellerini tuttu. "Derek'in durumu başta sevimliydi, sonra can sıkıcı oldu. Fakat artık normal değil!" Ayça'yı korkutmak istemiyordu ama bunu daha evvel de birkaç kere farklı arkadaşlarında görmüştü.

"Haklısın," diyen Ayça, Renée'ye sarıldı. Canı gerçekten çok sıkkındı. Renée geri çekilip üzgünce tebessüm etti ve odadan çıktı.

Umut arkadaşını üzgün görmek istemiyordu ama Renée haklıydı, bu işi çözmeleri lazımdı. Zayıf bir sesle, "Sizce de bu işte bir gariplik yok mu?" dediği sırada odaya Leo girdi.

"Hangi işte gariplik yok mu?" derken gülümseyen suratı, kızların düşmüş yüz ifadelerini görünce ciddileşti.

Umut bir an Ayça ile göz göze geldi ve sonra Leo'ya döndü. "Derek yine gelmiş."

Başını aşağı doğru eğerken gözlerini kapatan Leo alt dudağını ısırarak kafasını kaldırdığında, Umut hareketin adama kattığı güzellikte eridiğini hissetti. Bir an için aklı dağılmıştı.

Derek, Ayça'yı aradığı ya da mesaj attığı zamanlarda; Ayça ya yalnız ya da arkadaşlarıyla hastane dışında oluyordu ama hastaneye onu görmeye geldiğinde zamanlar yanında Leo bulunuyordu. Bu sebeple Leo, Derek'i görmüştü ve adamın samimi olmadığını düşünmüştü. Hatta Xander hiç sevmemişti. Yine de kızları böyle tedirgin eden şeyin ne olduğunu anlamamıştı.

"Garip olan ne?"

Umut, "Standart bir takipçi gibi davranmıyor. Bazı şeyler çok mantıksız," diyerek kendi gözlemlerini söyledi.

Arkadaşının sözleriyle Ayça'nın da kafası karışmıştı.

"O ne demek canım?" diyen Ayça, yavaşça Umut'un yanına ilerledi.

tg:@novaebook

Genç kızın sesi çok az duyuluyordu ve aklına çok güvendiği arkadaşının dudaklarından dökülecek tek bir kelimeyi kaçırmak istemiyordu.

"Neden sadece sen hastanedeyken geliyor?"

Ayça bir an düşündü. Kaşları çatılmış ifadesinde bir şeyleri tarttığı belliydi. Ardından, "Evet," diye mırıldandı. "Haklısın!"

Leo merakla, "Diğer zamanlar karşına çıkmıyor mu?" diye sordu.

Genç kız sadece kafasını sallarken yine düşünüyordu. "Telefonla arıyor, mesaj atıyor fakat amacı beni görmek olsa, hastane dışında yalnız kaldığım çok zaman oluyor." Sonra bakışları boşluğa düştü... "Ama sadece hastaneye geldiğimde karşıma çıkıyor."

Artık hepsinin kafası karışmıştı.

Leo, "Belki takıntı hâlinin başka bir versiyonudur," derken pek de kendinden emin değildi.

Ayça gergince, "Gidip Renée'yi bulayım. Muhtemelen buradaki psikologlardan birine danışmaya gitmiştir. Ben de orada olsam iyi olur," derken, odadan çıkan genç kızın ardından bakan gençler bir süre sonra yalnız olduklarını fark ettiler.

Leo, Umut'un yanına, yatağa oturdu. "Nasılsın?" diye sorarken, eli Umut'un yanağında geziyordu. Soru, genel olarak Umut'un hâlinden değil, özellikle kemoterapinin artçılarından kaynaklanıyordu.

Umut, "Sanırım uyuyacağım, uyumak istemiyorum ama..." derken hastane ortamı sebebiyle yakalayamadıkları yalnız anlardan birini uykuya harcamak istemese de o kadar bitkin hissediyordu ki gözleri kendiliğinden kapanıyordu.

Umut'un ne demek istediğini anlayan Leo şefkatle, "Daha bir sürü vaktimiz olacak. Savaşmaman gereken durumlarda

tg:@novaebook

benim için savaşmanı istemiyorum," dedi. Leo için Umut'un hem ruhen hem fiziken rahatlaması tek öncelikti.

Umut bir şeyler söylemek istese de gözleri uykuya yenik düşerken, Leo genç kızı uyurken izlemenin keyfini çıkarmak istiyordu. Yatağın yanındaki koltuğa oturup geriye doğru yaslandı ve Umut'un elinin üzerine elini koydu.

"Renée!"

Ayça, birkaç kat aşağıda, farklı bir bölümde Renée'yi yakalamıştı. "Ben de geleceğim," derken bir yandan da ona doğru hızlı adımlarla ilerliyordu.

"Şimdi doktorun yanından çıktım," diyen Renée'nin suratındaki ifade, Ayça'nın bu haberden hiç de hoşlanmayacağının göstergesiydi.

"Ve?" Genç kız sabırsızdı. Neden sabırsız olduğunu anlamıyordu ama Umut'un tahmininden sonra artık bir şeyler iyice onu rahatsız etmeye başlamıştı.

"Doktor, hastayı görmeden detaylı bir şey söyleyemezmiş." Renée gözlerini devirmişti. Derek ile konuşmak, görüşmek ya da yüz metre yanında bulunmak istemiyorlardı ki bir de kalkıp onu hasta olduğuna ikna edip doktora getirebilsinler!

Ayça, "En azından hasta olduğu hakkında hemfikiriz," dedi ve Renée'nin koluna girip, birlikte bölümden dışarı doğru hareketlenmelerini sağlarken mırıldandı. "Juliet, Romeo'sunun kollarında. Gidip kahve alalım."

Fakat Renée'nin aklı hâlâ Derek'teydi. "Ama takıntı hâlinin pek çok evresi olduğunu söyledi."

Ayça, konudan kopamayan Renée'nin, Derek'e takılmasına hak veriyordu. Yine de Umut'un olduğu bölümün girişin-

tg:@novaebook

de dolanan Derek'e yakalanmayı da göze alamıyordu. Eğer gerçekten iş hastalık boyutundaysa, onu rahatsız edip durmaktan daha kötü şeyler de yapabilirdi! Hatta öldürebilirdi ya da Xander onu öldürürdü! Bu sebeple Renée'nin konudan kopamayışına ayak uydurdu. "Bunu biz de tahmin ettik. Sen çıktıktan sonra Leo geldi."

Renée, "Gördüm, koridorda karşılaştık," derken düşünceliydi.

"Umut, Derek'in benim karşıma sadece hastanedeyken çıktığını keşfetti."

Bahçedeki kahve standının önüne geldiklerinde artık Renée de Ayça kadar karışık hissediyordu. İki kıza tamamen yabancı, dışarıdan bakan herhangi biri genç kızların suratlarındaki ifadeden bir şeylerin çok ters gittiğini anlardı. Bu o kadar barizdi ki genç kızların duru güzelliklerindeki gölge, bir dolunay zamanı yakamozun parladığı denizin karanlıklarına benziyordu.

Tabii ki amcalarıyla ilgili iş çözülmemesine rağmen, kızların da dediği gibi *pervasız Romeo*'ya dönen Leo'nun peşinden ayrılmayan Xander, bu yakamozlardaki gölgeyi fark etmişti.

Yanında Drew ile birlikte onlara doğru ilerlerken, kızların yanına ulaşmadan sesini duyurabileceği noktaya geldiğinde bir parça yüksek sesle onlara seslendi. "Bir sorun mu var kızlar?"

Ayça sesin geldiği yöne baktığında, kuş kanadı gibi çırpmaya başlayan kalbinin aksine homurdandı. "Hah, bir bu eksikti."

Bakıştıkları anda genç kızın yüzünden kaybolan gölgelerin neşesi, Xander'ın muzipliğini geri getirmişti. "Türkçe konuştuğun zaman çok güzel oluyorsun bebeğim ama dediklerinden bir şey anlamadığım için huysuzlanıyorum."

Fakat Renée'nin bu muzipliği bitirip, Xander'ı da kendi gölgelerine çekesi vardı. *Eh burada olmak isteyen oysa, tüm*

tg:@novaebook

sorunlarla anı anına yüzleşmeli, diye düşünüyordu genç kız.

Ayça, arkadaşının ne yapacağını anlamış gibi Renée'nin bacağına yapıştı. Susmasını istiyordu aslında ama genç kız bunu tamamen yanlış anlamış olacaktı ki çat diye ağzından o sözler döküldü.

"Derek burada!"

Xander'daki değişim inanılmazdı. Cümlenin bir saniye öncesi ve bir saniye sonrası öylesine farklıydı ki etrafındaki tüm enerji etkilenmişti. Tüm kasları gerilmiş, elleri yumruk olmuş, avını parçalayacak kartal pozisyonuna geçmişti. Bir kör bile, sadece adamın nefes alışverişindeki hırstan işin renginin değiştiğini anlayabilirdi. Tam kızların yanına varmışken bu sözleri duyan Xander, hırsla geri döndü. "Bu kadarı fazla artık!"

Ayça istemsizce ayağa fırladı. Yine az önceki teoriye dönmüştü. Derek hasta olabilirdi ve Xander'ın herhangi bir şey yapması, bu durumu gerçek bir tehlikeye dönüştürebilirdi. Bu sebeple panikledi. "Xander, dur!"

Fakat Xander, Ayça'yı kesinlikle dinlemiyordu. Peşlerinden gelen Renée'ye, "Nerede o piç?" diye sordu.

Aynı anda dörtlünün yanına doğru hızlanan Alex'in ise her şeyi anında öğrenme telaşı, Xander'ın sorusunu bastırdı. "Ne oldu?" derken bir yandan da etrafta göremediği tehlikeyi arıyordu.

Drew, Alex'in bir tehlike arıyormuş gibi tetikte olmasına şaşırmıştı. Onların bilmediği bir şey mi biliyordu? Drew, "Derek yine buradaymış!" dedi.

Normalde Alex'in bu sebeple Xander ile eğlenmesi gerekirken, genç adam birden daha da ciddileşti. Öfkeli Xander bunlara dikkat etmezken, her şeyin daha farkında olan aklı başında Drew, Alex'e uyarak adımlarını çoktan yavaşlatmıştı bile. O sırada Xander'ın peşinden koşan kızlar da onlara uyunca, Xander da ne oluyor dercesine istemsizce yavaşladı.

tg:@novaebook

Alex, "Xander konuşmamız lazım!" dediğinde, Xander arkadaşının yüzündeki ifadeyi fark edemiyordu.

Xander, "Şimdi değil!" derken tekrar hızlandı.

Fakat Alex bir anda genç adamın önüne geçip, ellerini onu durdurur gibi kaldırarak ilerlemesini durdurdu. "Hayır, şimdi!"

Xander bir an gözlerini kıstı ve yol vermesi için ona doğru hamle yapacakken, Alex'in ciddi ifadesini fark etti.

Alex, arkadaşını durdurmak için uzattığı ellerini teslim olur gibi kaldırdı.

"Büyük sorun var dostum. Derek ile ilgili!"

"Uyuyor mu?"

Neva sessizce odanın kapısından geçti ve kapıyı tam kapatmak üzereyken, Dean de içeri girmek için aynı anda kapıyı hafifçe ittirdi.

"Hoş geldin," diyerek onu içeri alan Neva, Leo'nun fısıltısıyla gülümsedi.

"Uykuya biraz direnmeye çalıştı ama biraz."

Leo'nun suratına yayılan şefkatli gülümsemeyle Neva'nın da içi kıpır kıpır etmişti. *İnşallah hep böyle olurlar,* diye geçirdi içinden. Çok kötü şartlar altında aşkı bulmuş iki savaşçıydı onlar. Gerçi savaşları kimleydi, o da belli değildi. Onlara fiziksel zarar vermiş, yaralamış insanlarla girdikleri garip bir mücadele vardı ortada. Biri ailesinin ihanetiyle sarsılırken, diğeri... Neva'nın gözleri artık Umut'un bacağına değil, o uyurken sağda solda, kenarda duran protez bacağa takılıyordu. Nasıl olacaktı, nasıl alışacaktı, bilemiyordu. Has-

tg:@novaebook

tane ortamında bir şeyler düzelmiş gibi duruyordu. Peki, dışarı, gerçek hayata, çıkınca ne olacaktı? Genç kıza belli etmese de bu iş Neva'nın canını çok sıkıyordu. Onlarca yıl harcadığı emeği boşa sayıp onu farklı bir şeylere yönlendirmek, bu takma bacaklarla dans etmeye çalışmasından daha kolay değil miydi? Sonra yine aklına, ampute edilmiş bacaklarına taktıkları özel protezlerle dans eden insanlar geldi.

Umut'un kararlarını her zaman desteklemiş ve onu hiç başka bir yöne çekmeye çalışmamıştı. Sabırla bekleyip bunun işe yaramasını sağlayacaktı. Eğer olmazsa, o zaman oturup farklı çözümler sunabilirdi.

"O hâlde biz bir şeyler yiyelim mi Neva? Gelirken çocuklara da yiyecek bir şeyler alırız."

Dean'in sözleriyle düşünceleri bölünen kadın, Leo'nun masum bakışlarından dökülen ricaların aksine orada kalmayı çok istiyordu ama anlaşılan o ki Umut uyurken bile genç adam onunla yalnız kalmaya çok hevesliydi.

Neva, "Tamamdır," derken Dean'in yönlendirmesiyle açtığı kapıdan geçti. "Yarın Umut'un çıkış işlemlerini yapacağız, değil mi?" Sorusunun sonu neredeyse duyulmamıştı. Zaten Dean'in, "Evet," diye verdiği cevapla birlikte kapının kapanması bir oldu.

Leo, tekrar Umut ile yalnız kaldığına çok seviniyordu. Uyanınca, yanında sadece o olmak istiyordu.

Ayça ve Renée'nin bir süre gelmeyeceklerini umuyordu. Genç adamın da uykusu gelmeye başlamıştı. Umut'un yanından kalkıp pencerenin önüne gitti. Birkaç dakika uykusunu kaçırmak için uğraştı. O sırada kapı tıklatıldı ve Leo, arkasını dönene kadar daha önce görmediği bir hemşire içeri girdi.

"Bay Evertone rahatsız ediyorum, affedersiniz. Bayan Gökçen'in doktoru sizinle görüşmek istiyor."

Leo'nun kalbi birden panikle atmaya başladı. "Bir sorun mu var?"

tg:@novaebook

Hemşire üzgün gözlerle, "Bunu size, doktoru açıklayacak," dedi.

Leo çıkan hemşirenin ardından Umut'a baktı. Onu yalnız bırakmak istemiyordu ama doktoru bu saatte çağırdığına göre, önemli bir şey olacağını düşündü. Çok endişeliydi ve biraz korkuyordu. Aslında bu biraz oldukça fazlaydı!

Bir an kızları aramayı düşündü ama bir şey öğrenmeden kimseyi korkutmak istemedi. Umut'a yaklaştı ve usulca dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra doğrulup yorgun yüzüne baktı. Onun yalnız kalacak olması, içine bir huzursuzluk çökmesine neden oldu. Yalnız ve savunmasız! Yeniden eğilip kokusunu içine çekerek masum bir öpücük daha bıraktı. Ardından derin bir iç çekerek odadan dışarı çıktı ve doktorun odasına gitmek için ilk önce koridorun sonuna, ardından sağa dönüp diğer bölüme doğru yürüdü.

Leo köşeyi döndüğü sırada açılan asansör kapısından inen doktoru yan gözle gören danışmadaki hemşire, doktorun kim olduğunu anlamadı. Fakat birkaç oda ileride bir hastanın kalp ritminin bozulması sebebiyle ortalık karışınca, müdahale ekibi oraya yönelirken, o da hastanın kendi doktoruna haber vermek üzere telefona sarıldı. Asansörden inen doktor tamamen aklından çıkmıştı!

Doktor yavaş adımlarla Umut'un odasına doğru ilerlerken, birkaç kere etrafa bakınmayı da ihmal etmedi. Odadan içeri girmeden evvel aralık duran pervazdan odayı da kontrol etti, hızlı olması gerektiğini biliyordu.

İçerisinin boş olduğunu görünce vakit harcamamak için düşünmeden hemen içeri girdi. Umut, doğal olarak serumlara bağlı değildi. Sadece kemoterapi sonrası dinlenme süresindeydi. Odadaki tekerlekli sandalyeyi yatağın yanına getirdikten sonra odanın kapısını açtı.

Koridoru tekrar kontrol ettiğinde, herkesin o alarm veren odaya doluştuğunu görünce, hemen geri dönüp Umut'u

tg:@novaebook

kucaklayarak tekerlekli sandalyeye oturttu. Umut biraz kıpırdansa da çok hâlsiz olduğundan uyanamamıştı. Adam derin bir nefes aldı. Ardından hızlı bir şekilde asansörün önüne giderek düğmeye bastı. Kapılar açılırken Umut ile birlikte asansörden içeri girdi. Otoparkın düğmesine bastığında onu durduracak hiçbir şey olmadığını biliyordu. Yüzündeki gülümseme, alacağı parayla geçireceği vaktin eğlencesi içindi.

Umut rahatsız olduğu tekerlekli sandalyede zorlukla gözlerini açarken, durumunun biraz farkında gibiydi. Onu bir yere götürüyorlardı ama bir sorun çıkmışsa sedyede olması gerekmiyor muydu? Oysa Umut'un midesi, tekerlekli sandalyenin yalpalamasından dolayı bulanmıştı.

O anda kafasını kaldırdığında üstünde beyaz önlükle Derek'i görünce, kaşları otomatik olarak çatıldı. Kırılan burnundaki bandaj hâlâ duruyordu.

"De- Derek? Ne yapıyorsun?"

Derek doktor değildi. Umut adamın en sonunda çıldırdığını ve Ayça için kendisini kaçırmaya çalıştığını düşündü.

Umut, "Ba- bak, Ayça ile konuşmaya çalışıyorsan yardım ederim a- ama böyle olmaz," derken Derek'in dudaklarından bir küfür döküldü.

"Siktiğimin aksilikleri hep beni bulur zaten!"

Umut ne olduğunu anlamaya çalışırken, neden başka bir odada olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Derek asansörün çağrılmasıyla başka bir katta durmuş ve o sırada asansöre acil bir hasta bindirilmişti. Aşağı yerine yukarıya yönelince, acele bir şekilde asansörden inip boş bir odaya geçmişti. Şimdi asansörün boş hâlini yakalamaya çalı-

tg:@novaebook

şıyordu. Umut'un sözlerini ise dinlemiyordu.

Umut yorgunlukla, "De- Derek," derken, Derek kapıdan gözünü ayırıp hızla Umut'un yanına geldi. Yeniden arabayı itekleyip dışarı çıktı ve asansöre yöneldi.

Umut hâlâ olayın ciddiyetinin farkında değildi ve Ayça'dan dem vuruyordu.

Asansör durunca Derek, Umut ile birlikte kabinden çıkıp, Umut'u orta yerde bıraktı. Birkaç yere koştu ve etrafında dönüp durdu.

"Lanet olası araba nerede!"

Umut'a bakmadan otoparkın ortasında deli gibi dönerek arabasını nereye park ettiğini bulmaya çalışıyordu. Panik yaptığı her hâlinden belliydi.

O anda Umut, adamın Ayça ile ilgilenmediği gerçeğini fark etti. Amacı Ayça olsa, Ayça buradaydı. Telefon açması yeterdi. Belki de onu çok daha yalnız kalabilecekleri, muhtemelen iki kız için de tehlikeli olan yere götürmek için Umut'u kaçırmaya çalışıyordu.

"Derek!" Umut'un sesi bu sefer biraz daha kuvvetli ama korku doluydu.

"Kes sesini. Sana zarar vermeyeceğim!"

Adam arabasını park ettiği yeri bulamadığı için çok sinirliydi. *Yanlış katta mıydı acaba?* Tekrar sağa sola bakınıp tanıdık bir şeyler aradı ama nafile. Bir türlü arabasını nereye park ettiğini hatırlayamıyordu.

Umut, Derek'in kafa karışıklığından yararlanıp tekerlekli sandalyesini biraz geri ittirdi. Bulunduğu yerden asansörü görebiliyordu. Sonra biraz daha... Biraz daha ve biraz...

Fakat adamın bu ufak hareketleri fark etmesi kısa sürdü. Bir anda Umut'un yakasına yapıştı ve yüzü yüzüne değecek kadar kıza sokuldu. Hırsla soluyordu. Gözlerinden delilik... Umut, Derek'in gözlerinde aradığı deliliği bulamadı. Evet,

tg:@novaebook

paniklemişti ancak bu kontrolsüz bir ruh hastasının paniği gibi değildi. Planını sağlam yapamamış acemi bir hırsızın paniği gibiydi.

"Benim kurallarımla oynarsan, sana zarar vermeyeceğim!"

Genç kız, karşısındaki adamın bambaşka bir planı olduğunu hissediyordu.

"Ayça..."

Derek dişlerini sıkarak hırsla, "Bunun Ayça ile bir ilgisi yok!" diye bağırdı. "Siz aptallar hâlâ anlamadınız, değil mi?" Sonra Umut'u bırakıp geri çekildi.

Sanki Umut'a sormuştu sorusunu ama ondan bir cevap gelmesini beklemeden devam etti. "Ayça!" dedi ve ardından öfkeli bir kahkaha patlattı adam, sonra olduğu yerde birden durdu. İşaret parmağını kaldırıp, "Hatırladım!" dedi.

Aynı anda Umut'un sesi, "Neden?" diye yükselmişti.

Derek'i mümkün olduğunca oyalamaya çalışıyordu. Kimsenin nereye gittiğinden haberi olmadığına emindi. Çünkü Derek'in üstünde bir doktor önlüğü vardı. Eğer kattan fark ettirmeden onu çıkardıysa, diğer katlardaki doktorlar birbirlerini tanımak zorunda değillerdi ve dikkat çekmemiş olmaları mümkündü. Ama neden kimse yanında değildi? Leo uyurken yanındaydı, neden yalnız bırakmışlardı? Yoksa... Aklına gelen kötü senaryoları bir kenara attı. Kimseye bir şey olmamıştı. Buna inanmak istiyordu.

Sonra genç kızın gözü yeniden asansöre takıldı. Onları giderken kimse görmediyse, burada olduğunu yukarıdaki kimse bilmiyor, demekti. Tek şansı, birinin otoparka inme ihtimaliydi.

"Para için tabii ki!"

Umut düşünmeyi bıraktı çünkü gitgide kafası karışıyordu.

tg:@novaebook

"Kim sana beni kaçırman için para verir ki?"

Umut'un o an aklına, Derek ve Ayça ayrılığının üzerinden uzun bir sürenin geçtiği geldi. Yani Derek, bu oyunu epeydir devam ettiriyordu.

Birden durdu ve aklına gelenle korktu.

Belki de olayın...

"Sen de Ayça ve Renée kadar salaksın, değil mi? Kafası çalışmayan sürtükler kulübü!"

Umut'un düşünceleri bu sözlerle kesildi ama aslında zaten düşündüğü şeyi, birazdan Derek'in söyleyeceğine emin gibiydi ve Derek'in suratında sinsi bir sırıtma olduğunu görünce bundan iyice emin oldu.

Derek arabasına doğru ilerlemek için Umut'a yürümeye başlamıştı fakat bir yandan da konuşmaya devam ediyordu.

"O iş için üç yüz bin pound alacaktım ama bütün işi bozdun!"

Umut derin bir nefes alıp Derek'in sözlerini dikkatle dinlemeye başladığında, aklından geçen ve o kadar para tutabilecek tek iş, Leo'nun öldürülmesi işiydi!

Korkusu gerçek olmuştu ve bu sesine yansıdı. "B- ben..." diye kekelemeye başladığı anda, Derek'in konuşmaya devam etmesiyle tekrar sustu.

"S- Sen..." Adam onunla sinirli bir şekilde dalga geçiyordu.

Ter içinde kalmıştı. Bakışları farklılaşmıştı ancak Umut sebebini anlayamıyordu. Derek'in elleri de titriyordu.

"Onu hayata döndürmek zorundaydın, değil mi? Lanet kaltak!" Tek yumruğunu sıkan adam Umut'a doğru bir hamle yaptığında, genç kız korkuyla sandalyesinde büzüldü. Fakat Derek o yumruğu atmaktan vazgeçmiş gibiydi. Yine de Umut'a karşı çok hırslıydı.

"Yapmak zorundaydın sanki! Sokağın ortasında! Tanımadığın bir adam! Derdin neydi senin?"

tg:@novaebook

Umut o anda, karşısında duran Derek'in arkasında gördüğü hareketliliğe dikkat kesildi. Ellerinde uzun silah olan maskeli bir adam ve hemen arkasında polis üniforması olan bir adam daha Umut'a bir şeyler işaret ediyorlardı ama Umut korkudan anlayamıyordu. Sonra gözlerini kapatıp tekrar sakince açtığında polisin ne dediğini anladı: Derek ile konuşmasına devam etmesini işaret ediyorlardı!

Umut kendisini toparlamaya çalıştı ve onu oyalamak için konuşmaya çalıştı. "Pe- peki, ne yapmalıydım? Yardıma ihihtiyacı vardı."

Derek daha çok öfkelendi. "Sen sadece kendi işine bakacaktın! Lanet iyilik timsali olarak etrafta dolaşmasaydın, şimdi bacağın da yerinde olacaktı!"

Umut bu sözlere hem üzülmüş hem de çok öfkelenmişti. "Tamam, şimdi sen ne yapmaya çalışıyorsun? Be- beni kaçırarak Leo'yu nasıl öldüreceksin? Onun tek başına bir yerlere gitmesine izin vermiyorlar bile!"

Derek yine güldü. Terden sırılsıklam olmuş saçları ve odaklanma problemi var gibi duruyordu. Umut, sonunda Derek'in yoksunluk çektiğini anlamıştı. Onun bir bağımlı olduğunu nasıl anlamamışlardı ki? Özellikle Ayça! Umut öğrendiği her şeyle biraz daha şok oluyordu.

"Leo'yu öldürmek artık gereksiz! Tüm *planları* ortaya çıktı," dedikten sonra kıkırdadı. "Şimdi de hapse girmek istemiyor." Kafasını sağa sola sallayıp tekrar konuşmaya başladı. "Zengin pislikler!"

Umut buradan bir an önce kurtulmak istiyordu. Bu nasıl olacaktı bilmiyordu ama buna ihtiyacı vardı. Bedeni artık alarm veriyordu. "O- o zaman ne yapmaya ça- çalışıyorsun?"

"O piçi hapisten çıkarmam lazım ki bana paramı versin! Bunun için de cinayete teşebbüs soruşturmasının açılmaması lazım!"

Umut hâlâ olaydaki rolünü anlayamamıştı ve kendini

tg:@novaebook

güçlü göstermek adına, "Benimle ne ilgisi var!" diye sesini biraz yükselttiğinde, Derek de bağırmaya başladı!

"Senin karşılığında işi çok kurcalamamaları gerektiğinin mesajını vereceğim! Hepsi bu!"

Umut hâlâ Derek'in, Ayça ile ilişkisini merak ediyordu. "Neden Ayça?"

"Birkaç kere becermek istediğim sıradan bir üniversiteli aptal, o kadar. Tamam, önce onu beğenmiş, arzulamıştım ama o kaltak, zor kızı oynamak istedi!"

Umut'un gözlerine dolmaya başlayan öfke ve o öfkeye istinaden değişen yüz hatları Derek'i güldürmeye başladı. Kahkahası otoparkın duvarlarında eko yapıyordu.

"Ayça'ymış, hah! Beni zengin edecek aptal bir oyuncağa dönüşmeseydi, hâlâ onu arayıp soracağımı mı sanıyordun?"

Sesler yükselince bir parça kendine gelen Derek, çok oyalandığını farkına vardı ve Umut'un tekerlekli sandalyesine uzandı. Fakat Umut ondan bir isim almadığını hatırladı ve malum ismi onaylamasını sağlamaya çalıştı.

"Bir insan kendi öz yeğenine bunu nasıl yapabilir an- anlamıyorum."

Derek sırıtırken, Umut'un sandalyesinin arkasına geçmeye başladı. Genç kızın yanından dolanıyordu.

"Sana söyledim, *zengin pislikler*!"

"ELLER YUKARI!"

tg:@novaebook

BÖLÜM 26

TAVŞAN DELİĞİ

Bir dakika, bir dakika... Prens ve Prenses nereye gitti anne? Neden Alice'in peşindeyiz? Bilmediğimiz bir şey kalmadı ki...

"Büyük sorun var dostum. Derek ile ilgili!"

Evertone Private Limited Company şirketler grubuna avukatlık görevi Sam Harris ile ekibine aitti ve davayla da başından beri Alex ilgileniyordu. Bu sebeple Xander, gözlerini Alex'e dikti.

"Neler oluyor?"

Alex önce Ayça'ya baktı. Ayça tedirginlikle yerinde kıpırdandı.

"Derek! Aradığımız katil zanlısı!"

Sözler ortama bomba gibi düştü. Ayça istemsizce bir çığlık atarken, Xander onu kollarına aldı ve soğukkanlı bir şekilde arkadaşına dönüp, "Bize her şeyi baştan anlat," dedi.

"Aslında çok vaktimiz yok. Leo nerede?"

Renée, "Umut!" derken sesi korkudan titremişti.

Drew, Renée'nin elini tutup, "Sakin ol! Leo yanında, biliyorsun," dedi.

"O zaman odaya çıkalım çünkü Derek de onu öğrendiğimizin farkında olabilir. Orada anlatırım. Leo da oradaymış nasıl olsa."

tg:@novaebook

Jack, "Hadi, vakit kaybetmeyelim," diyerek ekibi hareke-te geçirdi.

Umut'un odasına çıkmak için asansör beklerlerken, Ay-ça'nın telefonu çaldı.

"Leo?"

"Umut sizinle mi?"

Duyduğu soruyla Ayça'nın rengi soldu. "Ne demek bi-zimle mi? Se- sen onun yanında değil miydin?"

Buna karşın Leo'dan cevap gelmemiş, Ayça'nın tek duy-duğu şey, kırılan camların sesi olmuştu.

Herkes Ayça'ya bakarken, Ayça'nın korkudan ağzı açıldı ve gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Bu görüntüyle birlikte Xander hemen onu kendine çekti ve sakinleştirmek için sıkıca sarıldı.

Ayça konuşabildiği ölçüde, "U- Umut odada yo- yok-muş!" diye fısıldadı.

Xander geri çekildi ve Ayça'nın elini tutup, "Hadi, vakit kaybetmeyelim," derken diğerleri de Umut'un bulunduğu kata çıkmak için aceleyle onların peşinden gittiler.

Hepsi telaşla Umut'un katına vardıklarında, Leo'nun çıl-gınca bağırıyor olduğunu gördüler. Kızların aklına en kötü senaryolar gelirken yerlerinde durmuşlar, hareket etmeye korkmaya başlamışlardı.

Xander koşup, çıldırmış olan Leo'yu kollarından tuttu. "Ne oldu?"

Leo gözlerinin odağını bulamıyor, karşısındakinin kim olduğunu anlayamıyordu.

tg:@novaebook

Xander, Leo'yu sarstı. "Ne oldu Leo!"

Leo kendine gelir gibi oldu ve "Umut yok!" dedi.

O sırada Alex'in telefonu çaldı.

Leo, "Umut'un doktorunun beni çağırdığını söylediler, oraya gittim ama adam yerinde değildi. Sonra hemşire yanlışlık yaptı sandım ama bana haber veren kadın da orada yoktu. Umut uyuyor, diye aceleyle geri döndüm ama yoktu. Sonra aklıma siz geldiniz ve sizi aradım, çıldıracağım! Nerede olabilir?" diye yakınırken, hemşire Leo'nun dağıttığı yerleri topluyordu.

Alex telefonu kapatıp yanlarına geldi. "Otoparktalar!"

Leo şaşkınlıkla, "Kim?" diye sordu.

Xander kuzenini kapıya yönlendirirken, "Derek, seni yaralayan kişi ve şimdi de Umut'u o kaçırdı," dedi ama bir an Leo'nun aklı durdu.

Ardından var gücüyle otoparka koşmaya başladı. Arkasından arkadaşları koşarken, Ayça ağlıyor, Renée babasını arıyordu.

"ELLER YUKARI!"

Umut için her şey çok hızlı gelişmişti. Sesin geldiği yöne baktığı anda, arabaların arkasından çıkan bir sürü polisi görmesi bir oldu. Ayrıca bazı arabaların farları da açılmıştı. Bazı polisler siyah kamuflaj giyerken bazıları normal üniformalıydı. Polisler, Derek'i şaşırtabilmek için Umut'un onu konuşturduğu anlarda gerekli düzeni ayarlamışlardı ve o kadar çok bağırıyorlardı ki genç kız en sonunda kulaklarını tıkayıp sandalyesinde korkuyla büzülmek zorunda kalmıştı.

tg:@novaebook

Umut silahlardan çok korkardı ve şimdi Derek'in bir anda eline aldığı silah, üstüne doğrultulmuştu. Yapabileceği tek bir şey vardı: Hedef küçültmek! Bilinçli olmasa da o anda tam olarak bunu yapıyordu.

"İndir silahını!"

Çok yakınından gelen bağırışı, benzer bağırışlar izliyordu. O kadar güçlüydü ki bu sesler ve öylesine otoriterdi ki Umut, korkudan bayılmamak için tüm olayı dışarıdan izleyen biri gibi sesleri analiz etmeye başladı.

Senelerdir filmlerde gördüğü, polisin suçluları yakalamak üzereyken yaptığı tüm o bağırış çağırışın sebebini, suçlu olmasa bile o anda karşılarında olduğu için daha iyi anlıyordu.

Korku salmak!

Karşısındaki silahların hedefinde olmadığını biliyor olmasına ve Derek'in silahı kendisinden başka her yere dönüyor olmasına rağmen Umut korkudan bayılmak üzereydi. Bir ara, polislerin oradaki suçlunun kendisi olmadığını bildiklerinden emin bile olamamıştı.

Derek panik ve şok içinde delirmiş gibiydi ve bu anı beklemediği her hâlinden belliydi. Bir delilikle tam silahı tekrar Umut'a döndürecekken, bir anda patlayan bir sesle yere yığıldı ve aynı anda acı dolu bir çığlık atmaya başladı.

Umut kime ne olduğunu anlayamadan, bir polis genç kızın tekerlekli sandalyesini yakaladığı gibi kendine doğru çekti ve hızla arabalardan birinin arkasına götürüp kızı alandan biraz olsun uzaklaştırdı.

Eğilerek kendisine iyi olup olmadığını sormak isteyen polisin ayrımına varamayan Umut, kısa bir çığlık attı. Silahını kınına yerleştirip ellerini iki yana açan polis memurunun gözlerinin içine bakmasıyla Umut biraz sakinleşti.

"Sakin olun Bayan Gökçen. Ben Memur Morgan," diyen

tg:@novaebook

adam dikkatli bir şekilde Umut'a doğru bir adım attığında, genç kız adamın gözlerindeki endişeyi gördü.

Umu derin bir nefes aldığında, polis hemen yanına geldi. Umut'un aldığı derin nefes, onu ve nerede olduğunu anlayabilecek kadar şoktan sıyrıldığının göstergesiydi. Polis bir gözle Derek'in durumunu kontrol ettikten sonra, adamın kelepçelendiğini gördü ve Umut'u çektiği araba arkasından dışarı doğru çıkarıp sağlık ekiplerine doğru yönlendirdi.

Yaşananlar hastanede olduğu için paramedikler değil, hastanenin kendi acilinden doktor, hemşire ve sedye gelmişti. Doktorlarla birlikte Umut'a doğru koşmaya başlayan Leo'nun gözleri endişe doluydu. Doktora müsaade eden polisler, Leo'yu engellemek istemişlerdi ama Umut'un, Leo'ya elini uzatmasıyla birlikte izin vermek zorunda kaldılar.

Umut'un, tanıdık bir yüzü görmenin, özellikle Leo'nun yanında olduğunu görmenin verdiği rahatlıkla gözlerinden bir damla yaş düştü. Leo yanına varınca ona sıkıca sarıldı.

"Güzelim!"

Leo'nun hissettiği korkuyla sesi titremişti.

"Seni odada göremeyince... Neler hissettim bilemezsin, bebeğim."

Umut sadece güvenli kollarda olmanın huzurunu yaşıyordu ve konuşacak gücü yoktu.

"Bayan Gökçen'i kontrol etmemiz gerekiyor!"

Leo ve Umut kimseyi duyacak hâlde değillerdi ve bu kargaşada etraflarındaki sesler yok olmuş gibi hâlâ birbirlerine sarılıyorlardı. Omzuna dokunulduğunu hissedince Leo, Umut'u bırakmadan geri çekildi ve başında bekleyen doktora anlamaz gözlerle baktı.

"Lütfen, işimizi yapmamıza izin verin!"

Leo isteksizce başını salladı ve Umut'a bakıp dudaklarından bir öpücük çaldı. "Buradayım sevgilim," derken ayağa

tg:@novaebook

kalktı ama Umut'un elini bırakmadı. Doktorlar gerekli kontrolleri yaparken, diğerleri polis engelini aşamadıkları için uzaktan endişe içinde olanları izliyordu. Hastaneden uzak olmamak için karşı caddedeki restoranda yemek yiyen Dean ve Neva, haberi alır almaz birlikte otoparka gelmişlerdi. Olanları duyunca yıllar önce hissettiği duyguları yeniden hissetmişti: Kaybetmek! Umut'u kaybedemezdi! Endişe içinde Umut'u izlerken, Leo'nun yanında olması bir parça içini rahatlattı. Yeğenini uzak tutmak istediği adam, şu anda yeğeninin yanında diye içi rahattı, kim derdi ki olaylar böyle gelişecek? Umut'un yanına gitmek için perişan olmuştu ama polisler izin vermiyordu.

Umut hâlâ korku içinde etrafına bakıyordu. Kendisini sedyeye almak isteyen hastane ekibine itiraz etti. Birden güvende olmadığını hissetti. "Yatmak istemiyorum!"

Doktor, Umut'u o ortamdan uzaklaştırmak istiyordu. "Yine de odanıza çıkaralım sizi olur mu?"

Umut yeniden itiraz edecekti ki Leo araya girdi.

"Ben yanında olacağım güzelim, seni bırakmam, biliyorsun."

"Tamam," diye fısıldadı ama aklına takılan bir şeyler olduğunu biliyordu. Hatırlamaya çalışırken birden aklına geldi. "Leo!"

Leo anında dizlerinin üzerine çöküp, "Söyle güzellik," dedi.

"Derek'in neler söylediğini bilmen gerekiyor!"

Leo keyifsizce gülümsedi. "Konuştuklarının bir kısmını duyduk bebeğim ki amacını anlamamız için bu yetti, merak etme. Ama önemli olan polisin duydukları!" Ardından Umut'un yüzünü avucunun içine alıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Sen bunları düşünme, olur mu?"

Ama Umut rahat edemiyordu. "Ayça?"

tg:@novaebook

Leo üzgünce, "Duydu," dedi.

Umut da üzüldü. Ayça, Derek'i sevmiyor olabilirdi ama böylesine bir amaç için kendisine yaklaşıldığını bilmesi... Ayça'nın çok sarsıldığına emindi.

Umut'un gözlerinde gördüğü üzüntüyle Leo'nun canı daha çok sıkıldı. "Xander yanında canım, onunla ilgileniyor." Leo, Umut'un bir de bunu kafasına takmasını istemiyordu.

Bu sırada yanlarına yanaşan, sivil giyimli bir polis, "Bayan Gökçen, müsait olduğunuz zaman ifadenizi almak istiyoruz," dedi.

Umut ne hissedeceğini bilemeyerek, "Tabii ki," diye fısıldadı.

Çok yorulmuştu ve bir an önce dinlenmek istiyordu.

tg:@novaebook

BÖLÜM 27

SİNBAD ÂŞIK OLURSA...

Anne? Doğru mu?

Ayrı ayrı bakınca değer vermediğimiz kimselere, bir araya geldikleri zaman değer vermekten daha büyük budalalık olur mu?[12]

Umut odasına çıkarıldıktan sonra gerekli kontroller yapılmış, hemen ardından ifadesi alınmıştı. Teyzesi onu pamuklara sarmak ister gibi sarmış, iyi olduğundan emin olana kadar yanından ayrılmamıştı. Leo ise artık yalnız kalmanın yollarını ararken, kalabalığa bir de Emmet eklenmişti. Şimdi hepsi oturmuş, Emmet ve Alex'in anlattıklarını dinliyorlardı.

"Olayın yaşandığı gecenin sabahında çocuklar kaydı izlediklerinde Derek'i tanımıyorlardı bu sebeple de barın kamera kaydında göze çarpmamış. Leo da uyandıktan sonra kaydı tek izlemişti ve o da Derek ile yüz yüze o güne kadar gelmediğinden, kısacası kimse o gece onu fark etmedi. Alex yeniden kayıtları kontrol etmek isteyince, Derek'i fark etti. Sevgilisi, yani Ayça..." O sırada Ayça'yı işaret etti. "...orada olduğu hâlde yanına gitmemiş ki kızlar da onu görmediklerini söylediler. Gerçi Ayça, bir ara gördüğünü düşünmüş ama emin olamamış, sonra da aklından çıkmış."

12.Alıntı - Latin kökenli Romalı devlet adamı, bilgin, hatip ve yazar, Marcus Tullius Cicero.

tg:@novaebook

Kızlar başlarıyla onaylasalar da sessizce dinlemeye devam ettiler.

Alex, Emmet'ın sözlerinden sonra devam etti. "Sürekli bir çıkmaza giriyorduk. Biliyorsunuz, babam yenilgiyi sevmez. Bu nedenle her şeyi baştan almaya karar verip, adım adım ilerledik. Kamera kaydında görünce hemen tanıdım zaten ama asıl soru, neden Ayça'nın yanına gitmiyor ya da Ayça'yı izlemiyordu? Gözü sürekli Leo'nun üzerindeydi. Sonra burada da sık görüyorduk. Ben de iyice araştırdım ve bilin bakalım, ne çıktı?"

Kimseden ses çıkmazken Emmet üzgünce, "Bizim şirkette muhasebe bölümünde başka bir isimle çalışıyormuş," deyince Leo ve Xander şok içinde kalmışlardı.

Xander, "Bu nasıl olur?" derken, Leo, "Şaka gibi," demekle yetindi.

Emmet bütün bu olanlara kendi körlüğünün sebep olduğunu düşündüğü için mahcuptu. Umut'a ara sıra bakıp, "Ben her şeyi bildiğimi sanırdım ama öyle değilmiş," dedi.

Kısa bir sessizlik oldu.

Alex, "Şirkette farklı kıyafet, saç stili ve bıyığı vardı. Yani kayıtlardan ve sahte kimlik belgesinden böyle olduğunu gördük," dedi.

Xander'ın aklı karışmıştı. "Bu tür sahtekârlıklar için son teknoloji güvenliğimiz var, bunu nasıl aşıyor?"

Alex sadece, "Amcan!" dedi.

Xander nerede olduğunu unutup, "Sikeyim! Sanki Hollywood filmlerinden fırlamış gibiyiz!" dedi.

"Derek, Ayça ile gerçekten onu beğendiği için beraber olmuş ve onun sayesinde o ortamlarda bulunmak istemiş."

Ayça hem utanmış hem de üzülmüştü. Xander ise *beraber olmak* lafından sonra kıskançlıktan bütün bedeni ateşe tutuşmuş gibi yanmıştı. *Ayça benim* dercesine elini daha sıkı tuttu.

tg:@novaebook

"Sonra amcanız, Derek'i bulmuş. Daha öncede aracı eşliğinde beraber çalışmışlar. Derek ilk defa David ile direkt çalışmış. Öyle olunca Ayça'ya yalan söylemekten yorulduğunu fark etmiş ve daha büyük balığın peşinden gitmeye karar vermiş. Leo'yu yakından takip etmeye başlamış. Belleği alamayınca onu ortadan kaldırmaya karar vermişler."

Ayça kendi kendine, "Bir katille birlikte olmuşum," diye mırıldanmıştı ama sessiz ortamda duyulmuştu. Xander elini bırakıp onu kollarına aldı.

"Aslında daha önce birini öldürdüğüne dair kayıtlarda bir şey yok. Hatta yaralama bile yok. Kendisi de itiraf etti: Vaat edilen miktar büyük olunca gözü bir şey görmemiş!"

Leo alayla, "Yeğenini ortadan kaldırmak için ne kadar fiyat vermiş?" diye sorunca, Umut onun elini şefkatle sıktı. Leo genç kıza sevgiyle baktı. Umut'un varlığı ona güç veriyordu. O olmasaydı bütün bunları nasıl karşılardı, bilmiyordu. Kimseyi umursayacak durumda değildi, eğilip Umut'u dudaklarından öptü ve "İyiyim bebeğim," dedi.

"Üç yüz bin pound!"

Leo gülümsedi. "Demek sevgili amcamın gözünde değerim bu kadarmış!"

"Bizim için küçük ama Derek gibi bir adam için büyük para Leo! Ayrıca adam aranıyormuş zaten."

Ayça resmen inledi.

Umut, "Bağımlı olduğu için mi?" diye sorunca bütün gözler ona doğru döndü. Umut ilgi odağı olmayı sevmemişti. Başını Leo'nun soru soran bakışlarına çevirdi. "Şey... Aşağıda hareketlerinden anlamıştım. Bir bağımlının tavırlarını sergiliyordu."

Alex, Umut'u onayladı. "Evet, hem bağımlı hem satıcıymış."

Ayça yüzünü kapattı. "Kimse çekinmesin ve beni *yılın aptalı* ilan etsin!" dedi.

tg:@novaebook

Xander, Ayça'yı sıkıca sarıp başının üzerini öptü.

Emmet, "Bunu bilemezdin, onu yeni tanıyordun. Ben kırk yıllık kardeşimi tanımamışım," derken, Umut ilk defa Emmet'a baktı ve onun nasıl perişan olduğunu gördü. Onun da yaşadığı şeyler de kolay değildi ve ne kadar dik durmaya çalışsa da aslında karşısında yıkık bir adam vardı. Leo için bir yerden sonra onunla konuşması gerektiğini biliyordu. Bu sebeple ilk adımı sevdiği adam için kendisi atmak istedi ki şu anda içinden bunu yapmak geliyordu.

"İnsanları tanımak, denizleri bardak bardak boşaltmaktan daha zordur, demiş Mevlana."

Bütün gözler yeniden Umut'a dönmüştü. Umut ise bakışlarını Emmet'tan ayırmıyordu. Emmet, Umut'un kendisine bakmasıyla sanki bütün dertlerinden kurtulmuş gibi birden hafiflemişti. Korkarak, "Yani?" diye sordu. Umut kendisiyle konuşsun, hiç susmasın istiyordu.

Umut tebessüm edince, Emmet daha da heyecanlandı.

"Siz de Ayça da kendinizi boşuna suçluyorsunuz. Kimse kimseyi yeterince tanıyamaz. Kaç yaşında ya da ne kadar tecrübeli olursanız olun fark etmiyor, her yaşta ya da her zaman yeni şeyler öğreniriz. Bazen de herkesi kendimiz gibi sanırız."

Emmet, "Peki, sen olsan ne yapardın?" diye yine onu susturmaktan korkarak konuştu.

Umut'un gözlerinden istemsizce bir damla yaş düşünce, Leo panikledi ama Umut ona bakıp tebessüm etti. "Eski ben olsa ne yapardı, bilmiyorum, uzun süredir o eski beni bulamıyorum. Ama şimdiki ben, her şeyi oluruna bırakmaya karar verdi. Düşünmek, kin tutmak, insanı o kadar çok yoruyor ki bunlardan uzak durmak ruhuma iyi geliyor."

Emmet, *"Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor,"* diye sormak istiyordu ama buna cesaret edemiyor, şansını fazla zorlamak istemiyordu.

tg:@novaebook

Yine bir sessizlik oldu ve bundan cesaret alan Neva harekete geçti.

"Her şeyin sona ermesine öncelikle yeğenim adına çok mutluyum. Ama biliyorsunuz ki Umut'un artık dinlenmeye ihtiyacı var."

Aslında birçok şey söylemek, en büyük hasarı yeğeninin aldığını haykırmak, artık bunlar son bulsun, demek istiyordu fakat Umut'un bundan etkilenmesinden korkuyordu. Oysa Emmet, o gözlerde söylenmemiş her şeyi görüyordu. Yine de mutluydu. Umut ona zeytin dalı uzatmıştı ve bunu en iyi şekilde kullanmaya kararlıydı.

Herkes Umut ile vedalaşıp odadan ayrılırken, Leo yerinden kıpırdamamıştı. Kızlar ise Dean'i bekliyordu.

Neva, Leo'ya döndü. "Sen neyi bekliyorsun evladım?"

Leo, Umut'un elini bırakmadan, "Ben buradayım Neva. Umut'u yalnız bırakmam!" dedi kararlılıkla.

Neva derin bir nefes aldı. "Bak Leo, oğlum. Burası İngiltere'ymiş, sen Avrupalıymışsın, böyle âdetler bilmezmişsin gibi şeyler beni ilgilendirmiyor. Sen bana aynı Umut gibi *teyze* diyeceksin! Bu ne böyle asker arkadaşı gibi Neva da Neva!"

Kızlar, özellikle Ayça arkada sessizce gülümserken, aklına bunun olacağını Leo'ya hatırlattığı gelmişti. Leo, Umut'a bakıp yardım isterken, onun da güldüğünü gördü. Eğilip, "Senin, sevgiline yardım etmen gerekmiyor mu?" diye sorduğunda Umut da aynı fısıltıyla, "Bu Nevaca, aileye katıldın, demek. Senin de gülmen gerekiyor," deyince Leo dumura uğradı.

Yavaşça doğruldu ve Neva'ya baktı. "Başka ne yapmam gerekiyorsa söyle, Neva teyze?" dediğinde odada kahkahalar havada uçuştu.

tg:@novaebook

Leo ne yapıp edip, Dean'in de desteğiyle o gece hepsini yollamış ve Umut'un yanında kendisi kalmıştı. Gecenin sessizliğinde Umut uykuya direnirken, Leo'nun saçlarını okşamasının huzurunu yaşıyordu.

"Bugün hayatımın en kötü anını yaşadım."

Leo'nun sözleriyle kapalı olan gözlerini açtı. "Kaçırılan bendim," derken Leo'nun üzgün sesini aksine çevirmeye çalışıyordu.

Leo tebessüm etti. "Birileri çok şakacı olmuş." Sonra derin bir nefes aldı. "Senden önce nasıl bir hayat yaşadığımı çok hatırlayamıyorum. Sanki aylar önce değil de asırlar önce gibi! Yani çok önemli değil ama nasıl, ne uğruna nefes aldığımı hatırlamıyorum. Oysa şimdi biliyorum, Umut."

Umut onu saran kollardan birini öperek cevap verdi.

"Seni o odada göremediğimde, hemşire yerini bilmediğini söylediğinde, bir an nasıl nefes alacağımı unuttum. Senin yokluğunun o kısacık anda bana neler yaptığını bilemezsin. Ben sanki boş bir kuyuya atılmış gibiydim." Birden susup Umut'a çevirdi bakışlarını. "Bana ne yaptın böyle?"

Umut'un gözleri dolu dolu olduğu hâlde, "Ben bir cadıyım ve sana büyü yaptım," dedi.

Leo, Umut'un bu şakacı hâllerini nadiren gördüğü için tadını çıkarıyor ve her seferinde içi bir hoş oluyordu. "O zaman, bu cadı beni kendine ömür boyu mühürlesin."

Umut bir anda nefes almayı kesti. *Leo ona evlenme teklifi mi ediyordu?* Yanlış anladığını düşündü ve normal davranmaya karar verdi. "Mü- mühürleme biraz zor iş."

Leo birden onu kendine çevirip kucağına oturttu. Umut bacağının boşluğundan rahatsız olsa da hemen toparlanıp Leo'ya uyum sağladı.

"Zor işleri severim," dedi ve Umut'un dudaklarına kapandı.

tg:@novaebook

Bir süre sonra şevkli bir ahenk tutturup geceye karıştılar.

Dean, tehlike geçse de Ayça ve Renée'nin evlerine gitmelerine izin vermemişti. Biraz da eğer onlar giderse, Neva da gider diye istemiyordu. Neva hayatına girdiğinden beri Dean'in içinde unuttuğunu fark ettiği bir boşluk kapanmıştı. Tekrar birini düşünmek, varlığını hissetmek ona iyi geliyordu.

İki genç kız günün yorgunluğunu atmak için birer kahve yapıp, Renée'nin eski odasına geçmişler, günün kritiğini yapıyorlardı.

"Ya sen ne diyorsun, ben bir ara Umut'u kaybettik sandım."

Renée başını sallayıp, Ayça'ya hak verdi. "Ben de bu sefer kaybettiğimizi düşündüm."

Ayça kahvesinden bir yudum alıp, "Neyse ki sonu tatlı bitti," dedi.

"Evet, baksana Umut, Emmet'la bile konuştu."

Ayça heyecanla doğruldu. "Ay sorma, orada resmen nutkum tutuldu. Ama merhametlidir bizim civcivimiz."

"Ben bu kadarını yapabilir miydim, bilmiyorum."

"Aman Renée, yapmayıp ne yapacaksın? Sonuçta adamın oğluna âşıksın."

Renée kahkaha attı. "Aynen doğru söylüyorsun."

"Sence bundan sonra ne olacak?"

"Romeo ve Juliet evlenmezse mi yani?" Renée, Ayça'nın kafasına doğru ayaklarını uzatarak oturduğu koltuktaki kırlenti atarken iki genç kız da kıkırdıyordu.

"Açıkçası o aşamaya nasıl gelirler, bilmiyorum."

tg:@novaebook

Renée, "Hım..." diye düşünürken gülümsedi. "İş oraya gelsin, evlendiririz onları."

Ayça da gülümsedi fakat sonra yüzü düştü. "Umut, lösemi işini çözene kadar o aşamaya zor gelirler tatlım. Saçlarının döküldüğünü anlamamamız için nasıl uğraştığını biliyorsun. O iyi olmadan, mutlu bir son olmaz."

Renée'nin de morali bir anda bozulmuştu ama sonra genç kızın gözlerinin ışıldamasıyla Ayça meraklandı.

"Ne, ne oldu? Sen bir şey düşündün, değil mi?" diye sorarken oturduğu yerde diklenmişti.

"Tamam, sakin ol. Evet, düşündüm, düşündük."

"Düşündük?"

Renée kızarmasına engel olamadı. "Drew ile birlikte düşündük, araştırdık, birçok kişiye sorduk, test yaptılar ama..."

Ayça sinir olmuş bir şekilde, "Parça parça söyle Renée! Hatta çiz, tahmin etmeye çalışayım," deyince Renée gözlerini devirdi.

"Şu anda ilik nakline ihtiyacı olmayabilir ama en büyük sıkıntı, Neva'nın iliğinin tutmayışı değil miydi?"

Ayça hafifçe kaşlarını yukarı kaldırdı. "Ne yapacağız? Neva teyzeyle babanı evlendirip çocuk yapmalarını mı bekleyeceğiz?"

Renée diğer yanındaki kırlenti de Ayça'ya doğru sallarken, "O hâlâ benim babam, böyle şeyler konuşma!" derken öğürür gibi sesler çıkardı ve ardından ikisi de kahkahalara boğuldu.

"Eee?"

Renée sakinleşip kahvesini yudumladı. "Bir kampanya başlatırsak, şu anda başaramayabiliriz. Senin, benim ve babamın da iliği tutmamıştı. Fakat tanıdığımız diğer herkese, Umut'un sınıf arkadaşlarına da haber verelim. Olmaz mı?"

Bu fikir Ayça'nın hoşuna gitmişti. Donörün kim olduğu-

tg:@novaebook

nu bilirlerse, ilik nakli gerektiğinde vakit kaybetmemiş olacaklardı.

"Harika fikir. O hâlde hemen bir liste yapalım ve yarın ilk iş herkesi teker teker arayalım, ha?"

Renée, bulduğu fikre Ayça'nın dört elle sarılmasına bayıldı. "Tamamdır ama bir şey daha var."

"Nedir o?"

Renée derin bir iç çekti. "Xander da test yaptırdı. Sonuçlarını bekliyoruz."

Ayça'nın içi Xander ismiyle kıpır kıpır oldu. "Ne zaman oldu bu?"

"Xander o koşuşturma içinde bir türlü fırsat bulamamış ama Umut'un fenalaştığı bir gün doktora sorunca doktor da, Şansını dene, demiş. Xander da geçen gün test yaptırdı ve belki sonuç çıktı bile ama bütün bu olanlar arasında almayı unutmuş olabilir."

"O zaman liste yapmadan önce, yarın Xander'a soralım."

Heyecanlanan iki kız, saatin sabaha karşı olmasını umursamadan sohbetlerine devam ettiler.

"O kadar uzun zamandır bu anı bekliyordum ki..."

Umut yanına yarım uzanmış teyzesinin sinesinde, bir gözü kapıda Dean'i bekliyordu. Adam, Neva'nın tüm itirazlarına rağmen genç kızın hastaneden çıkış işlemlerini halletmeye gitmişti.

"Hastane parasını ödeyecek olmasına çok kızıyorum," diyen teyzesinin suratına bakmadan gülümsedi Umut.

"Sigorta ödeyecek teyzeciğim, o değil!"

tg:@novaebook

Neva içine düşen kurdu, Umut'un da aklına sokmamak adına sustu ama genç kızın burs sözleşmesinde bir sigorta maddesi olduğunu hatırlamıyordu. Kadının, evi barkı satıp hastane masrafı ödemek için diretmemesinin tek nedeni, o maddenin varlığından gerçekten emin olamayışından kaynaklanıyordu.

Derin bir iç çekip, elinin kolunun böyle büyük bir işte bağlanmasına kaşlarını çatarak bakışlarını pencereye çevirdi.

"Şimdi..."

Hah! dedi Umut içinden. Kesin bir şey geliyordu.

"Evet teyzem?"

"Ne yapmak isteyeceksin bir tanem?"

Genç kızın kafası karışmıştı. "Sağ olsun, Leo yüzünden çok kilo aldım," derken suratını buruşturdu. "Ama senin ellerinden bir etli sarmaya itirazım olmazdı vallahi."

Neva, Umut'un görmeyeceğine güvenerek acıyla gülümsedi. Yeğeninin aklına sadece yemek geldiğine göre, aklındakini sonraya saklamalıydı.

"Ohoo... Onu cepte bil, bebeğim. Eve gider gitmez hallederim."

Umut'un ağzı kulaklarına varmıştı. "Ama bu son kalorili yemek olacak, diyeyim. 8 kilo vermem gerekiyor."

Umut'un Türkiye'ye dönmek isteyip istemediğini, daha da önemlisi bunu ona sorup soramayacağını düşünmekle meşgul olan Neva, genç kızın sözlerinin ardından kaşlarını çatıp birden doğruldu ve Umut'un yastığa düşmesine sebep oldu.

"Sen delirdin iyice!"

"Nedenmiş teyzem?"

"8 kiloymuş! Afrika'ya mı göçeceğiz sen bale yap diye! Ne 8 kilosu!"

tg:@novaebook

"Teyzem, çok kilo aldım ama..."

Neva'nın gözlerinden ateş çıkıyordu. Belki de uzun zamandır Umut'a kızacak bir şey bulamadığından, bulsa da kıyamadığından kendini çok tuttuğu içindi ama patlamıştı artık.

"Zaten bir lokmacıktın. En fazla aldığın 3-4 kilo! Neden 8 kilo verecekmişsin!"

Umut derin bir nefes aldı. Bakalım söyleyeceklerinin ardından teyzesinin tepkisi ne olacaktı?

"Protez bacak hafif bir malzemeden yapılsa da hareketlerimde aksaklıklara illaki yol açacak. Üstelik ne olursa olsun, yine de ekstra bir ağırlık yaratacaktır." Umut nefes almadan konuşmaya devam etmezse, teyzesi çaktırmadan yapmaya çalıştığı yedek kariyer planlarını alenen sürdürecekti.

"Hem belki bir partnerle dans edecek olursam, yanımdaki adamın beni taşıması gereken durumlarda fazla zorlanmaması lazım. Başkasını da sakatlamak ya da bu sebeple yapabileceğim hareketleri yapmamak zorunda kalmak istemiyorum."

"Seninle dans edecek adam, biraz vücut çalışıp gelsin! Ekstra dört kiloyla sakatlanacaksa, bu işi bırakıp bir masa başı işine geçsin!"

Umut kaşları şaşkınlıktan kalkmış şekilde teyzesini dinlerken, ekstra yarım kilonun bile sıkıntılarını bilen teyzesinin feveranını görmezden gelmeye karar verdi. Nasılsa o kiloyu verecekti. Bu sebeple tartışıp teyzesini üzmenin hatta bu sebeple tartışıp teyzesinin ona söylenmek için bahane bulmasının bir anlamı yoktu.

"Kızlar!" diye içeri giren Dean'in gülümsemesi, iki kadının arasındaki bakışmalar sebebiyle kuşkucu bir hâl aldığında, Neva bir açıklama yapması gerektiğini biliyordu.

"Hanımefendinin sekiz kilo vermesi gerekiyormuş!"

Ağzını *o* şeklinde açan Dean, konunun hassasiyeti sebe-

tg:@novaebook

biyle bir an ne diyeceğini bilemedi. Neva kendisine destek çıkılmasını bekliyordu, tabii Umut da öyle!

Adam ellerini teslim olur gibi kaldırıp, alt dudağını ısırdıktan sonra bir iki adım geriledi ve "Hadi bakalım, çıkıyoruz," dedikten sonra tekrar gülümseyip, çıkış için gelen hemşireyi içeri almak üzere kapıyı açtı.

Umut başındaki bandanasını düzeltip, yataktan indi ve tekerlekli sandalyeye ilerlerlerken önden giderek kapıdan çıkmak üzere olan Neva, Dean'in yanından geçerken fısıldadı. "Bundan kaçamazsın! Bana arka çıkacaksın!"

Derin bir nefes alıp büyük bir gülümsemeyle kafasını sallayan Dean, "Seninle ilgili hiçbir şeyden kaçmaya niyetim yok," dedikten sonra Umut'a yardım etmek için döndüğünde, Neva birkaç saniye nefesini tutmak zorunda kaldı.

"Hadi teyze," diyen Umut'un uyarısıyla yolu kapadığını fark eden kadının şaşkın hâline gülen Dean, Umut ile birlikte Neva'yı geçti. Odadan çıkarken bir de üstüne kadına göz kırpmayı ihmal etmeyince, Neva çok ama çok uzun süreden beri ilk kez karanlıkta ışık tutulmuş tavşan sendromu yaşıyordu.

"Gelmeyeceğinizi sanıyordum," diyen Umut, hastaneden çıkarken gördüğü Leo ve Xander'a gülümsüyordu.

"Bunu nasıl kaçırabilirim," diyen Leo, sevgilisinin gözlerine bakarken ışık saçıyordu.

Xander hastanenin önüne park ettikleri arabanın kapısını açıp Umut'un yanaşmasını beklerken, kaşları şaşkınlık ve akıl sağlığını sorgularmışçasına kalkmış Dean'e bakınca, kapıyı kapatmak zorunda kaldı.

"Tamam, o zaman... Hımmm... Evde görüşürüz," dedik-

tg:@novaebook

ten sonra arabanın şoför koltuğuna binip Leo'yu beklemeye başladı.

"Evde mi?" Umut şaşkındı.

Leo, "Kızlar rahat durmadı. Hoş geldin partisi hazırladılar," dedi.

Umut, arkadaşlarının nerede olduğunu o zaman anlamış oldu. Yoksa muhteşem ikilinin bu çıkışı kaçırması mümkün değildi.

Dean, Umut'un tekerlekli sandalyesini kendi arabasına doğru ilerletirken; Umut'un şakağından öpen Leo, "Az kalsın unutuyordum," diyerek arabasına koştu ve arka kapıyı açtı.

"Neyi?" Umut bir yandan teyzesinin yardımıyla Dean'in arabasına binerken, diğer yandan Leo'nun ne getirdiğine bakmaya çalışıyordu.

"Bunu," diyen Leo, genç kızın kucağına bir tane papatya bıraktı.

Umut'un gülümsemesi tekrar genişlerken, teyzesinin Türkçe söylenmesine kahkaha attı.

"İnsan bir demet alır bari... Hah... Bir de *Romeo* diyorlar!"

Leo, Neva'nın kendi hakkında söylendiğine emindi ama bir şeyler söylemek istemedi. Sürprizi bozmayacaktı.

"Evde görüşürüz," dedikten sonra Umut'un dudaklarına bir öpücük bırakıp, kıpkırmızı olmuş kıza gülümseyerek kendi arabasına gitti. Bu sırada Neva'nın şakaklarına ağrı girmek üzereydi.

Kadının durumunu anlayan Dean, "Son öpücük biraz fazla oldu sanırım," derken Umut cırladı.

"Evet, teyzemin yanında biraz fazla oldu ama sen de hiç yardımcı olmuyorsun!" İki kadının da utançtan kıpkırmızı oluşu adamın kahkaha atmasına sebep olurken, bir yandan da şoföre eve gitmesi için kafasıyla bir işaret vermeyi ihmal etmedi.

tg:@novaebook

BÖLÜM 28

HER PERİ MASALININ SONU MUTLUDUR

Ah anneciğim... Ne çok acı ve ne çok kayıp yaşadı prenses ama bak şimdi hâline... Camdan ayakkabılarıyla tahtında ve mutlu...

Dean'in arabası evin önüne geldiğinde, Umut gördüğü şeyi algılamaya uğraşıyordu.

Evin büyük, sütunlu girişindeki merdivenlerin iki kenarı, renk renk papatyaların olduğu bahçeye çevrilmiş gibiydi. Girişteki büyük kapının üstünde, papatyalardan oluşturulmuş daire şeklinin içine yerleştirilmiş kırmızı karanfillerden oluşan kalple Neva'nın dudaklarından dökülen, "Umarım onu eve almadın," sözleri Dean'in kahkaha atmasına sebep oldu.

Ortadaki görüntünün kim tarafından oluşturulduğu belliydi. Dean'in çarpık gülümsemesiyle Neva'nın sesi bir ton yükseldi. "Adım atabilecek yer kaldı mı bari?"

"Kaldı, merak etme... Fakat arka bahçem..." Adam gülmekten konuşamıyordu.

"Gösteriş budalası," diye Türkçe söylenen Neva'nın hâlleri, Dean'in iyice hoşuna gidiyordu. Kadının çocuksu hâlleri, adamın içinde öldüğünü sandığı pek çok duyguyu da harekete geçirmişti.

Evin önüne park eden arabadan inen Umut, arkasında

tg:@novaebook

Neva ve Dean ile evin kapısına yöneldiğinde, kapıyı Ayça ve Renée açtı.

Ayça, "En sonunda," diye çığlık atıp, Umut'un boynuna sarıldı.

Umut kendisini sıkan kollarla gülümsedi. "Sanki dün akşam hastanede beraber değilmişiz gibi."

"Olsun," dedi Renée, o da aynı anda Umut'a sarılıyordu. "O dün akşamdı."

Üç genç kız eve girerken Dean'in suratı hafifçe düştü. Neva adamın neye takıldığını merak edercesine ona döndüğünde, Dean bir şey yok der gibi kafasını salladı ve Neva'nın arkasından o da ilerledi.

"Bizi de unutmayın," diyerek yeni park etmiş arabasından inen Leo, hemen arkalarından eve girdiğinde gözleri Umut'u buldu.

Koşa koşa yanına gidip genç kızı yerden havalandırarak dudaklarına bir öpücük kondurduğunda, Neva'nın salonun içine dağılmış çiçeklerle ilgileniyor olması, Umut'un içini rahatlatmıştı.

Leo dudaklarını serbest bıraktığında Umut'un, "Teyzemin yanındayken bunu sık yapmamalısın," diyen sesi fısıltıyla çıkıyordu.

"Ups!" Duruma yeni aymış olan Leo, Neva'dan özür dilemek için bir yol bulmalıydı. "Bu sebeple mi beni öldürecek gibi bakıyordu?"

Umut, muzipçe gülümserken, "Hıhı," dedi.

Leo'nun gülme sesi salonu doldurduğunda, Neva'nın kaşları yine çatılmıştı. O yöne bakmıyordu ama bir şekilde Dean ya da -hatta- Emmet ile konuşup bu sıkıntıya bir çözüm bulmalıydı. En azından sıkıntının kendisi için olan kısmına!

Bu sırada Leo, salonun her yanını doldurmuş çiçeklerden eline aldığı tek bir papatya ile Neva'nın yanına gitti. Etkileyici

tg:@novaebook

olduğunu bildiği o çapkın bakışlarından birini takınıp, kadını karşısında durdu ve elindeki şampanya kadehini havaya kaldırıp, herkesin ilgisini çekmeyi başardı.

Leo, "Evet, bu Umut'un *hoş geldin partisi* ama ondan önce teşekkür edilmesi gereken tek kişiye, huzurlarınızda minnetimi sunmak istiyorum," derken Neva'nın tek kaşı havaya kalkmıştı.

Leo'nun jesti etkileyiciydi fakat onu böyle tavlayabilir miydi, emin değildi.

"Umut gibi mükemmel bir kız yetiştirdiğiniz ve onu buraya göndererek hayatıma kattığınız için size ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

Gözlerini kısan Neva, herkesin duyabileceği şekilde, "Asıl bu jestin için ben teşekkür ederim Leo," dedikten sonra genç adamın kulağına eğilip, "Ama hâlâ gözüm üstünde," diyerek fısıldamayı da ihmal etmedi.

Leo'nun teslim olurmuşçasına gülümsemesinin ardından, Dean elindeki kadehi havaya kaldırdı.

"Hoş geldin, Umut. Türlü mücadelelerle dolu yeni hayatına hoş geldin. Unutma! Her zaman yanındayız ve hep yanımızda olmanı istiyoruz."

Umut'un meyve suyu kadehi de havaya kalkmış ve herkes ilk yudumunu almıştı.

Genç kız, hayatının farklı bir aşamasına geçtiğinin farkındaydı. Psikolojik olarak yıkılacağı anlar olacaktı; hüzünleneceği, eski hayatının neşeli günlerinin bu hayatındaki başarılarını gölgede bırakacağı ve o günlere özleminin depreşeceği anlar yaşayacaktı. Fakat önemli olan yaşayacak olmasıydı. Hayatının bu yeni aşamasının başlangıcı onun için kolay olmayacaktı. Kaybettiği her şeyin yerini başka şeyler alacaktı muhakkak.

Gözleri Leo'ya takıldı. O gri gözlerdeki dinginliğin huzu-

tg:@novaebook

runa kaptırdı kendini. Xander'ın yanından ona bakıp gülümseyen adam, elindeki kadehi ona doğru kaldırıp bir yudum aldığında, Umut da aynı şeyi yaptı.

Belki hayatında bir noktadan sonra Leo olmayacaktı, belki travma sonrası stresi sebebiyle başlamış bir ilişkiydi bu, belki uzun ömürlü değildi ama yine de Umut bununla da yıkılmayacaktı. Hayatında vazgeçilmez hiçbir şey olmadığını öğrenmiş ve bununla barışmıştı.

Gözlerini bir an bile olsun üstünden çekmeyen sevgilisine gülerek kafasını salladı. *Hayır!* Leo'nun bir yere gideceği yoktu. Bunu düşünmek bile saçmaydı. Leo'ya âşık olmuştu ve gördüğü kadarıyla sevgilisinin de ondan aşağı kalır yanı yoktu.

Hoş geldin partisi, Umut'u yormamak adına çok kalabalık değildi ve fazla da uzun sürmedi. Protez bacağıyla ilk kez bu kadar uzun vakit geçiriyordu Umut.

"Yakında dans için kullanacağın protez de gelecek," diyen Dean biraz buruktu ancak Umut hüzünlü de olsa kocaman bir gülümsemeyle ona teşekkür etti.

Xander ve Ayça'nın tatlı kapışmaları tüm parti boyunca sürerken, Drew ve Renée'nin bakışmaları da Dean'in gözünden kaçmamıştı. Dean, kızının erkek arkadaşlarına alışık olsa da bu sefer bir farklı hissetmişti. Belki de aklında çözülmesini bekleyen sorun yüzündendi.

Parti dağılmaya başladığında, Dean, misafirlerine Umut'un henüz hastaneden yeni çıktığını ve gitmeleri gerektiğini kibarca hatırlattığı dakikalarda, adamın aklındaki çözülmesi gereken bir sıkıntı büyüyordu. Umut da geldiğine göre bir şeyleri oturup konuşabilirlerdi.

Fakat Dean'in aksine kızlar da ayaklanınca ve Umut, Ne-

tg:@novaebook

va'ya, "Hadi teyzem," dediğinde, Dean'in otomatik olarak çatılan kaşları ve Neva'nın şaşkın bakışları aynı ana denk geldi.

"Nereye?" diye soran adam üç kızın da gözünün içine bakıyordu.

"Eve babacığım," diyen Renée şaşkındı.

Dean kafasını olmaz der gibi sallarken, Renée'nin ve Umut'un kaşları aynı anda çatıldı.

"Her şeyi unutun, dışarıda çıkmanızı dört gözle bekleyen serseri sürüsü varken, sizi gerçekten eve göndereceğimi mi düşündünüz? Hayır, hanımlar, herkes odasına!"

Ağzı şaşkınlıkla açılan Umut ve Xander'a kaçamadıkları mesajını çeken Ayça, oflayarak odasına çıkmak üzere merdivenlere yönelen Renée'nin arkasına takıldıklarında, Neva gülmeye başlamıştı.

"Gelemeyeceğinizi haber verdiniz mi?"

Bu sözleri duyan Umut da bir of çekmişti.

@novaebook

tg:@novaebook

BÖLÜM 29

ÇİRKİN'İN SIRRI

Güzel, Çirkin'in bütün sırlarını bugün açığa çıkartacak, değil mi anne? Aslında Çirkin'in ne kadar yaralı olduğunu öğrenecek ve onu saracak...

Kızlar odalarına çıktıktan sonra yalnız kalan Neva ve Dean, etrafı toplamaya başlayan çalışanların ayağının altından çekilmek için Dean'in çalışma odasının bir bölümünde olan oturma grubuna gittiler.

"Hayat çok garip," dedi Neva. Kutlama için açılan şampanyadan iki kadeh içmişti ve sonrasında hemen kahveye ihtiyacı olduğuna karar vermişti.

Farklı bir aroması olan kahvesini yudumlarken, "Nasıl yani?" diyen Dean'in kendisine viski dolduruşunu dalgınca izliyordu.

"Bundan birkaç ay önce bunları yaşayacağımızı söyleseler, inanmazdım ama şimdi buradayız. Bir imkânım olsa, o zamana dönmek isterdim fakat..." Güzel kızının bugün ne kadar mutlu olduğunu, onun gözlerinin içinin tekrar parladığını görmek Neva'yı gülümsetti. "... dönemeyeceğimize göre, kaderin önümüze getirdiklerine boyun eğmeliyiz, sanırım."

Dean sadece başını sallarken, Neva'nın gülümsemesindeki küçük detaylara kaptırmıştı kendini. Bu kadında bir şey

tg:@novaebook

vardı. Tarif edemediği bir şey ve onu kendine doğru çekiyordu.

Neva oturduğu koltuktan kalkıp, biraz etrafa göz gezdirdi. Dean'in odası çok büyüktü ve ilgisini en çok çeken şey, her zamanki gibi kitaplar olmuştu. Dean'in çalışma masasıyla aynı ahşaptan yapılmış, camlı, birçok kitabı barındıran harika bir kütüphanesi vardı. Kendisi de kitap okumayı çok severdi ama buradaki kitapları ömrünün sonuna kadar anca bitirebilirdi. Birden düşüncelerine güldü, *sanki ömrünün sonuna kadar burada kalacaktı da!*

Gözü oldukça fazla olan plaketlere takıldı. Dean'in başarılı bir iş adamı olduğunu Umut'tan duymuştu ama plaketler bunun kanıtı gibiydi. Daha sonra gözü raflarda duran fotoğraflara kaydı. Renée'nin bebekliğinden başlayan bir sürü fotoğrafı vardı. Eli, istemsizce ailecek çekilmiş oldukları fotoğrafa kaydı.

Dean, Neva'nın her hareketini dikkatle izliyordu. Sanki yüzünde oluşan mimiklerden, ne düşündüğünü tahmin edebilecek gibi gözünü ayırmıyordu. Neva'nın eline aldığı fotoğrafı görünce yanına doğru ilerleyip, yakınında durdu.

"Ölen eşim, Clara."

Neva fotoğrafa bakmaya devam ederken, "Çok güzelmiş. Renée'nin gülüşünü kimden aldığı belli," dedi.

Dean hafifçe gülümsedi. Clara'yı çok sevmişti ve onu kaybetmenin acısını, kızıyla beraber hâlâ yaşıyorlardı.

Neva, başka bir fotoğrafı aldığında, Dean istemsizce kasıldı. Aslında buna gerek yoktu, aradan yıllar geçmişti ve Neva'nın bunu hatırlaması biraz zordu. Yine de Dean neler olacağını merak etti.

Neva, fotoğraftaki adamın Dean'e ne kadar benzediğini ama bir o kadar da farklı olduğunu gördü. Fotoğrafı yerine koyacakken birden durdu ve gözlerini kısarak, yeniden baktı. Adamda onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Gözlerindeki

tg:@novaebook

parıltılar... Sanki bu adamı ya da bu gözleri daha önce görmüştü. Neva kolay kolay gördüğü bir şeyi unutmazdı ama... Birden aklına gelenlerle sarsıldı. *Bu o adam olabilir miydi?*

Oydu!

Hatırlamıştı ancak Dean ile alakası neydi? Gözleri dolu bir şekilde Dean'e döndü. Ondan bir açıklama beklerken, yıllar önce polislerden duydukları kafasında bir film şeridi gibi dönüyordu.

Neva Hanım, yollarda gizli buzlanma olmuş. İki araç kullanıcıları bütün tedbirleri almış olmasına rağmen, çarpışmaya engel olamamışlar. Üzgünüz, başınız sağ olsun!

Neva gözlerini kapadı ve düşen damlalara engel olamadı. *Bu nasıl mümkün olabilirdi,* diye düşündü. Böylesine bir tesadüf!

Dean, Neva'nın tavırlarından her şeyi anlamıştı. Açıkçası Neva'nın bu kadar yıldan sonra bir şey hatırlayacağını düşünmemişti. Karşısındaki kadın onu her geçen gün şaşırtıyordu.

Dean üzgün sesiyle, "Türkiye'ye tatile gitmişti," diyerek başladı. "Hatta orada âşık olmuştu. Bizi bir arayışı var Neva, görmeliydin. Kim derdi ki bir Türk kızına âşık olacağım, diyordu. Aşkına karşılık da bulmuş. O gün öyle mutluydu ki. Trafiğini bilmediği bir ülkede araba kiralamasına izin verdikleri için annemi ve babamı asla affetmedim!"

Neva'nın gözlerinden yaşlar tane tane akarken, "Yine de bütün tedbirini almış, polis öyle demişti," diye fısıldadı.

Umut'un ailesinin öldüğü kazada çarpıştığı arabayı, Dean'in kardeşi kullanıyordu. Neva tanıdık yüze bakarken bu kadere şaşırıyordu.

"Evet, tedbirini almış ama yine de ölümüne engel olamadı. İlk başta, başka bir arabaya çarptığını anlamamışlar ve diğer arabanın kaçtığını sanmışlar. Haberi alır almaz, henüz gerçeği öğrenemeden ben de Türkiye'ye gittim." Dean anlat-

tg:@novaebook

tıkça o günleri hatırlıyor gibiydi. "Başta çok öfkeliydim. Kameraların olmadığı bir yolda, hem de alışık olmadığı trafikte gizli buzlanan yolda kayıp ölmesini hazmedemedim. Benim kardeşim ölemezdi." Nefes alan adam, Neva'nın yüzüne bakmadan konuşmaya devam ediyordu.

"Ama işte, ölüm bu... Ben Türkiye'ye gelene kadar diğer aracı da bulmuşlardı. Şarampolden yuvarlanmış, üzerlerini ağaç dalları kaplamıştı. Umut'u çıkaran grubun yanı başında duruyordum. Duyduğumda kulaklarıma inanamamıştım: İki gün sonra kurtulan bir kız çocuğu! Bu mucizeydi."

Neva hıçkırdı.

Dean o güne takılı kalmış gibi anlatmaya devam ediyordu. "Görmen lazımdı Neva. Öylesine korkmuş, olanlardan bihaberdi ki... Ve aç!" Dean gözünden akan yaşı sildi.

"O küçük kız bir mucizeydi Neva! Onu sana teslim ettiklerini duyunca, seni de araştırdım," derken Neva'nın şaşkınlıkla açılmış gözlerine baktı. "Öyle bakma lütfen. Onun emin ellerde olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Ben de bir kız çocuğu babasıyım. Her ne kadar kardeşimin suçunun olmadığını bilsem de ona arkamı dönemezdim."

Neva'nın gözleri minnetle doldu ve bir hıçkırık kaçtı ağzından. Umut'un bilmediği koruyucu bir meleği vardı. *Hem de ne güzel bir melek!*

Dean, Neva'nın konuşamadığını fark edince devam etti. "Türkiye'deki elçilik aracılığıyla dönem dönem ne durumda olduğunuzu kontrol ettirdim."

Neva duyduklarının şaşkınlığını yaşıyordu. Demek ki kendisine bırakıldığını öğrendiği hâlde, ellerini Umut'un üstünden çekmemişti. Merakla, "Neden?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama nedense kendimi o küçük kıza karşı sorumlu hissediyordum. Umut, sanki kardeşimden bana kalan bir hatıra gibiydi!"

tg:@novaebook

Neva şaşkınca bakmaya devam ederken, Dean o bakışlar altında kendini savunma ihtiyacı duydu.

"Sen orada değildin Neva! Umut'u ben gördüm. Kızın hayatı bitmiş gibiydi. Belki de o kazadan öncesine kadar çok mutlu bir çocuktu ama o felaket anından sonra, çocukluğu elinden alındı. En önemlisi ailesi alındı."

Kısa bir sessizlik oluştu. Dean nefes alırken sesi titredi.

Dean, Neva'nın konuşmasına izin vermeden çekmecelerden birinden küçük bir kutu çıkarıp, içinden bir gazete sayfasını önüne koydu. Umut'un ilk dans yarışmasından aldığı derecenin haberi vardı. Bu gazete kupürünü hatırlıyordu çünkü onların evinin duvarında asılıydı. Bir gazetenin kültür ve sanat sayfasında minicik bir kareydi. Yine de Dean bu haberi görmüş, saklamıştı.

"Umut gideceği yolu çizdiğinde, ben de içimdeki yarayı hafifletme yolunu aramaya başladım ve elimden ne gelirse yapmak istedim."

"Burs ve..."

O sırada arkadan bir hıçkırık sesi gelince Neva'nın sözleri yarım kalmıştı.

Umut tüm süre boyunca çalışma odasının kapısında, karanlıkta, her şeyi sessizce dinlemişti.

Günler boyunca yataktan pek çıkmadığı için sıkılan genç kız, uykusu da kaçınca evde dolanmak istemiş ve Dean'in çalışma odasının önünden geçerken fısıltılara doğru ilerlemişti. Niyeti, hâlâ uyumamış olan ikiliye sıcak çikolata yapmak bahanesiyle kendine sıcak çikolata yaptırtmaktı. Üstelik rejime girdiği için endişelenip duran teyzesi de belki biraz mutlu olurdu.

Fakat sonra isminin geçtiğini duyunca konuşulanlara kulak verdi ve her şeyi öğrendiğinde titremeye başladı.

Umut'u gören Neva, "Umut," derken gözyaşlarını si-

tg:@novaebook

liyordu. Dean ise kalkıp Umut'un yanına giderek, onu içeri aldı ve koltuğa oturttu. Neva titreyen yeğenini sakinleştirmeye çalışırken, Dean şöminenin yanında genç kızın tepkilerini izliyordu.

Umut birkaç dakika sonra daha iyiydi ve derin bir nefes alırken, "Tek bir şey soracağım," dedi. "Sadece bu sebeple mi burs aldım? Yani yetenekli olduğum için değil de..." derken gözlerinden bir damla yaş düştüğünde Dean şaşkın, Neva anlayışlıydı. Çünkü Neva da aynı şeyi düşünüyordu. "...Bana acıdığın için mi?"

Dean hiç bu açıdan düşünmemişti. Yavaşça Umut'un yanına gidip, önünde diz çökerek kızın ellerini avuçlarının içine aldı. "Ben hiç bu açıdan düşünmemiştim ama bu da bir fikirmiş," derken gözlerinin içi gülüyordu.

Umut şaşkınlıkla kalakaldı.

Dean daha ciddi bir tonda, "Senin acınacak bir yanın olduğunu görmemiştim Umut!" dedi.

Bu sözlerle Umut bakışlarını kaldırdı ve Dean'in gözlerinin içine baktı.

"O küçük gazete kupürünü görüyor musun? Sen yeteneksiz ya da başarısız değilsin ki Umut. Seni yetenekli yapıp, o gazeteye çıkmanı sağlayacak güç yok bende. Benim senin için yaptığım tek şey, burs verilecek öğrencilerin seçildiği listeye adını eklemekti, o kadar."

Umut kaşlarını çatmış, Dean'e bakıyordu. "Bu torpil değil mi?"

"Umut, o listedeki herkes burs alabilecek diye bir şey yok. Bir seçme yapılıyor, burs alacağınız alanlar değerlendiriliyor, bu alanlarda başarılı olabilecek misiniz, kurul bunları inceliyor, ders notlarınıza bakılıyor. Hatırlarsan, sana da epey uzunca bir form göndermişlerdi."

Genç kız pek ikna olmayınca, Dean devam etti.

tg:@novaebook

"Senin için yaptığım bir torpil varsa -ki o listeye herkes aynı şekilde giriyor- adını listeye yazdırmaktı, o kadar. Listeye girecek isimler her okuldan ya da ülkeden talep edilmiyor, insanlar etraflarında tanıdıkları ailelerin çocukları ya da vakıftaki öğretmenler, kendi öğrencilerinden isimleri listeye yerleştiriyor. Biz açık bir vakıf değiliz bu konuda!" derken Neva'ya döndü. "Biliyorum, bu biraz faşistçe ama bildiğimiz, güvendiğimiz gençlerin eğitimleri bizim için daha önemli."

Sonra tekrar Umut'a dönen adam konuşmaya devam etti. "Eğer sen yetenekli olmasaydın, eğer bu işi başarabileceğine inanılmasaydı, kesinlikle bu bursu alamazdın Umut. Sonuçta bursun olağan dışı olanaklarının farkındasın. Bu, ricayla herkese verilebilecek bir şey değil."

Umut, "Ama sen o vakfın başkanısın!" dediğinde Dean acıyla gülümsedi.

"Aslında bu Türkiye bürokrasisinde, hele şu son dönemde, önemli bir etken olabilir ama burada işler pek öyle işlemiyor. Hatta bursu almaya layık olmayacak birine zorla burs verdirmeye çalıştığım için kendi vakfımdan bile uzaklaştırılabilirim. İnan bana, seni rencide edecek hiçbir şey yapmadım."

"Peki..."

"Umut, Neva! Eğer bana inanmıyorsanız, sizi istediğiniz zaman, vakıftan istediğiniz kişiyle tanıştırır ve Umut'un burs durumuyla ilgili her şeyi sorabilmenizi sağlarım. İşte yapabileceğim en büyük torpil bu olur."

Neva, Dean'in çabasının farkına vardığında, bunun tehlikeli olmadığını da anlamıştı.

"O gecenin senin geleceğini çalmasını istemedim, hepsi bu," derken Umut'un elini sıkmıştı. "Evet, bu şekilde habersiz ilerlemem doğru değildi ama Neva'yı tanımıyordum. Kısa süreli tanışmanın da ters tepmesinden korktum. Üstelik olayın hemen sonrasında!"

Yeni bir sessizlik olduğunda Dean ayağa kalktı. "Umut'u

tg:@novaebook

o arabadan çıkarırlarken ona sahip çıkma fikrim oluşmuştu. Bunun için gereken her şeyi yapacaktım. Eğer maddi durumun biraz daha kötü olsaydı Neva, inan bana, geçici süre Türkiye'ye yerleşmeyi bile planlamıştım. Fakat sen o kadar güçlü bir kadınsın ki..."

İlgisi bir anda Neva'ya dönen adam, kısa sürede Umut'un da orada olduğunu hatırladı. Tekrar Umut'a baktığında, genç kızın şoktan konuşmadığını farkındaydı fakat Neva işi ele aldı.

"Dean, bunun bizim için nasıl bir şok olduğunu farkındasın ve..."

"Biliyorum Neva," diyerek kadının sözlerini kesen adam hüzünle gülümsedi. "Sadece... Niyetim gerçekten kötü değildi."

Umut, Dean'in üzüntüsünü görüyordu. Hiçbir mecburiyeti olmamasına rağmen senelerce, kim bilir ne zorlukla, ondan haber almaya çalışmıştı. Üstelik yine hiçbir zorunluluğu olmamasına rağmen adını bu özel vakfın burs seçimi listesine yazdırmıştı ve son dönemde de kanser tedavisiyle bacağı için yaptıkları vardı. Adam onlara evini bile açmıştı. Dean'e haksızlık yapamazdı.

Umut yavaşça ayağa kalktı ve gidip Dean'in beline kollarını doladıktan sonra, kafasını adamın göğsüne koydu.

"Çok teşekkür ederim, Dean." Sonra, arama ekibiyle beraber olduğunu da hatırladı ve fısıldadı. "Defalarca hayatımı kurtardığın için çok teşekkür ederim!"

tg:@novaebook

BÖLÜM 30

GELECEK GÜNLERİN YANKISI

Bence prenses çok haklı anne... Anı yaşamakta çok haklı... Geçmişin değiştirilemez karanlığında takılı kalmamak ve geleceğin belirsiz gelişine kapılmamakta çok haklı...

Umut, öğrendiklerinden sonra ne hissedeceğini bilememişti Dean'in kendisine iyilik yaptığının farkındaydı ama yine de içinde bir kırgınlık oluşmuştu. Bütün bu sevginin, korumanın ardında bir suçluluk hissi olmadığına inanmak için zamana ihtiyacı vardı. Dean'i tanıyor ve onun sevgisine inanıyordu. Yaşadığı hayat için önce teyzesine, sonra ona minnettardı. Ama kendisine sağlanan imkânların sadece bir borç olduğunu düşünmeden edemiyordu. Leo'nun kendisine olan sevgisine daha yeni inanmış ve bu duygudan kurtulmuşken, şimdi yeniden bunu hissetmek ağır gelmişti.

Dünden beri öğrendiklerini hazmetmeye çalışıyor ve odasından çıkmıyordu. Her şeyi öğrenen kızlar gelip gidiyor, teyzesi anlayışlı davransa da o da bu durumu atlatmaya çalışıyordu. Bunları hissederken bir yandan da kendisiyle ilgileniyor, durumun defalarca aslında normal olduğunu anlatıyordu. Ancak Umut, içinde yaşadığı bu duygunun üstesinden gelemiyordu. Dean'in bir suçu yoktu, bunu biliyordu ama Dean'in sevgisini, bir baba sevgisi olarak biliyordu. Oysa

tg:@novaebook

bunun sadece suçluluktan olduğunu düşünmek, onu yaralıyordu. Leo bile bu süreçte onun aklını dağıtamamıştı.

Yine de pes etmeyen ve Umut'tan ayrı kalmakta zorlanan Leo'nun bir planı vardı. Bunu uygulamak için ilk önce Neva'dan izin alması gerektiğini biliyordu ve Neva'ya yapacağı şeyi söylediğinde, izin vereceğini düşünüyordu.

"Yine neyin peşindesiniz acaba?"

Umut'un aklına bu soruyu en son sorduğundaki hâli gelmişti. Hayat onu nereden alıp, nereye sürüklemişti? Hüzünle gülümsedi Umut.

Sonra da onu apar topar hazırlayan kızlara daha ne olduğunu soramadan, kendisini bulduğu arabada telefonunu yeniden kontrol etti: Mesaj yoktu! Nereye gittiklerini bilmediği gibi, dün akşamdan beri Leo'ya da ulaşamıyordu. Bu durum canını çok sıkıyordu çünkü sevgilisini çok özlemişti. Dünden beri ondan haber alamıyordu ve ilk defa bu kadar uzak kalmışlardı. Üstelik en ihtiyacı olduğu zamanlarda!

"Artık bu kadar somurtmanın yeterli olduğuna karar verdik."

Umut, Ayça'nın sözleriyle gözlerini devirdi. Arabanın camından dışarı bakarken aklına aylar öncesi geldi. O zaman bara giderken neler düşünmüştü, neler yaşamıştı. Şimdiyse hayatı nereye gelmişti.

"Hem bütün bu olanlardan sonra ufak bir tatili hak ettik."

Ayça, Renée'nin sözlerine onay verdi. "Bence de!"

Umut telefonunu çıkarıp, Leo'ya ulaşmaya çalıştı ama aramaları yine sonuç vermedi. Neredeyse ağlayacaktı. "Ayça! Xander'a, Leo'nun nerede olduğunu sordun mu?"

tg:@novaebook

Ayça arkadaşının ses tonundaki hüznü yakalamıştı. Sürücü koltuğunda oturan Renée ile bakıştı. "Vallahi, açıkçası sormadım canım."

Renée, "Sen hâlâ ulaşamadın mı?" diye cevabını bildiği soruyu sordu.

Umut üzgünce, "Hayır!" dedi.

Renée daha fazla bu konuyu konuşmamak için müzik açtı. Umut başını cama yaslayıp gözlerini kapattı. İlaçlarını almıştı ve çok uykusu vardı. Birkaç dakika sonra uykuya yenik düştü.

"Yavaş ol, uyuyor."

Leo, Ayça'nın sözleriyle sevdiği kadına şefkatle baktı. Öyle masum, öyle güzeldi ki Leo onu izlemeye doyamıyordu. Yavaşça arabanın içine uzanıp sevdiği kızı kollarına aldı. Leo, ne olduğu anlaşılmayan mırıltılar çıkaran Umut'a gülümsedi ve eğilip alnına bir öpücük kondurdu.

Jack'in kapıyı açmasıyla ahşap merdivenlere ilerleyen Leo, çok dikkatli davranıyordu. Ayça soluğu Xander'ın kollarında alırken, Renée kendisine valizler için yardım eden Drew ve Jack'i yönlendiriyordu.

Bütün bu yaşananlardan sonra rahat bir soluk almak için Xander'ın dağ evine gelmişlerdi. Eşyaları odalara taşıyan ekibin keyfi yerindeydi ve akşam yemeğini hazırlayan Alex'e yardım etmek için hepsi mutfağa girmişlerdi.

tg:@novaebook

Leo, saçlarını okşadığı sevgilisinin kıpırdanmasıyla tebessüm etti.

Umut gözlerini açıp gerinmeye başlarken, yabancı odayı görmesiyle birden doğrulmak istedi ama Leo'nun elleri buna izin vermedi. Leo'yu gördüğü anda ağlayacak gibi olan Umut, genç adamın boynuna sarıldı.

"Neredeydin?"

"Baş başa olmamız için uğraşıyordum bebeğim."

Umut, Leo'yu boynunda öpünce genç adamın bütün bedeni kasıldı.

"Seni çok özledim sevgilim."

Leo genç kızın saçlarını koklayıp içine çekerken, "Ben de seni çok özledim, Umudum," dedi.

Umut duyduğu kelime oyununu çok sevmişti. Geri çekilerek gülümsedi ve Leo hiç vakit kaybetmeden onu tam gülüşünden öptü. Umut daha çok gülümserken, Leo ona tarif edilmez bir aşkla baktı.

"İyi ki beni kurtardın kraliçem. Yoksa o karanlıkta ben ne yapardım?"

Umut hüznü gerilere iterek, "İyi ki karşıma çıktın Leo, yoksa ben düştüğüm kuyuda tek başıma ne yapardım?" dediği sırada Leo dudaklarına kapandı.

Öyle bir aşkla öpüşüyorlardı ki kapının tıklatıldığını, ses gelmeyince içeri giren Xander ve Ayça'yı fark etmemişlerdi.

"Arkadaşımın kurtarılması gerekiyor mu sence?"

Ayça'nın sesiyle kendine gelen Umut, geriye çekilip omzundan ne zaman düştüğünü bilmediği bluzunu düzeltti.

"Eğer Umut'un kurtarılması gerekiyorsa, Leo'nun da kurtarılması gerekiyor."

Leo, kuzeninin sözlerine gözlerini devirdi ve yataktaki yastığı alıp ona fırlattı. Umut ise utancından kıpkırmızıydı.

tg:@novaebook

Leo bunun farkında olarak onu göğsüne doğru çekti. "Dışarı çıkın ve bir daha, ölmüyorsak içeri girmeyin!"

Xander kahkaha attı. "Peki, ölmediğini anlamak için nasıl bir büyü taktiği verirsin? Çünkü odaya girmeden ölmediğini anlayamıyoruz da!"

Leo yataktan kalktı ve Xander'ı itekleyerek kapıya doğru itti. "Eğer bir daha olur olmadık anlarda bu odaya dalarsan, Ayça ile aranı çok fena bozarım!"

"Hey! Ben de buradayım," diyen Ayça'ya, "İyi, sevgiline sahip çık o zaman!" dedi Leo.

Xander kaşlarını çatmış, "Sen ne piç bir adam oldun böyle?" derken Ayça'nın elinden tuttu. "Gel bebeğim, uzak duralım bunlardan!" diyerek genç kızı aşağıya doğru çekiştirdi.

Leo yeniden odaya girdiğinde, Umut elleriyle yüzünü kapatmış gülüyordu.

"Sen neye gülüyorsun böyle?"

Umut ellerini yüzünden çekti. "İçinden canavar çıktı resmen," derken hâlâ gülüyordu.

Leo yatağa oturup, Umut'u yeniden öptü. "Bir bilsen, bu canavar sana neler yapmak istiyor?"

Umut'un rengi yeniden kırmızıya boyanırken, vücudunu ateş basmıştı. Leo onun bu hâline gülümseyip, "Ama önce yemek yememiz, güç toplamamız lazım," dedi. Ardından yataktan kalkıp, Umut'u da kaldırdı ve beraber aşağıya inmek için odadan çıktılar.

Yemek eğlenceli ve bol atışmalı geçmişti. Kızlar, Alex'in el lezzetine bayılmış, onu övgüye boğmuşlardı. Diğer erkekler

tg:@novaebook

tarafından kıskanılan Alex ise gece boyunca arkadaşlarının küfürlerine maruz kalmıştı.

Umut ve Leo odalarına çıkmış, diğerleri de sohbet etmek için verandayı tercih etmişlerdi. Xander ve Ayça ise içeride, salonda oturmuş, birbirlerini daha iyi tanımaya çalışıyorlardı.

"Gerçekten çok komikmiş," diyen Ayça gülmekten kendini alıkoyamıyordu. "Sizin okul, bizimkinden betermiş. Ben de bizimkine zor diyordum. Müdürün senin saçını o şekilde kestiğini görmek isterdim ama."

Xander sevdiği kızın gülmesine içtenlikle gülüyordu. "Tabii o yaşlarda bir de bana sor, komik mi diye?"

"Sormasam daha iyi, sanki cevabı biliyorum gibi."

Bu söz üzerine Xander da güldü.

Ayça'nın aklına bardaki gece gelince, "Bu arada çok güzel dans ediyorsun," dedi gözlerindeki tutkuyu gizlemeden.

Xander o gözlerdeki ateşi gördü ve boğuk sesiyle, "Bir gün senin için de dans ederim," diye fısıldadı.

Ayça bu sözler üzerine kıpkırmızı kesildi, sonra aklına geçen günlerde öğrendiği şey geldi: Xander, Umut'a donör olabilecekti!

Sevdiği adamın dudaklarına öpücük bıraktı.

"Bu ne içindi?" diye soran Xander, öpücüğü genişletme peşinde Ayça'yı daha çok yanına çekmişti.

"Umut'un -umarım hiç ihtiyacı olmaz ama- seninle doku-sunun uyuşması tam bir mucize!"

Sonra utanıp başını çevirdi ve onu saran kolu okşayıp, eline doğru ilerlediğinde uzun zamandır merak ettiği kısma geldi. Yerinde olmayan parmaklara bakıp yüzünü astı. "Peki, bu nasıl oldu?"

Xander onu dudaklarından öptü. "Yüzünü asma, çok önceydi ve inan bana, artık acımıyor."

tg:@novaebook

Ayça cevap beklercesine yüzüne bakınca, Xander derin bir nefes aldı. "David amcamın bir oğlu vardı, Harry ve onunla anlaşamazdık. Bir gün evimizin arka bahçesinde oynarken, onun eşek şakası yüzünden bahçe makası iki parmağımdan etti beni."

Ayça histerik bir iç çekti ve ağzını kapattı. "Çok acı çektin mi?"

Xander onun üzülmesine dayanamayacağını fark etti ve genç kızı kollarına aldı. "O zamanlar ciddi acı çektim ki psikolojim epey bozuldu. Daha agresif oldum, kimseyle uzun süre görüşmedim. Çok dalga geçen de oldu, yakınlık gösteren de! Ama herkesi bana acıyan bakışlarla suçluyor, kimseye inanmıyordum. Yani, Umut benden daha güçlü çıktı."

Ayça ne diyeceğini bilememişti.

Xander ise onun gözlerindeki hüznü görebiliyordu. "Uzun süre önceydi ve gerçekten unuttum artık."

"Az önce, David amcamın oğlu vardı, dedin. Ne demek istedin?"

Xander yine derin bir nefes aldı. Söyleyeceği şey yüzünden biraz sıkıntı duyuyor gibiydi. "David amcamın eşi Megan, Amerikalıydı ve buraya bir türlü alışamamış. Amcam da Amerika'ya dönmek istememiş ve anlaşmazlıklar başlamış. Bir süre sonra Megan, Harry'yi de alıp gitmek istemiş ama amcam buna izin vermemiş. Megan burada cehennemi yaşadı, derdi annem. Sonrasında Harry, annesine acı çektiren babasını affetmiyor ve annesi ölünce çekip gidiyor. Kimse Harry'nin nerede olduğunu bilmiyor. Emmet amcam, Harry babasından böyle intikam alıyor, diyor."

Her şeyi dikkatle dinleyen Ayça, "Ne hikâyeler varmış böyle," dedi.

Xander genç kızı kendisine çekip, "Gel, sana başka bir hikâye daha anlatayım," dedi ve Ayça'nın dudaklarına kapandı.

tg:@novaebook

Benzer bir sahne yukarıda, Leo ve Umut'un odasında da vardı.

Leo arzularına yenik düşmüş, Umut ise ona karşı koymamıştı. Umut'a kendi tecrübelerini öğreten Leo, birbirlerini soymuş, gecenin gizemine uyum sağlamışlardı. Ne kadar çok ilişki yaşadığı ya da kaç kadınla birlikte olduğu, o anlarda önemini kaybetmişti. Umut'un teninde kendisi de bir acemi oluyor ve genç kızı incitmemeye çalışıyordu.

İnsan sevince böyle hissediyor demek ki, diye düşündü. Kendisinden önce her zaman sevdiği geliyordu. Oysa daha önce hiç böyle olmamıştı. Umut için ömrünü feda etmeye hazırdı ve bunun her daim böyle olacağına emindi. Aklına gelenle birden durmuş ve Umut'un şaşkınlıkla kendisine bakmasına sebep olmuştu.

"Bi- bir şey mi o- oldu?"

"Bir an yorgun olduğunu unuttum sevgilim," diyerek Umut'u tekrar öpüp, kendisini yan tarafa attı.

Umut sevgilisinin bu tavrına şaşırmıştı. Leo'nun öpücükleri kendisini harika hissettiriyordu. Şimdiyse, bir anda kendisini yalnız ve üşümüş gibi hissetti. Yavaşça Leo'ya sokulup sarıldı.

"Leo!"

"Söyle sevgilim."

Umut, Leo'nun kokusunu içine çekerek boynundan öptü. Kaldığı yerden devam etmek istiyor, Leo ile bir olmak istiyordu. Hastane odasındayken kendisine bir söz vermişti ve bunu hayatının her anında uygulayacaktı: Plan yoktu! Hayatın neler getireceği belli olmuyordu ve Umut istediği her şeyi ya-

tg:@novaebook

şamak istiyordu. Leo'yu ise çok istiyordu. Sevdiği adam için bir şeylere geç kalmak istemiyordu. Her şey tadında güzeldi.

Leo, Umut'un elinin göğsünde gezmeye başlamasıyla birlikte kasıldı. Onu çok istiyordu ama Umut bu hâldeyken olmazdı.

Umut'un elini tutup şefkatle öptü. "O düşündüğün şey olmaz, sevgilim."

Umut'un aklına başka düşünceler geliyor ve içinde bir kırgınlık oluşuyordu. "Ama neden?"

Leo, Umut'un ses tonundan ne yaptığını fark edip endişeyle yerinde doğruldu. Umut'u düşüneyim derken onun incineceğini düşünememişti.

"Sakın aklına seni istemediğim gibi saçma bir düşünce getirme!"

Bu sözler Umut'un aklını karıştırmıştı. "O hâlde sebep ne?"

Leo sevgiyle gülümsedi. "Çok yorgunsun, bir de bu süreçte seni ben yormak istemiyorum sevgilim."

"Yorgun değilim ama... se- sen istemiyorsan so- sorun değil."

Umut'un ürkek sesiyle Leo gülümsemişti. "Gel buraya Oyunbaz Loki[13], diyerek Umut'u kollarına aldı. "Emin ol, seni gördüğüm ilk andan beri kendime katmak istiyorum ama buraya geliş amacım, sadece seninle baş başa kalmaktı ve sen böyle yorgunken ben de sana zarar vermek istemedim."

Umut, Leo'nun sözlerinden cesaret alarak utangaç gözlerle, "Zarar vermezsin," dedi.

Leo ise Umut'un da kendisini, en az kendisi kadar çok istemesiyle daha fazla arzularına ket vuramadı ve sevdiğinin dudaklarına kapandı.

O saatten sonra iki yürek bir olurken, Umut'un kalbi he-

13.Loki, İskandinav Mitolojisi'nde hilekâr ve oyunbaz tanrı.

tg:@novaebook

yecandan duracak gibiydi. İlk defa ve sevdiği adamla bu özel anı paylaşıyor olmak, onun için çok mutluluk vericiydi ama tecrübesiz olmasına bir de korkuyor oluşu gerçeği eklenince bir süre bocaladı. Fakat sevdiği adamın fısıltıları, ona güven veren sözleri, bu hayatta Leo yanındayken korkacak bir şey olmadığını kanıtlıyordu.

Leo'nun her dokunuşu ruhunu alıp eşsiz diyarlara taşırken yaşadığı haz, daha önce hiçbir zaman deneyimleyemediği kadar muhteşem bir şeydi.

"Kendini kasma sevgilim."

Leo'nun sözleriyle kasıldığını fark edince, derin bir nefes alıp kendisini âşık olduğu adama teslim etti.

Leo, Umut'u incitmeden severken kendisini zor tutuyor, hareketlerini epey kısıtlıyordu. Bu gece öncelik sevdiğinindi ve Leo bunun için ekstra özen gösteriyordu. Tamamen onun zevk almasını sağlamaya çalışırken, bu anı onun için özel kılmak istiyordu.

"Şimdi gözlerime bak ve bana güven, olur mu?"

Umut sadece heyecanla başını sallamakla yetindi. Leo yavaşça hareket ederken Umut bir an kasıldı ama sonra Leo'ya olan güvenini göstermek adına bedenini serbest bıraktı. Leo'nun tamamen içine girdiğini anladığında, ne kadar hazır olduğunu sansa da ağzından kaçan çığlığa engel olamamıştı ama Leo çığlığın sonunu öpücüğüyle örtmüş, Umut'un acısını dinene kadar kıpırdamadan durmuştu.

Umut içindeki doluluğu unutup dudaklarında hüküm süren adama uyum sağlayıp, karşılık veriyordu. Leo yavaşça hareket etmeye başladığında, Umut ilk önce bir şey anlamasa da sonradan hissettiği zevkin, tüm bu acıya değdiğini düşündü.

İkisi de mutluluğun, hazzın doruklarında gezerken birbirlerine hiçbir zaman doymayacaklarını biliyorlardı. Çünkü kendilerinden önce, onlara bunu, birbirinin eşi olan kalpleri fısıldamıştı.

tg:@novaebook

BÖLÜM 31

PRENS VE PRENSES

Anne en sonunda oldu... En sonunda geldi mutlu sona ikisi de.

O zaman ben de inanabilir miyim artık mucizelere? Kaderin en kötü oyunlarının bile cennetin kapısını açacağı o güzel hayallere?

"Evlen benimle!"

Umut çırılçıplak bir şekilde Leo'nun kollarındayken, duyduğu sözleri ilk önce idrak edemedi. Başını Leo'nun göğsünden kaldırdı ve şaşkınlıkla ona baktı.

"N- ne?"

Leo dirseklerinin üzerinde yükselip, Umut'un gözlerinin içine baktı. Çok ciddi ve kararlı görünüyordu. Birlikte olmalarının üzerinden yarım saat geçmişti. Umut yorgunluktan bir süre kendinden geçmiş, Leo ise onun güzelliğini hayran bir şekilde izlemişti. O sırada ondan kopamayacağını ve onsuz bir güne daha uyanmak istemediğini fark etmişti. Umut'un saçlarını okşarken, içindeki aşkın büyüklüğüne kendisi bile şaşırıyordu. Sanki Umut'tan önce hiç yaşamamış, hiç mutlu olmamıştı. Kollarındaki bu güzellik, artık onun nefes alma nedeniydi. Leo artık Umut yanında olmadan hayatına devam etmek istemiyordu. Umut'un yanında olmadığı zamanlar büyük bir yanı eksik, yanında olduğu zamanlarsa tamam-

tg:@novaebook

landığını hissediyordu. Hatta hissetmekten çok biliyordu. Bu kız ona ne yapmıştı, bilmiyordu ama bu durumdan oldukça memnundu. Umut'u seviyordu ve hayatın çok kısa olduğunu ilk elden tecrübe etmiş biri olarak, Umut'a geç kalmak istemiyordu.

Bu yüzden içindeki kararlılık büyümüştü ve Umut'un gözlerinin içine bakarken evet cevabını almak için her şeyi yapacağını açıkça gösteriyordu.

"Ben sensiz olmayı da buradan dönüşte senin ayrı bir eve gideceğin gerçeğini de kabul etmek istemiyorum. Yanımdan, kalbimden uzağa gitmeni istemiyorum bebeğim." Sustu ve Umut'un şaşkınca açılmış dudaklarına, onu ne kadar istediğini belli eden bir öpücük bıraktı. Hâlâ ona inanamıyormuş gibi bakan kıza iyice sokuldu. "Biliyorum, çok daha farklı bir evlenme teklifi hayal etmişsindir ama..."

O sırada Umut'un gözlerinden bir damla yaş düştü ve hızla Leo'nun dudaklarına kapandı. Leo bu isteğe zevkle karşılık verdi. Bir süre sonra Leo geri çekildiğinde, "Bu evet demek mi?" diye sordu.

Umut mutluluk gözyaşları akarken, gülümseyerek başını salladı. Sonra bir anda bu gülümseme birden silindi. "Yayani, sen emin misin? Bu şekilde..." derken açılmış örtüden gözüken bacağına bakıyordu.

Leo onu çenesinden tutup kendisine doğru çevirdi. Gözlerinin içine bakıp, "Unutun mu, ben ilk senin gözlerine vurulmuştum," dedi.

Umut utanarak başını sallayınca, Leo devam etti.

"Seninle o gece hiçbir şey olmadan önce tanışabilir, sonrasında bu olay benim başıma gelmiş olabilirdi. Ben bir uzvumu kaybetmiş olsaydım; sen, benden uzaklaşır mıydın?"

Umut'un dolan gözlerindeki yaşlar döküldü. "Keşke diyebileceğim tek şey, başka şartlar altında tanışmak olurdu ama böylesi oldu ve ben, senden gelen her şeye evet derim."

tg:@novaebook

Leo bu anlamlı sözler karşısında Umut'u yeniden öptü. "Seni öyle mutlu edeceğim ki inan bana, yaşadığımız kötü her şeyi unutacağız."

Leo'nun ağzından dökülen sözler bir yemindi ve Umut bunun farkında olarak sevdiği adama kendisini mutlulukla bıraktı.

"Bu duruma tabii ki çok sevindim ama biraz erken gibi geldi. Emin misin Leo?"

Leo evin etrafında Xander ile yürüyüşe çıkmış, Umut ile aldıkları kararı açıklamıştı. Kuzeninin sözlerinin ardından derin bir nefes aldı.

"Hayat çok kısa Xander, bunu sen de, ben de, hepimiz gördük."

Xander başını sallamakla yetindi.

"Umut'u o barda ilk gördüğümde, senin de fark ettiğin gibi, ondan gözümü alamadım. Beni çağıran o gözlerde kaderim olduğunu bilemezdim. Umut'un da dediği gibi, keşke başka şartlar altında tanışsaydık ama böyle oldu ve ben Umut'u bulduğum için çok şanslı ve mutluyum."

"İnan bana, Umut'u kardeşim olarak görüyorum ve onu çok seviyorum. Benim çekincem, bu karardan kimsenin zarar görmemesi."

Leo durup şaşkınlıkla kuzenine baktı. "Ne gibi bir zarar?"

Xander iç çekti. Sözlerinin yanlış anlaşılmasını istemiyordu. "Umut'a karşı bir borç hissetmiyorsun değil mi? Öyle bakma! Umut'a olan bakışlarını, aşkını görüyorum. Bunu gözü olan herkes görür ama sorun o değil. Evlilik ciddi bir olay ve Umut'un üzülmesini artık istemiyorum!"

tg:@novaebook

Leo ufak bir kahkaha attı. "Ben de Umut'un ağabeyi olmadığına seviniyordum. Çünkü Neva teyzeden sonra bir de onunla uğraşamazdım."

Xander da bu sözler üzerine güldü.

Leo yeniden ciddileşti. "Umut benim üç defa hayatımı kurtardı ve ben ona canımı kendi ellerimle sunsam, az olmaz ama senin de dediğin gibi, mesele bu değil!" diyerek kuzenini taklit etti. "Xander, Umut'a karşı hislerim konusunda ne desem eksik kalır, o, benim diğer yarım. Onunla beraberken bütün olduğumu, yaşamanın değerli olduğunu hissediyorum. Onun ilk erkeği olmakla birlikte kalbinin de ilk sahibiyim ve bunun beni, nasıl mutlu ettiğini gece kollarımda uyurken anladım. İçimdeki o mağara adamının farkına varıp, Umut'tan kopamayacağımı, onu bırakmak ve artık onsuz olmak istemediğimi fark ettim. Ben yeni bir güne Umut olmadan uyanmak istemiyorum, Xander."

Xander, kuzeninin kararından emin olduğu için rahat bir nefes aldı. Umut'a yeterince zarar vermişlerdi ve bir de kalp kırıklığı yaşasın istemiyordu.

"O zaman tebrik ederim Leonard Evertone! Mutlu olacağınıza yürekten inanıyorum."

Leo da gülümsedi ve kuzenine sarıldı. O sırada verandada Umut göründü. Leo'nun bakışları anında o yöne çekildi ve Xander'ı bırakıp Umut'a doğru yürüdü. O anda düğünden sonra Umut ile bir yolculuğa çıkmaya karar verdi. Umut'a Yolculuk adını vereceği harika bir gezi olmasını planlayacaktı.

tg:@novaebook

SON SÖZ

Aylar sonra...

Umut, Leo'nun evlilik teklifinden sonra hayata çok daha farklı bakmaya başlamıştı. AFAD'da çalıştığı, insanlara yardım ettiği zamanlardaki gibi hayat dolu hissediyordu.

Teyzesi, Leo'nun teklifine burun kıvırmış gibi görünse de aslında onun çok mutlu olduğunu görmüştü. Bu tekliften sonra bazı şeyler daha bir kısıtlanmıştı. Artık kendi evlerine gidemiyorlardı. Leo ile istediği gibi yalnız kalma durumları da bitmişti.

Bu yasaklar moral bozmuyor aksine tatlı bir eğlence hâlini alıyordu. Leo tarafından bakılınca öyle olmasa da Umut oldukça çok eğleniyor ve bu süreci en güzel şekilde geçirmeye çalışıyordu.

Dans edebilmesi için özel olarak tasarlanmış protez bacağına kavuştuktan sonra kendini çalışmalara vermişti genç kız. Askıya aldığı okuluna geri dönebilmek için düzenli olarak çalışıyor, bu arada da sınav açmış bir tiyatro için program hazırlıyordu.

tg:@novaebook

Sınava az bir süre kalmıştı ve Umut'un programı hazırdı. Sadece mükemmelleştirmeye çalışıyordu. Aslında, tek bacağıyla onu kabul etmeyeceklerine emindi ancak yeniden spot ışıkları altında olmayı özlemişti. Hem başrol oynamak için bir ısrarı da yoktu.

Genç kız, küçük roller kaparak sevdiği sahneden uzak durmamak için çalışıyordu. Bu sırada okulla görüşülmüş, Umut'un farklı bir kariyer için geri dönülemeyecek bir noktada olduğuna karar verilmiş ve okulda Notasyon ya da Koreografi dersleri verebileceğiyle ilgili akademik bir yol da yedek plan olarak çizilmişti.

"Gözlerine bu bandı takmama izin vereceksin!"

Leo, hâlâ Dean'in evinde kalan sevgilisini kaçıracağını söylemiş ve prova kıyafetlerini bile değiştirmesine izin vermeden onu arabasına sürüklemişti.

Umut, Leo'nun hangi çılgınlığın peşinde olduğunu bir türlü kestiremiyordu. Leo, genç kızın hiçbir şey kaçırmamasını istiyor ve bunun için oradan oraya sürüklerken yalnız kalmaya ihtiyacı olduğu zamanları da anlıyor ve onu herkesin gözlerinden uzak tutmayı başarıyordu. Sanki Umut'un düşüncelerini okuyor gibiydi ancak Umut bir arabanın içinde elinde göz bandıyla otururken, sevgilisinin o anda ne yapmaya çalıştığını anlayamadığı için bir türlü göz bandını takmaya ikna olmuyordu.

"Sen delirdin! Gerçekten delirdin!" Genç kız hafifçe gülümserken bir yandan elindeki göz bandına bir yandan da Leo'ya bakıyordu.

"Kaçırmanın ana teması bu değil mi? Delirmek!" diyen Leo, aynı anda gülümsemesine de engel olamadı.

Fakat genç kız, kaçırma lafını duyduğunda aklın bambaşka bir şey gelmişti. Derek'in onu alıkoyuşu ve sonrasında yaşadığı o stres...

Birden gözlerine hüzün hâkim oldu, kısa bir an nefes al-

tg:@novaebook

makta zorlandı ve Leo, Umut'un aklından geçeni hemen anladı.

"Sevgilim, özür dilerim... Onu hatırlatmak istememiştim."

Sesi o kadar pişman çıkıyordu ki genç kız bu sefer farklı bir hüzünle doldu.

"Önemli değil. Hem bu seferki kaçırılışımın daha az tehlikeli ve daha az kalabalık olacağını sanıyorum."

İşi şakaya vururken, Leo'nun da gönlünü almaya çalışıyordu. Kim bilir kendisine nasıl bir sürpriz hazırlamak için bir sürü planla uğraşmıştı; her seferinde olduğu gibi. Bu sebeple de planın hazırlandığı yere iki hüzünlü tip olarak gitmelerini istemiyordu.

Durumu şakaya vurmak işe yaramıştı.

"Tehlikesinin daha az olduğunu sana garanti ederim," diyen Leo'nun ağzı kulaklarındaydı. Fakat o anda Umut'un dikkatinden kaçan, kalabalıkla ilgili verilmemiş sözlerin altındaki sırdı.

Umut elindeki bandı Leo'ya verip, bağlamasına müsaade ettikten sonra, "Nereye gidiyoruz?" diyerek şansını bir kez daha denemek istedi.

"Umudum. Bak, anlamadığını düşündüğüm için tekrar edeceğim. Normalde çok zeki olduğunu biliyorum ama gözlerin kapanınca..."

Leo göremese de Umut içten içe gözlerini deviriyordu.

"Tamam tamam. Gözlerim kapalıyken sana yumruk atarsam ve tutturursam, Xander bir ömür seninle dalga geçer. O yüzden susuyorum."

Huysuz şirin gibi söylenirken, Leo gülmekten kendini alamadı. Evet, bir gözü hafif morarırsa ve Xander bunun nasıl olduğunu öğrenirse, Umut'un tahminlerinin aksine bir seneden daha uzun süre kendisiyle dalga geçecekti kesinlikle.

tg:@novaebook

Adam, yanındaki kızın elini avcunun içine alıp, vitesin üstüne kendi elinin altına yerleştirdikten sonra fısıldadı:

"Seni seviyorum."

Umut, ben de ile başlayan cümleleri sevmiyordu. Bu sebeple o da fısıldadı:

"Seni seviyorum."

Yol boyunca ufak atışmalar ve gülüşmeler sürmüştü. En sonunda araba park ettiğinde Umut'u farklı bir heyecan sardı.

"Ne planladığını çok merak ediyorum," derken bir yandan da Leo'nun yardımıyla yürümeye çalışıyordu.

Bir kapının açılma sesini duydu. Sonra Leo onu durdurdu. Ardından telefonunu çıkardı. Umut, bunu açılan ekran kilidinin sesinden anlamıştı. Birilerine mesaj attığı belliydi. Sürprizin açıklanmasına çok az vakit kaldığını anladığı için huysuzluğu kesti ve Leo'nun onu istediği gibi hareket ettirmesine izin verdi.

Bulundukları yerin tanıdık kokusu, puslu hatıraların gölgesinden geliyordu. Biliyordu bulunduğu yeri sanki. Belki daha önce orada bulunmamıştı ama öylesine büyük bir aidiyet hissediyordu ki bunun tarifi yoktu.

Geçtiği yerlerde ayağının altında gıcırdayan parkeden yayılan toz ve havadaki terin kokusu anılarını canlandırmaya başladığında nerede olduğunun farkındaydı aslında. Genç kız artık göz bandının açılmasını isteyip istemediğinden emin değildi. Bir kulisteydiler, sahne arkasında! Umut bunu adı gibi biliyordu ama Leo'nun ne planladığını bilmemek kalp ritminin hızlanmasına sebep olmuştu.

Eğer onu birileriyle tanıştıracak olsa düzgünce giyinmesi-

tg:@novaebook

ne izin verirdi ya da bulundukları ortamda başka sesler olurdu.

Aslında ses var gibiydi. Uzaktan duyulan birkaç kaçamak öksürük, hışırtı... O kadar tanıdıktı ki her şey...

Umut derin bir nefes aldı. Leo arkasına geçmişti. Gözlerindeki bandı gevşettiğinde hemen yer değiştirdi. Umut gözlerini kendi açsın istiyordu. Genç kız gözlerini araladığında, sahne arkasında, sırtı sahne girişine dönük durduğunu fark etti. Leo'nun arkasında, sahne ışıklarının kabloları sarkıyor, tuğla duvarın bir kısmı kulisin odalarından ve koridordan gelen ışıkla aydınlanıyor, bir kısmı sahnedeki karanlığın büyüsünü yansıtıyordu.

Umut o anda, gözleri loş ışığa hafifçe alıştıktan sonra, Leo'nun elindeki beyaz pointleri fark etti.

Dans edebilmesi için onu gerçek bir sahneye getirmişti. Sürpriz gerçekten anlamlıydı ancak Umut kendini tutuk hissediyordu. Stüdyoda çalışmak başka bir şeydi ama sahnede çalışmak?

O anda bunu fark eden Leo, genç kızı sahneye doğru çevirdi. "Bunu yapabilirsin."

Umut'un nutku tutulmuştu. Seyircileri vardı. Birkaç kaçak adım geriye sıçradığında, Leo genç kızı omuzlarından nazikçe yakaladı.

"Hadi sevgilim, ben sana güveniyorum" derken pointleri Umut'a uzatmıştı.

"Leo, ben..." Umut bir türlü pointlerini alamıyordu. Kalbi sıkışmaya, nefesi hızlanmaya başlamıştı. Panik tüm hücrelerini sarıyordu. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ama neden ağladığını bilmiyordu.

Leo anlayışla Umut'a sarıldı. "Sen, bunu zaten yapacaksın, bebeğim. Bir hafta sonra... Değişen bir şey yok!"

Leo haklıydı ama bir hafta sonrası için kendini hazırla-

tg:@novaebook

mak ve bir sahnede de olsa küçük bir kurul önünde dans etmek başka bir şeydi ve görebildiği kadarıyla neredeyse tamamı dolmuş bir salonda dans etmek bambaşka bir şey!

Sahnenin ışıkları da açık olmadığı için kimler var seçemiyordu Umut. Ailesi, arkadaşları gelmişti kesin ama yabancı kimler vardı?

"Ama... Ben şu anda..."

Direyebildiği kadar ayak diriyordu. Leo'nun yaptığı büyük bir hazırlıktı. Bu kadar insanı buraya toplayabilmek için çok büyük emek sarf etmiş olmalıydı ama Umut hazır hissetmiyordu.

"Hazırsın sevgilim. Sahneye ilk çıktığın küçüklüğünden beri hazırsın. Orası senin krallığın, kraliçem. Hadi..."

Umut, derin bir nefes alıp en sonunda pointleri alıp, ayağına geçirdi ve üstündeki hırkayı Leo'ya verdi.

Leo haklıydı!

O, küçüklüğünden beri her zaman sahnedeydi. Tüm hayatı, tüm işi buydu. Kimse onun işini ondan daha iyi bilemezdi. Belki o sahne girişinde durmuş, metal bacağının ağırlığını yüreğinde taşıyorken bir korkak gibi davranabilirdi ama bacağı dışında değişen bir şey yoktu. Ait olduğu yerdeydi genç kız; evindeydi!

Leo'ya yaklaşıp dudaklarından öptü ve derin birkaç nefes alıp kendisini sakinleştirdi.

Bu gösteriyi bir hafta sonra sınavda zaten yapacaktı!

Kalbi, ilk kez sahneye çıktığı günkü gibi atıyordu. Karanlık sahnede yerine ilerlerken, karşısında seyirci kısmında oturan gölgelerin mırıldanmaları, programa bakmaları, öksürükleri, küçük bir çocuğun yatağının altında olması muhtemel gizli dünyanın kapılarını düşlerkenki hâli gibiydi.

Genç kız, hızla atan kalbinin ritmini yavaşlattı önce. Kendi işim, diye düşündü. Bunu yapabilirdi. Başı eğildiği yerden

tg:@novaebook

kalktı, bakışları karşısına dikildi ve Leo'nun işaretiyle spot ışıkları yandı.

Müzik başlarken, Umut krallığının toprakları üstünde kendini tekrar keşfedeceği o büyük yürüyüşe başladı.

@novaebook

tg:@novaebook

TEŞEKKÜR

"Yapma Öykü ya!"

"Niye kuzum? Hem Allah aşkına, senin dediğin gibi tüm sevdiklerimize teşekkür edersek, vallahi yeni bir kitap daha yazmamız gerekir."

"İyi de ben kitabımda oğluşlarım, Ege ve Toprak'a, kalbimin diğer yarısı Mutlu'ma; yani umut ışıklarıma, nasıl teşekkür etmem?"

"Ay sen dert ediyorsun da ben etmiyor muyum, kuzu? Ben de bal oğlum Devrim'e, kocikim Kerem'e ve tabii kocaman aileme teşekkür etmek isterim."

"Tamam, madem hemfikiriz. O zaman canlarımıza da teşekkür ederiz. Mesela benim hep, iyi ki, diyeceğim dosttan ötem, İlknur'um var..."

"A, orada dur bebek! Kızcağız gece gündüz demedi, bizim için uğraştı, tabii ki en büyük teşekkürü ona etmeliyiz..."

"Yani sen sözümü kesmesen, zaten en büyük teşekkürümü başokurum, beni hep iyi eden kuzucuğum, İlknur'uma (Çiloğlu) teşekkür edeceğim. Ayrıca sen kendi teşekkürlerini yap, rol çalma!"

"Hahaha kuzu ya, bir hoşsun... Vallahi benim teşekkürüm bitmez böyle giderse. Ama ben asıl teşekkürü sana edeceğim, beni bu işin içine soktun diye kuzu. Fakat biliyorum ki sende teşekkür bitmez... Bu kesin on beş sayfa olacak, on beş!"

"Ah, aynen öyle Öykü'm, ben de sana çok teşekkür ede-

tg:@novaebook

rim, bu projemde ortağım oluğun için. Ayrıca mesela benim bir de olmazsa olmazım dostlarım var her daim yanımda olan; Zeynom (Saraç), Nazom (Ozan), Füsun (Solmaz), Aydan (Demir), Fatoş (Işık), Selo (Aktan), Sibel (Namlıçeşme), Semra (Urlu). Sonra kardeşcanım, Aslı'ım (Açıkgöz) var. Her zaman bana en güzel afişlerini yapan Şenay (Altundağ) var. Kızçem Niloş'um (Toprak) var."

"Yalnız benim burada olmama sebep olan asıl ismi unutmayalım. Postiga Yayınevi sahibi, değerli Hacı Nurettin Kurtiş; malum onun bana desteği de büyüktü bu konuda..."

"Ayrıca Editörümüz Özge Tataroğlu, Genel Yayın Yönetmeni Türker Alpertonga, Yayın Sorumlusu Yaren Uludağ ve Parola Yayınları Yayın Koordinatörümüz Ahmet Üzümcüoğlu'na emeklerinden dolayı çok teşekkür edelim."

"Tabii ki bebik, edelim ve bize en iyi kapağı sunmak için en ince ayrıntısına kadar titiz çalışan..."

"...Tasarım güzelliği, Seyhan Uluçay'a önce sevgilerimizi, sonra teşekkürlerimizi sunarız."

"Sonra..."

"Ay yeter Öykü ya! Vallahi haklıymışsın. Yaz yaz bitmiyor. Biz en iyisi genel teşekkür edip, kapatalım konuyu. Yoksa dediğin gibi 'Bir kitap daha yazmak' zorunda kalacağız."

"Hah, işte... En başında bunu kastetmiştim. Hiç isim falan karıştırmadan teşekkürümüzü edelim genel herkese... Bak, vallahi bitmeyecek yoksa!"

"Off tamam, tamam... Ben o zaman sevgili okurlarımıza, güzel bir teşekkür yazayım."

"Süpersin, bebik... O zaman ben kaçar vallahi, bu kitap yordu beni; bir kahve içeyim."

"Tamam kuzum, ben de gideyim de İlknur'un başını yiyeyim, sence kitabı beğenirler mi, diye..."

"Bence de... Atladığımız bir şey..."

tg:@novaebook

"Öykü? Öykü? Heyy?"

"Kediler girdi birbirine yine. Köpeği de araya aldılar. Kaçtım ben. Öptüm kocaman."

"Ay Allah'ım, git hadi, git!"

Sevgili okuyucularımız bu yolculuğumuzda bize eşlik ettiğiniz için çoook teşekkür ederiz, iyi ki varsınız. Umarım biz iki yazarı sevmişsinizdir. Bizler, sizleri çooook seviyoruz.

Nevra Karataş

&

Öykü Odabaş

@novaebook

tg:@novaebook

@novaebook

